மார்க்க அரேலியர்

ஆத்மசிந்தனை

சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரியார்

உ

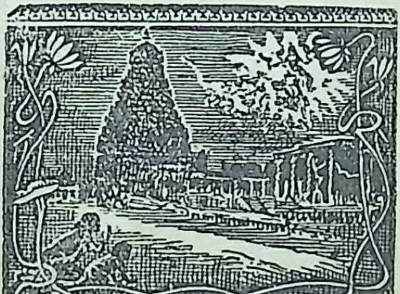
உரோமாபுரிச் சக்ரவர்த்தியும் ராஜரிஷியுமான

மார்க்க அரேலியர்

ஆத்ம சிந்தனை

சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரியார்

மொழி பெயர்ப்பு.

லோகோபகாரி

சிந்தாத்திரிப்பேட்டை,

சென்னை.

டிசம்பர் 1935]   [விலை அணா 8

PRINTED AT THE
LODHRA PRESS,
EGMORE, MADRAS

பதிப்புரை

பொன்னும் பொருளும் கொடுத்தல் எல்லோருக்கும் முடியாது. ஆனால், நல்லெண்ணங்களை மக்கள் உள்ளங்களில் பாவச் செய்து, அவர்கள் நல்வாழ்வு வாழுமாறு துணைபுரிதல் பொன்னையும் பொருளையும் கொடுத்தலை விட மேலான நல்லறமாகும். அது எல்லோரும் எளிதில் செய்யக்கூடிய அறமுமாகும். அன்பும் அறமும் பெருகி, வையத்தில் இன்பவாழ்க்கை நிலவுமாறு நாட்டிலே நல்லெண்ணங்களைப் பாவச் செய்தல் "லோகோபகாரி" யின் தலைமையான நோக்கங்களில் ஒன்றாகும். நல்லெண்ணங்களையே செல்வமாகக் கொண்ட உயரிய நூல்கள் பல தமிழில் இருப்பினும், அவைகள் அனைத்தும் செய்யுள் வடிவத்தில் அமைந்திருக்கின்றன. பண்டிதர், பாமரர் அனைவருக்கும் தற்காலத்தில் வசன நூல்களே பெரிதும் பயன்படக் கூடியன.

சுமார் ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் ரோமாபுரிச் சக்ரவர்த்தியாக விளங்கிய மார்க்க அரேலியர் 'ஆத்ம சிந்தனை'யை முதன் முதலில் படித்த பொழுது, நான் இளமையில் படித்த நமது இராம கிருஷ்ண பரமஹம்ச தேவரின் உபதேச மொழிகள் எனது நினைவிற்கு வந்தன.

நமது தமிழ் நாட்டுத் தலைவர் சக்கரவர்த்தி இராஜ கோபாலாச்சாரியார் தேசத்தொண்டின் பயனுகச் சிறைக்கோட்டம் சென்ற காலங்களில் தமிழ்த்தொண்டு செய்யவும் அவருக்குத் தருணம் வாய்த்தது. கிரேக்க நாட்டு முனிபுங்கவரான சோக்ரதர் சரித்திரம் முதலிய நூல்களை அவர் தமிழில் எழுதியதுடன், மார்க்க அரேலியர் ஆத்ம சிந்தனையையும் தமிழில் மொழி பெயர்த்துத் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கினர். சில ஆண்டு களுக்கு முன் லோகோபகாரியில் வாரந்தோறும் வெளி யான 'ஆத்ம சிந்தனை' இப்பொழுது புத்தக வடிவில் வெளியாகிறது.

மார்க்க அரேலியர் கருத்தைப் போலவே ஸ்ரீமான் ஆச்சாரியார் எழுத்தும் எல்லோருக்கும் விளங்கக்கூடிய எளிய நடையில் அமைந்திருக்கிறது. இந்த நூல் 'லோகோபகாரி' வெளியீடாக வருமாறு அன்புகூர்ந்து அனுமதி அளித்த ஸ்ரீமான் ஆச்சாரியாருக்கு எனது நன்றி உரியதாகும். இந்த நூல் விரைவில் வெளிவரு மாறு பல வழிகளில் துணைபுரிந்த அன்பர்களுக்கும் எனது நன்றி உரியதாகும்.

எல்லோரும் இன்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேருென் றறியேன் பராபரமே.

சென்னை,
13-12-1935.

பரலி—சு. நெல்லையப்பன்

முன்னுரை

உலக முன்னேற்றத்திற்காக அவதரித்த மகாத்மாக்களில் ஒருவரான கிரேக்க முனிவர் ஸோக்ரதரின் சரித்திரத்தையும் உபதேசங்களையும் தமிழில் 1921-ம் ஆண்டில் சுருக்கமாக எழுதியது போல் அவரைப் போன்ற மற்றொரு சிறந்த ஞானியான ரோமாபுரிச் சக்ரவர்த்தி மார்க்க அரேலியருடைய "ஆத்ம சிந்தனை" யைச் சுருக்கமாகத் தமிழ் மக்களுக்குப் பயன்படும் முறையில் 1928-ம் ஆண்டில் எழுதினேன். அப்பொழுது இதை லோகோபகாரி ஆசிரியர் தன் பத்திரிகையில் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டார். தமிழ் நாட்டில் தெய்வ பக்தியும் தேச பக்தியும் தருமகுணமும் வளர்ப்பதே தம் வாழ்வின் கடமையாகக் கொண்ட சில பெரியார்களுள் ஒருவரான ஸ்ரீ நெல்லையப்பர் முதலில் தன் பத்திரிகையில் வெளியான இந்த நூலை இப்போது புத்தக ரூபத்தில் அச்சிட்டு என் தொண்டுக்குப்

புத்துயிர் அளிக்க முன்வந்தது நான் பெருமை அடையக்கூடிய விஷயம்.

மார்க்க அரேலியருடைய "சிந்தனை"யைப் பகவத் கீதைக்கு ஒரு சிறந்த வியாக்கியானமாகவே கருதலாம். அதிலுள்ள ஒவ்வொரு விஷயத்திற்கும் கீதையிலிருந்து சுலோகங்கள் மேற்கோள்களாக எடுக்கலாம். உடல் வேறு, ஆத்மா வேறு. சத்தியமே ஆத்மாவின் சந்தோஷம். உடலின் துன்பத்தைக் கண்டு மனம் தளரவேண்டாம். ஆத்மாவை எந்த நிகழ்ச்சியும் துன்புறுத்த முடியாதென்று ஸோக்ரதர் உபதேசித்தார். உலகம் முழுதும் ஓர் அமைப்பு. தனி உயிரின் சுகத்தையும் துக்கத்தையும் விசுவரூபத்தில் அமைத்து விசால புத்தியுடன் நோக்கின் துவந்தங்கள் தீர்ந்து, சத்தியம் ஒளிபெற்று, சாந்தி உண்டாகும் என்பதை மார்க்கர் கண்டு எழுதியுள்ளார்.

> பல வகைப்பட்ட பூதங்களும் ஒரே ஆதாரமுடையன என்பதை அறிந்தவர் விஸ்தாரமான பிரமத்தை அடைகின்றார். (கீதை அ. 13, சு. 31.)

என்னும் கீதா வாக்கியத்தின் பொருளை மார்க்க அரேலியர் நேரில் கிருஷ்ண பகவானிடம் உபதேசம் பெற்றது போல் விஸ்தாரமாக விளக்கி யிருக்கிறார். மார்க்க அரேலியர் "சிந்தனை"யை அடிக்கடி வாசிப்பதினால் மக்கள் மன உறுதியும் சாந்தியும் அடைவார்களென்பதில் சந்தேகமில்லை. இப் புத்தகத்தைத் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் ஆதரித்து ஸ்ரீ நெல்லையப்பரின் சிரமம் வீணாகாமற் செய்வார்களென்பது என் வணக்கமான வேண்டுகோள்.

காந்தி ஆசிரமம்,
திருச்செங்கோடு,
8—12—'35.

சக்கரவர்த்தி
இராஜகோபாலாச்சாரி.

வ ர லா று

ஜனக மகாராஜாவுக்குப் பின் உலகத்தில் புகழ்பெற்ற இராஜரிஷிகள் இருவ ராவர். ஒருவர் பாரதகண்டத்தை ஆண்ட அசோக மன்னர். மற்ருெருவர் மேல்நாட்டில் உரோம ராஜ்யத்தை ஆண்ட மார்க்க அரேலிய சக்ரவர்த்தி. இவர் அசோகருக்குப் பின், சுமார் நானூறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு கி. பி. 161 முதல் 180-ம் வருஷத்தில் தேச வியோக மாகும் வரையில் அரசுபுரிந்தார்.

மார்க்கருடைய "ஆத்மசிந்தனை" பிறர் படிக்கவேண்டி எழுதிய ஒரு நூ லல்ல. ஒரே காலத்தில் எழுதியதுமல்ல. அவ்வப்போது தனக்குள் தோன்றிய எண்ணங்களைத் தன் மனோ நிலையைத் திடப்படுத்திக் கொள்ளுமாறு தனக்குத் தானே உபதேசித்துக் கொண்ட முறையில் அவர் எழுதிய குறிப்புகள். அவைகளில் 'நீ' என்பது மார்க்கரே. ஆனல், அவர் தனக்காக எழுதிய இக் குறிப்புகளின் தொகை உலகத்தார் எக்காலமும் படிக்கத் தக்க சிறந்த வைராக்கிய தீபமாக விளங்கும் நூலாகும்.

விருப்பு, வெறுப்பு இரண்டையும் நீக்கிய உண்மைத் தவமும் ஒப்புர வறிந்து செய்தலாகிய இல்லறமுமே மார்க்க அரேலியருடைய உபதேசம். இன்பமும் துன்பமும் ஒருவன் சுதந்திரம். அவை உள்ளத்தின் நிலையே யன்றிப் புறப்பொருளில் இல்லை என்பதைப் பலவாறு அவர் வற்புறுத்துகிருர். உலகம் முழுதும் ஓர் உயிர் கொண்ட அமைப்பு; அதில் ஓர் அங்கமாவாய் நீ; அதன் நன்மையை நாடுவதே உன் இயற்கைத் தருமம்; ஆகவே ஒப்புரவறிந்து செய்தலே உன் கடமை; அதுவே உனது நலம்; நேர்வனவெல்லாம் தனியொருவனுக்குத் துன்பம் போலத் தோன்றினும் உலகத்தின் பொது நலனுக்காகவே நேரும்; ஆகையால், எது நேரினும் மனம் கலங்காமல் பொறுத்துக்கொள்ளக்கடவாய் என்று தன் மனத்தைத் தான் அடிக்கடி பலவேறுவிதங்களில் உறுதிப்படுத்திக் கொள்கிருர். சாந்த சம நிலையே தெய்வபக்தி; அதுவே ஆனந்தம் என்பது மார்க்கர் கொள்கை. இந்நிலையை அடையச் சாதாரண மனிதனும் கூட தைரியமாக முயலுமாறு அவர் வழிகாட்டி யிருக்கிருர்.

ச. இரா.

உரோமாபுரிச் சக்ரவர்த்தியும் ராஜரிஷியு மான

மார்க்க அரேலியர்

ஆத்ம சிந்தனை

காலையில் எழுந்ததும் அடியிற் கண்டபடி உனக்குள் சிந்தித்துக்கோள் :—

இன்று நான் கலகக்காரனைக் காண்பேன். நன்றி கெட்டவனைக் காண்பேன். மரியாதை யற்றவன், மோசக்காரன், பொறுமைக்காரன் முதலிய எல்லோரையும் சந்திப்பேன். அவர்கள் குற்றங்களுக்கெல்லாம் காரணம், நன்மை தீமை அறியாத அவர்களுடைய அறியாமையே யாகும். ஆனால், நானோ, நன்மை தீமைகளை நன்கு அறிவேன். நன்மையே நலம் தருவதென்றும், தீமையே தீமை பயப்பதென்றும் நான் அறிந்திருக்கிறேன். என்பால் ஒருவன் தீங்கு செய்தால், அவன் எனது உறவினன் என்பது எனக்குத் தெரியும். உடல் உறவால் உடன்பிறந்தா னல்லனாயினும், ஆன்ம நேய ஒருமைப் பாட்டால் அவன் எனக்கு உடன்பிறந்தவனே. அவன் எனக்கு என்ன தீங்கு செய்யமுடியும்? என்னைத் தவிர, யாரும் என்னைக் கெடுக்கமுடியாது. தீங்கிழைப்பவர் எனது உறவினரே யாதலின், அவர்கள்மீது நான் கோபமோ, வெறுப்போ கொள்ளலாகாது.

உலகத்திலுள்ள நாம் எல்லோரும் வாழப் பிறந்திருக்கிறோம். உடலிலுள்ள கை கால்கள், கண்ணிதழ்கள், மேல்வரிசை, கீழ்வரிசைப் பற்கள் போல நாமும் ஒன்றுபட் டுழைக்கவேண்டும். இக்கடமையை மறந்து ஒருவருக் கொருவர் மாறாக வேலை செய்வது இயற்கைக்கு முரணாகும். வெளியே காட்டாமல் ஒருவன் மீது உள்ளத்தில் கோபமாவது வெறுப்பாவது கொள்வதும் தீங்கிழைப்பதே யாகும்.

2. 'நான்' என்று சொல்லும் இவ்வுருவம் உண்மையில் தசை, மூச்சு, மனம் இவற்றின் கூட்டுறவே. ஆகையால், எக்கணமும், இப்பொழுதும்கூட இறக்கும் தருணமே என்று கருது. இவ்வூனுடலைப் பெரிதாகக் கருதாதே. ரத்தமும், எலும்பும் சேர்ந்ததே உடல். இவ்வுடலின் உயிர் வெறுங் காற்றே யாகும். இப்பொழுது இருந்த காற்று அடுத்த கணத்தில் இல்லை. அது மாறி மாறி உட்சென்று வெளியே வருகின்றது.

உடலும் உயிரும் தவிர்த்து மனமே மீதியாய் இருக்கிறது. சிந்தித்துப்பார். உனக்கு வயதாய்விட்டது. ஏன் இந்த மனம் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்க வேண்டும்? இங்கும் அங்கும் அலைகடல் துரும்பு போல் அலைந்து ஏன் அல்லற் படவேண்டும்? உலகத்தில் உடன்பிறந்த மக்களைப்பற்றி ஒரு நினைவுமின்றி உனக்கு நேர்ந்த விதியைப்பற்றி ஏன் வருந்த வேண்டும்? வரப்போவதைப் பற்றி ஏன் கவலைப் படவேண்டும்?

3. உலகத்தின் நன்மைக்கே எல்லாம் நடக்கிறது, விதி வசத்தால் நடப்பதுங்கூட உலக அமைப்புக்கு

வேண்டியதேயாகும். சகலமும் தெய்வாதீனமே. அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது. * உலகத்திற்காக நடப்பது எதையும் உலகத்தின் ஒரு பாகமாகிய நீ துக்கமாக எண்ணக்கூடாது. உலக அமைப்பைக் காப்பதற்கு வேண்டியதும், உலக அமைப்பில் இயல்பாய் உண்டாவதுமான ஒரு நிகழ்ச்சியை, அந்த அமைப்பில் ஒரு சிறு பகுதியான நீ நன்மையென்றே கருதவேண்டும். உலகத்திலிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் சதாகாலம் உருவம் மாறி வருவதும் சிதைவுபடுவதும் இயல்பாகும். அப்படிச் சிதைவுபடுவதும் மாறுவதுமே உலகத்திற்கு உயிராகும். இந்த உண்மையை அறிந்து நீ சாந்தியடையவேண்டும். இந்தத் தத்துவத்தைக் கொண்டு உன் வாழ்க்கையையும் நடத்தவேண்டும். உண்மையான ஞானத்தை அளியாத சாஸ்திரங்கள் பலவற்றை ஓதுவதை விடு. மாணத்தருவாயில் கற்றதும் கேட்டதும் திருப்தி யளியாது. தெய்வத்திற்கு உண்மையில் நன்றியுள்ளவனாய் சாந்த சிந்தையுடன் உயிர்விட வேண்டும்.

4. இவ்வாறு மனதை உறுதிப்படுத்தாமல் நீ எத்தனை நாட்கள் கழித்திருக்கிறாய்? எவ்வளவு காலத்தை வீணாக்கி யிருக்கிறாய்? நினைத்துப் பார். இனித் தாமதிக்கக் கூடாது. இப்போதாவது உண்மையை அறிந்து சாந்த நிலையை அடையவேண்டும். உன்னை ஒரு

---

* ஒவ்வொரு உயிரின் உள்ளத்திலும் ஈசன் நிற்கிறான். மாயையால் அவன் எல்லா உயிர்களையும் சக்கரத்தில் ஏற்றிச் சுழற்றுவது போல் சுழற்றுகிறான்.

—கீதை அத். 18, சு. 61.

பாகமாகக்கொண்ட இந்த உலகஅமைப்பு எத்தகையது? இந்த அமைப்பை நடத்தும் பராசக்தி எது? நீ அந்த சக்தியிலிருந்து பறந்ததோர் பொறி. உனக்குள்ள காலம் மிகக் குறுகியது. அதற்குள் உன் புத்தியை மூடிக் கொண்டிருக்கும் இருளை நீக்கிக் கொள்ளாவிடில் உனக்குள்ள ஆயுள் முடிந்தே போகும். * போன சமயம் திரும்பி வாராது.

5. எப்போதும் மறவாமல் நினைவில் வைக்க வேண்டியது இது: "உலகம் முழுவதும் ஒரு ஜீவ அமைப்பு. அதன் இயல்பு என்ன? அந்த உலக அமைப்பில் ஒரு பாகமாகிய "நான்" என்பதன் இயல்பு என்ன? அதற்கும் இதற்கும் என்ன பரஸ்பர சம்பந்தம்? சமஸ்த ரூபத்திற்கும், "நான்" என்னும் இந்தப் பகுதிக்குமுள்ள சம்பந்தத்தை அறியவேண்டும். அந்த சமஸ்த ரூபத்தின் இயல்புக்கு இசைந்தே அதன் பகுதியாகிய நானும் நடந்துகொள்ளவேண்டும். அந்த ஜீவசம்பந்தத்திற்கும் இதற்கும் எதுவும் தடையாக இருக்கக்கூடாது."

6. எந்த நிமிஷத்தில் உயிர் நீங்கிப் போகவேண்டுமானாலும் அதற்குச் சித்தமாய் இருக்குமாறு எல்லா விஷயங்களிலும் உன் எண்ணமும் பேச்சும் செயலும் இருக்கவேண்டும். உயிர் நீங்கிப் போவதில் என்ன துன்பம்? * மனிதர்களை விட்டு தேவர்களுடன் வாழ்

---

* ஆத்மாவுக்கு இவ்வுடலில் எங்ஙனம் குழந்தைப் பிராயமும் இளமையும் மூப்பும் தோன்றுகின்றனவோ, அங்ஙனமே மற்றொரு சரீரப் பிறப்பும் தோன்றுகிறது. வீரன் அதைக் கண்டு கலங்கமாட்டான். —கீதை அ. 2, சு. 13.

வதில் என்ன கஷ்டம்? மனிதர்கள் தீங்கிழைப்பார்கள். தேவர்கள் தீங்கிழைக்க மாட்டார்கள். தேவர்கள் இருப்பது உண்மையல்லவென்றாலும், அல்லது அவர்கள் இவ்வுலகத்தை நடத்துவது பொய் என்றாலும், அப்போதும் தான் என்ன? தெய்வத்தால் நடத்தப்படாத உலகத்தில் உயிருடன் இருப்பதில் என்ன நன்மை? கடவுளால் ஒழுங்காய் நடத்தப்படாத உலகத்தில் உயிர் நீங்கிப்போவதில் துன்பம் என்ன? ஆனால், உண்மை இதுவல்ல. உலகம் கடவுளால் தான் நடத்தப்படுகின்றது. மேலும் மனிதன் துன்பத்தில் அகப்பட்டுக் கொள்ளாமல் தன்னைத் தான் காப்பாற்றிக்கொள்ள அவனுக்குப் பூரண சுதந்திரமும் உபாயங்களும் கடவுள் கொடுத்திருக்கிறார். எது உண்மையில் தீங்காகுமோ, அதிலிருந்து தன்னைத் தான் காப்பாற்றிக் கொள்ள மனிதனுக்கு வழியுண்டு. எந்தத் தீங்குகளைத் தான் நீக்கிக்கொள்ள முடியாதோ அவை அவனுக்கு உண்மையான துன்பங்களே யல்ல. அவைகள் உண்மையான துன்பங்களாய் இருந்திருந்தால், அவைகளினின்று தப்பவும் தெய்வம் மனிதனுக்கு வழி காட்டியிருக்கும். ஒரு மனிதனுடைய ஆத்மாவைக் கெடுக்கக் கூடாத ஒரு விஷயம் எப்படி அவனுக்குத் துன்பமாகும்? ஒருவனுடைய ஆத்மாவைப் பாதிக்காத எதையும் உண்மையில் தீங்கு என்று சொல்லமுடியாது. தெய்வம் அவைகளை அறியாமல், அல்லது அறிந்து நீக்க முடியாமல், அல்லது அவைகளினின்று மனிதன் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளத் தகுந்த உபாயம் தேடிக் கொடுக்க முடியாமல் விட்டுவிடவில்லை.

உலகத்தில் நல்லவர்களுக்கும் தீயவர்களுக்கும் வேற்றுமையின்றித் தாறுமாறாய் சுகமும் துக்கமும் உண்டாகின்றன. இவைகள் உண்மையான சுகமும் துக்கமுமானால் இதைத் தடுக்க தெய்வத்தால் முடியவில்லையா? நல்லவர்களுக்குச் சுகமும், தீயவர்களுக்குத் துக்கமும் உண்டாகுமாறு செய்யமுடியாமல் தெய்வம் இப்படி விட்டுவிடவில்லை. உண்மையான நன்மையும், உண்மையான தீமையும் இவைகளில் இல்லை. ஒவ்வொரு மனிதனுடைய சுகமும்—துக்கமும், நன்மையும்—தீமையும் அவனுடைய சுதந்திரத்தில் இருக்கின்றன.

உயிருடன் இருப்பதும்—இறப்பதும், மதிப்பும்—அவமதிப்பும், சுகமும்—துக்கமும், செல்வமும்—வறுமையும் மக்கள் குணத்திற்குத் தகுந்தபடி இராமல், தக்கவர்களுக்கும் தகாதவர்களுக்கும் நேர்கின்றன. ஆராய்ந்து பார்த்தால், இவைகளில் உண்மையான நன்மையும் கிடையாது; தீமையும் கிடையாது. அவைகளைக் கண்டு இவை நல்லவை; இவை தீயவை; இவை இன்பம்; இவை துன்பம் என்று கருதலாகாது.

7. நமக்குள்ள அறிவை உபயோகித்து நாம் சிந்திக்கவேண்டும். உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் எல்லாம் எவ்வளவு சீக்கிரம் அழிந்துபோகின்றன? மனிதனுடைய தேகமும் அழிந்து போகிறது. இறந்த பின், அவனைப் பற்றிய நினைவுகூடச் சில நாட்களுக்குப் பின் மறைந்துபோகிறது. உலக விஷயங்களின் உண்மை என்ன? சில நமக்குச் சுகம் தருவனபோல் ஏமாற்றி நம்மை வலையில் இழுக்கும். சில கஷ்டம் தருவன

போல் பயமுறுத்தும். சில நம்முள் அகங்காரத்தை உண்டாக்கும். இவைகள் எல்லாம் உண்மையில் எவ்வளவு அற்பமானவை; பயனற்றவை; இழிவானவை; நிலையற்றவை. புகழ் என்பது உண்மையில் என்ன? எப்பேர்ப்பட்டவர்களுடைய மதிப்பும் பேச்சும் கூடிப் புகழ் என்பது உண்டாகிறது? மரணம் என்றால் என்ன? அதை நன்கு ஆராய்ந்தால், அது பிரகிருதியின் ஒரு இயல்பே தவிர வேறொன்றுமில்லை என்பது புலப்படும். இயல்பாய் நடக்கும் ஒரு விஷயத்தைக் கண்டு குழந்தைகள் அஞ்சும். அறிந்தவர்கள் ஏன் அதைக் கண்டு மனம் கலங்கவேண்டும்? மனிதன் இறப்பது இயல்பு மாத்திர மல்ல, இறப்பதால் பிரகிருதியில் புத்துயிர்கள் கூட உண்டாவதற்கு வழியாகும்.

அறிவாளியானவன் ஆராய்ந்துபார்க்க வேண்டியது இதுவே: "மனிதன் தெய்வத்தை எவ்விதம் அணுகுவான்? தன்னிலிருக்கும் எந்த அம்சம் தெய்வீகமானது? ஒரு மனிதன் எந்த நிலையில் இருக்கும்போது அவனுடைய தெய்வீகமான சுபாவம் மேலிட்டுத் தெய்வத்தை அணுகும்?"

8. உண்மையில் தன்னுடைய சுகத்திற்கு ஏதுவல்லாத பல விஷயங்களில் மனதைச் செலுத்தியும், அயலான் மனதிலுள்ள எண்ணங்களைத் தோண்டிப் பார்க்கக் கவலைகொண்டும் இருப்பவனுடைய நிலைமை வருந்தத்தக்க நிலைமையாகும். மனதைத் தனக்குள் செலுத்தி உள்ளே மறைந்து கிடக்கும் பரமாத்ம சொரூபத்தைக் கண்டு கொண்டு அதற்கு உண்மையான தொண்டு செய்வதில் சிந்தனையைச் செலுத்துவதே

வழி யென்பதை அறியாமல் பல பிரயத்தனங்களில் தலையிட்டுக் கவலைப்படுப்படுகிறுன். தன்னுள் மறைந்து நிற்கும் ஆத்மாவுக்கு நன்மை செய்து கொள்ளுவது எப்படியென்ருல், காமமும் அவிவேகமும் மனக்கலக்கமும் தன் உள்ளத்தில் சேராமல் காத்துக் கொள்வதே. விதியால் வந்த சுகமும், விலக்கமுடியாத துக்கமும், உலகத்தை நடத்தும் தெய்வம் கொடுத்த வரப்பிரசாதமென்று வணக்கத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். மனிதர்கள் செய்த செயல்களை, அவை தனக்கு நன்மையேயாயினும், தீமையேயாயினும் உறவினர் செய்தது என்று பிரியத்துடன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். எவனுவது ஒருவன் உனக்கு ஒரு தீங்கிழைத்தால், நன்மை, தீமை என்னும் வித்தியாசத்தை அறியாத ஒருவன் செய்த செயல் என்று அவன்பால் இரங்கவேண்டும். கண் தெரியாத குருடனுக்கு வெண்மை, கருமை என்பது தெரியாதல்லவா? அவனைக் கண்டு இரங்குவதைப் போல் நன்மை தீமை என்னும் வித்தியாசம் அறியாதவர்களைக் கண்டும் நாம் இரங்கவேண்டும்.

9. உலகம், அதிலுள்ள கோடிக்கணக்கான பிராணிகள் உயிரற்ற வஸ்துக்கள் இவைகள் அனைத்தும் ஒன்றுக்கொன்று பரஸ்பர சம்பந்தத்துடன் அமைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு அமைப்பாகும். இந்த உலகத்திலிருந்து ஒருவன் தன்னை வேறுபடுத்திக்கொண்டு வாழ்வது உடம்பில் ஒரு கொப்புளம் அல்லது பரு உண்டாவது போலாகும். சரீரசம்பந்தம் இருந்தும் அதன் அமைப்பில் சரியாய்ச் சேராமல் நோய் இழைப்பது கொப்புளம் அல்

லது புண். ஒருவன் உலகத்திலுள்ள ஜீவராசிகளுடன் ஐக்கியப்படாமல் தன்னை வேறுபடுத்திக் கொள்வதும் ஆத்மதுரோக மாகும். இந்த உலகத்தில் ஒரு பாகமாகிய எனக்கு நேரிடும் எந்த சம்பவத்தைக் குறித்தும் நான் வருத்தப்படக்கூடாது, வருத்தப்பட்டால் உலகஅமைப் பில் சேருவதற்கு இணங்காமல் அதற்கு இடையூறு விளைவித்ததைப் போலாகும். உலகம் முழுவதும் அடங்கியுள்ள பாரசக்திக்கு அது துரோகமாகும். ஒருவனை துவேஷித்தாலும், அல்லது ஒருவன்மேல் கோபங்கொண்டு தீங்குசெய்ய நினைத்தாலும் அது உலகத்தினின்று வேறுபடும் குற்றமாகும். நேர்ந்த இன்பத்தினலாவது, துன்பத்தினலாவது மனநிலை கெட்டால் அதுவும் ஆத்ம துரோகமாகும். கபடம், பொய், மோசம் இவை கலந்த பேச்சும், செயலும் ஆத்மதுரோக மாகும். பயனில்லாத செயலும், சிந் தனையும், விவேகமற்று நடப்பதும் ஆத்ம துரோக மாகும். எந்தச் சிறிய காரியமும் பாரமார்த்திக எண் ணத்துடன் செய்யவேண்டும். அரசன் கட்டளைகளுக் கும் அமைப்புக்கும் கீழ்ப்பட்டு நாம் நடப்பது போல் பகுத்தறிவு உள்ள ஒவ்வொருவனும் எல்லா ஆட்சிகளுக் கும் மேலான ஆட்சியும் அமைப்புமான இந்த உலக அமைப்பின் தெய்வீக தருமத்தை அனுசரித்து நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

10. மனிதனுடைய ஆயுள் மிகச் சுருங்கியது. அவன் மனதைக் கவரும் விஷயங்களும் நிலையற்றவை. மனிதனுடைய உணர்ச்சியும் தெளிவற்றது. உடலும் அழிவுள்ள பொருள்களால் ஆக்கப்பட்டது. மனமும்

நீர்மேல் குமிழி போன்றது. விதியும் அறியக்கூடாதது. புகழும் அறிந்தோர் ஆக்குவதல்ல. சுருங்கச்சொல்லின், உடலுக்குச் சம்பந்தப்பட்டதெல்லாம் நீரோட்டம். மனதுக்குச் சம்பந்தப்பட்டதெல்லாம் கனவு. ஆயுள் நாளெல்லாம் ஒரு பெரும் போர், அல்லது பரதேசியின் யாத்திரை. இறந்தபின் அடையும் புகழும் ஒரு பெரும் அந்தகாரம். ஆனால், இவற்றினிடையில் மனிதனுக்கு எது வழிகாட்டியாகும்? ஞானம் ஒன்றே. இந்த ஞானம் எதுவென்றால் ஒவ்வொருவன் உள்ளத்திலும் குடிகொண்டிருக்கும் தெய்வத்தன்மையுடைய ஆத்மாவுக்குத் தீங்கும் நோயும் உண்டாகாமல் பாதுகாப்பதே. சுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் மேலாக ஆத்மாவை நிறுத்திவைப்பதே ஞானமாகும். பயனில்லாச் செயல், மோசம், கபடம் இவைகளைச் செய்யாதிருத்தலே ஞானம். தனக்கு மற்றொருவன் இது செய்யவேண்டும், இது செய்யாமல் ஒழியவேண்டும் என்று எதிர்பாராதிருத்தலே ஞானம். எது நேரிட்டாலும் எந்தக் கடவுள் என்னைப் படைத்தாரோ, அல்லது எந்தப் பிரகிருதி அமைப்பில் நான் ஒரு பாகமாய்ப் பிறந்தேனோ, அந்தத் தெய்வம், அந்தப் பிரகிருதியே அதற்குக் காரணமென்றறிந்து, நேரும் சுகம், துக்கம் இரண்டையும் வருத்தமின்றி ஒப்புக்கொள்வதே ஞானம். முடிவில் சாந்த சித்தத்துடன் மரணத்தை எதிர்கொள்வதே ஞானமாகும். மரணம் என்றால் என்ன? எந்த மூலதாதுக்கள் சேர்ந்து உடல் உண்டாயிற்றோ, அந்தத் தாதுக்களாக மறுபடி உடல் பிரிந்துபோவதே மரணம். இதைக் கண்டு என் கலங்கவேண்டும்? நாம் யார்? சில பொருள்களின் சேர்க்கையினால் தானே நாம் உண்டா

யிருக்கிறோம். அந்தப் பொருள்களுக்கு அழிவாவது குறைவாவது கிடையாது. அவை ஓயாமல் உருவம் மாறியும் அமைப்பு மாறியும் இருந்து கொண்டிருக்கும். அவைகளைப் பற்றிக் கவலையில்லை. அவ்வாறிருக்க, அந்தப் பொருள்களின் சேர்க்கையாகிய இந்த உடலின் மாறுதலைக் கண்டு என் அஞ்சவேண்டும்? மரணம் பிரகிருதியின் இயல்பாகும். இயல்பான ஒரு விஷயம் எப்போதும் தீங்காகாது.

11. உன்னுடைய யாத்திரை முடிந்தது. திரும்பிப் போகும் தருணம் வந்தது. புறப்படு. மரணத்தைக் குறித்துப் பயப்படாதே. இந்த உயிரை விட்டு நீங்கி வேறு உலகம் சென்றால் அதுவும் தெய்வ ஆட்சிக்குள் அடங்கிய உலகந் தான். ஆகையால், ஏன் பயப்படவேண்டும்? இறந்தபின் வேறு உலகம் கிடையாது; உயிர் கிடையாது; உணர்ச்சி கிடையாது. என்றாலும் அதைப்பற்றித் தான் என்ன கவலை? இன்பம், துன்பம் என்றும் இல்லாமல் இந்த உடலுக்காக எப்போதும் பாடுபடுவதை விட்டு சுகமாக இருக்கலாமல்லவா? அழுகிப்போகும் இந்த ஈன சரீரத்திற்காக எந்நேரமும் நாம் தொண்டு செய்வதிலிருந்து விடுபடுவது நன்மையேயாகும்.

12. உனக்கு உள்ள காலம் மிகக் குறைவு. அதை வீணாக்கவேண்டாம். அயலாருடைய குற்றங்களைக் கணக்கிட்டுக்கொண்டு காலத்தை வீணாகக் கழிக்கவேண்டாம். அவன் என்ன செய்கிறான்? இவன் என்ன செய்கிறான்? அதை ஏன் அவன் செய்கிறான்? இவன் என்ன நினைக்கிறான்? அவன் உள்ளத்தில்

என்ன எண்ணம், என்ன சூழ்ச்சி? இவை போன்ற கவலைகளைக் கொண்டு தத்தம் ஆத்மக்ஷேமத்தை மறந்து விட்டு மற்றவர்களைக் குறித்தே அறிவையும் காலத்தையும் வீணாக்கி விடுகின்றோம். பயனில்லாமல் எதேச்சையாக மனம் செல்லுவதைத் தடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதிலும் தீய எண்ணங்களை அறவே ஒழித்தல் வேண்டும். திடீரென்று ஒருவர், "நீ என்ன நினைத்துக்கொண் டிருக்கிறாய்?" என்று கேட்டால், உடனே தயங்காமல் உள்ளதை உள்ளபடியே, "இதை நினைத்தேன். இது என் மனதிலுள்ள எண்ணம்" என்று எளிதில் சொல்லக் கூடியவாறு உன் மனதைச் சுத்தப் படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். பிறருக்குச் சொல்லத் தகாத எண்ணங்களை விட்டொழிக்க வேண்டும். நீ நினைக்கும் எண்ணங்களெல்லாம் பிறருக்கு நன்மை பயக்கத் தக்கவை, தீங்கற்றவை, சுயநலங் கருதாதவைகளாய் இருக்கவேண்டும். கேவலம் காமஇன்பம், கலகம், துவேஷம், அவநம்பிக்கை ஆகிய எண்ணங்கள் மனதில் உதிக்காமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இப்படி மனதைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டு நன்மையே நாடிவரும் மனிதன் கடவுளின் உண்மை அடியான் ஆவான். தனக்குள் குடியிருக்கும் தேவாம்சமான ஆத்மாவை எந்த இன்பமும் மாசுபடுத்தாமலும் எந்தத் துன்பமும் நோவுபடுத்தாமலும் அவன் காப்பாற்றிக் கொள்வான். பிறருடைய துவேஷம், அவமரியாதை, குற்றம் ஆகியவைகளால் தன் மனதைக் கலங்கச்செய்யவிடான். இவ்வாறு தன் உள்ளத்தை ஸ்திரப் படுத்திக்கொண்டு ஆத்மாவைத் துன்புறுத்தும் காமக்

குரோதாதிகளுடன் போர்செய்து வெற்றியடைவான். நடுநிலை கொண்டவனுவான், சுகம்—துக்கம், நன்மை—தீமை எது நேரிடினும் மனமகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொள்வான். உலகத்தின் நன்மைக்கு வேண்டினு லன்றிப் பிறர் செயலும் சொல்லும் எண்ணமும் என்ன வென்று கவலைப்படாமல் தன் கடமையைக் கருதி வாழ்வான். தன் செயலையும் சொல்லையும் எண்ணத் தையும் பிழையறக் காப்பான். உலக அமைப்பில் தனக்கு நேர்ந்த சுகம், துக்கம் இரண்டையும் சமமாகவே பாவிப்பான். அறிவுள்ள ஜீவகோடிகள் எல்லோரும் ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த உறவின ராவார்கள் என் பதை மறக்கமாட்டான். மற்றவர்கள் நலத்தை நாடு வதே மனிதனுடைய இயல்பான தருமம் என்று அறி வான், நல்வாழ்வு வாழ்பவர்களுடைய மதிப்பை மாத் திரம் கருதுவான். தரும வழியில் நில்லாத மற்றவர் களுடைய ஒப்புதலையும் பாராட்டுதலையும் நாடமாட் டான். அவர்களுடைய மதிப்பை ஒரு பொருளாகக் கருதாமல் தள்ளுவான். "தங்கள் வாழ்வு தங்களுக்கே பிடிக்கவில்லை. அத்தகையோருடைய நன்மதிப்பு எனக்கு என்ன பயன்" என்று அதைப்பற்றிக் கவலைப் பட மாட்டான்.

13. மன மொவ்வாத செயலைச் செய்யாதே. சமூக நன்மைக்கு மாறுபாடாகவாவது, விவேகக் குறை வாகவாவது, மனப்புகைச்சலுடனுவது நடந்துகொள்ள வேண்டாம். பேச்சுத் திறமையினுல் உண்மையை மறைக்கவேண்டாம். வீண்பேச்சுப் பேசவேண்டாம். பிறர் காரியத்தில் பயனின்றித் தலையிடவேண்டாம்.

உனக்குள் தெய்வீகமான ஆத்மசக்தி யுண்டு. அதைக் கண்டு வீரியம், தைரியம், மரியாதை, பரோபகாரம் உடையவனாக வாழ்வாய். எந்த நிமிஷத்தில் வேண்டி னும் குறி கண்டவுடன் உயிரைக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கும் போர்வீரனைப் போல் மரணத்திற்கு ஆயத்த மாக இரு. சாக்ஷியாவது ஆணைச்சொல்லாவது வேண் டாத சத்தியவானாய் இரு. பிறருடைய ஆதரவை எதிர் பாராமல் சுதந்திரமாய் வாழ்வாய். பிறருடைய ஆறுதலை வேண்டாமல் உள்ளத்தில் சாந்தத்தை அமைத்துக் கொள்வாய். பிறர் மேல் சாராது நிற்பதே உண்மைச் சுதந்திரம்.

14. மனிதனுக்கு உலகத்தில் நன்மை எது? யோசித்துப் பார். நீதி, சத்தியம், தெளிவான புத்தி, தைரியம் இவைகளைவிட வேறு எது சுகம் தரும்? அவ னவன் உள்ளத்தை அவனவன் சுத்தமாய் வைத்துக் கொண்டு அறிவுள்ளவனாக நடந்துகொள்வது ஒவ்வொரு வனுக்கும் உள்ள சுதந்திரம். தன் செயலுக்கு மீறி யது விதி. அதை ஒருவன் தடுக்கவாவது மாற்ற வாவது முடியாது. ஆனால், ஒருவனுக்கு நேர்ந்தது நல்ல தேயாயினும், தீயதேயாயினும் இரண்டையும் சமமா கக் கொள்ள அவனவன் மனமே காரணம். இவ்விதம் மனிதன் தன் மனதை நிறுத்திக்கொள்ளும் வகையி னால் எவ்விதத்திலும் சுகம் அடையலாம்.* இதைத்

---

* இந்திரியங்கள் சலிக்கும்போது ஒருவனுடைய மன மும் அவற்றைப் பின்பற்றிச் செல்லுமாயின் அம் மனம் கட லில் தோணியைக் காற்று மோதுவது போல அறிவை மோதுகிறது. —கீதை அ. 2, சு. 67.

தவிர்த்து வேறு சிறந்த வழி உண்டென்று உனக்குத் தோன்றினால், உண்மையில் அதனைப் பின்பற்றிப் போவதில் தடையில்லை. ஆனால், மனிதனுக்குள் இருக்கும் தெய்வீக தத்துவமே எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தது. அதைக்கொண்டு மனதை அடக்கி, எண்ணங்களைக் காத்து, புலன்களால் இழுக்கப்படாமல் விலகி நின்று, தெய்வத்திற் கடங்கி உலகத்தின் நன்மையை நாடி நடப்பதே சிறந்தது. மற்றது எல்லாம் அற்பம், விரும்பத்தகுந்த தல்லவென்று நீ கண்டுகொள்வாயானால், பிறகு எதைச் சிறந்ததென்று அறிந்தாயோ, அதையே உறுதியாகக் கடைப்பிடித்து மற்றவைகளில் மனம் போகவிடாதே. மேலான நன்மை பயக்காது என்று கண்டுகொண்ட விஷயங்களில் உன் மனம் செல்ல ஒருசமயம் விட்டுவிட்டாயானால் பிறகு அதைத் தடுப்பது அரிது. எது கைகண்ட மருந்தோ அதை அடையமுடியாமல் போகும். உலகநன்மையும் மேலான அறிவுக் கிசைந்ததுமான ஒரு பொருள் இருக்க, அதை விட்டுவிட்டு பொன்னும் மண்ணும் புகழும் போகமும் தேடிப்போவது மூடத்தன மாகும்.

ஒருவேளை நினைக்கலாம்: "இச்சுகபோகங்களை நாடினும் அதன்கூடவே உண்மைப் பொருளான ஆத்ம நிலையையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம். சிற்றின்ப வேட்டை என் மனதை முழுதும் கவரவில்லை. ஆசைகளை அதிகரிக்கவிடாமல் அடக்கி நடத்தலாம்" என்று நீ நினைக்கலாம். இது மோசம் போகும் வழியாகும். சில காலம் உனக்கு அடங்கினாற் போலத் தான் இவையிருக்கும். பிறகு நிச்சயமாய் உன்னை முழுதும் கவிழ்த்துத் தள்ளிவிடும். இடங் கொடுத்தபின் அவைகளைப்

பின்னால் எதிர்க்கமுடியாது. மற்ற எண்ணங்களுக்கு இடங் கொடுக்காமல் மனதைச் சுத்தமாயும் சுதந்திர மாயும் அமைத்துக்கொண்டு எது உறுதிப்பொருள் என்று கண்டாயோ அதையே பின்பற்று. அதுதான் சாதனம்.

“இன்பம் தருவதை ஏன் விலக்கவேண்டும்? அது நன்மையே” என்று சிலர் வாதிப்பார்கள். ஆனால், ஆராயவேண்டியது இன்பம் என்பது யாது? கேவலம் மிருகப் பிராயமான சுகம் சுகமல்ல. மனிதன் அறி வுள்ள ஜன்மம் எடுத்திருக்கிறான். அந்த அறிவுக்கு இசைந்த உயர்வான இன்பந் தான் உண்மையான இன்பம். மிருகத்துக்குச் சமானமான உடலுக்கு மாத்திரம் இன்பம் தருவதை ஒரு பொருளாக மதிக்க வேண்டாம். இப்படி உன் அறிவை உபயோகித்து மதிக்கத் தகாததை உறுதியுடன் விலக்கு. ஆனால், அப்படி விலக்குவதிலும் கர்வம் கொள்ளாமல் அடக்கத் துடன் நடந்துகொள்.

15. எதிலும் ஆராய்ந்து பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வரும் விவேகம் உனக்கு உண்டு. இந்த விவேகத்தை பயபக்தியுடன் உபயோகிக்கக் கடவாய். இதுவே மனிதனைக் காக்கும் பெருந்துணை. இயற்கை தருமத் திற்கும் மனித சொரூபத்திற்கும் மாறுபட்ட எண்ணங் கள் மனதில் மறுபடியும் தோன்றாதவாறு தள்ளிக் காப்பது இந்த விவேகமே. இதற்கு விஷயங்களை நிதா னித்து ஆராயவேண்டும். நல்ல ஜனங்களோடு அன்பு டன் நெருங்கிப் பழகவேண்டும். தெய்வம் நம்மிடம் அன்பு கொள்ளுமாறு வாழவேண்டும்.

16. உன் வாழ்வில் இடையே எது நேர்ந்தாலும் அதை உள்ளது உள்ளபடி கிரமமாய் ஆராயுந் தன்மையை நீ அடையவேண்டும். அதுவே பெருந்தன்மையை உண்டாக்கும். எதைக் கண்டாலும் இதனால் உலகத்திற்கு என்ன பயன்? உலக அமைப்பில் இதற்கு என்ன ஸ்தானம்? மனிதனுக்கு இதனால் நன்மை தீமை என்ன என்பதை ஆராயவேண்டும். பிரபஞ்சம் முழுதும் ஒரு பெரிய ராஜ்ஜியம். உலகத்திலுள்ள பல தேசங்களும் ஆட்சிகளும் அதனுள் அடங்கிய சிறு குடும்பங்களைப் போன்றன வென்பதை நீ நினைவில் வைக்கவேண்டும்.

"என்முன் தோன்றும் இப்பொருள் எத்தகையது? எப்பொருள்கள் சேர்ந்து இது உண்டாயிருக்கிறது? இது எவ்வளவு காலமிருக்கும் இயல்புள்ளது? இதனால் என் உள்ளத்தில் நற்குணங்கள் உண்டாகின்றனவா? பொறுமை, தைரியம், சத்தியம், நம்பிக்கை, சுவாதந்திரியம் முதலிய குணங்கள் இதனால் உண்டாகின்றனவா?" என்று இவ்வாறு ஆராயவேண்டும்.

எது நேர்ந்தாலும் நீ சிந்தித்துக்கொள்ள வேண்டும். "இது ஆண்டவன் செயல். இது நெய்யும் வஸ்திரத்தில் ஊடும் பாவும் போல் உலகவாழ்வின் இயல்பில் நெய்யப்பட்ட ஒரு சம்பவம். இதை என் நான் துக்கமாகப் பாவிக்கவேண்டும்?"

"எவனாவது தீங்கு செய்தானேயாகில், இவன் என் குலத்தைச் சேர்ந்தவன்; என் உறவினன்; என் தோழன்; அறிவில்லாதவன். தன் இயல்புக்கு இசைய இவன் நடந்து கொண்டிருக்கிறான். நானோ அறியாதவ்

னல்ல. ஒன்றுபட்டு வாழவேண்டிய சமூக தருமத்தை நான் மறக்கக்கூடாது; நீதியுடனும் கருணையுடனும் நான் நடந்துகொள்ளவேண்டும். உண்மையில், இன்பமும் துன்பமுமற்ற பொருள்களை நான் அதனதன் பயனை உள்ளபடி அறிந்து அவைகளை மதிக்கவேண்டும்'' என்று இவ்வாறு சிந்திக்கவேண்டும்.

17. சுகத்திற்கு வழி இதுவே: "நடந்து போனதைப் பற்றிய துயரமும், வரப்போவதைப் பற்றிய கவலையும் விட்டு, நிகழும் காரியங்களில் மனம், திடபுத்தி, தயை இவைகளை அறிவுடன் செலுத்தி வாழ்வை நடத்து. உன் ஆத்மாவைப் பரிசுத்தமாகவும், மனம் கோணாமலும், எப்போது வேண்டினும் உடலிலிருந்து உயிர் வேறுபட்டு மாசற்றுச் செல்லத் தயாராக அமைத்துக்கொள். ஒன்றை அடையப்போகிறேன் என்று எதிர்பாராமலும், ஒன்றிலிருந்து தப்பிப் பிழைக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணம் இல்லாமலும் இயற்கை வாழ்வு நடத்து. உன் பேச்சுக்களில் தைரியமும் சத்தியமும் பொருந்தி யிருக்கவேண்டும். அப்போது தான் சுகமாக இருப்பாய். உன் மகிழ்ச்சிக்கும் எவனாலும் குறைவு நேராது."

18. சஸ்திர வைத்தியன் எப்போதும் தனக்கு வேண்டிய கருவிகளை வேண்டிய நிமிஷத்தில் உபயோகிக்க எல்லாவற்றையும் சித்தமாக வைத்திருப்பதுபோல் நீயும் தெய்வாதீன சம்பவங்களும் மனிதர்களுடைய செயல்களும் உன்னைத் தாக்கியவுடன் அவைகளால் உனக்கு மனவேதனை உண்டாகாமல் அவைகளைச் சரிவர ஆராய்ந்து நடந்துகொள்ள உனக்குத் துணையாகப்

பேருண்மைகளை உன் உள்ளத்தில் தயாராக வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படிச் செய்வாயானால் எந்தச் சிறிய காரியத்திலும் உலகத்தில் மற்றவர்களுக்கும் உனக்குமுள்ள அழியாத தருமபந்தத்தை மறவாமல் நடந்துகொள்வாய். பரம்பொருளைக் கருதாமல் உலக வாழ்வைச் சரிவர நடத்தமுடியாது. உலகத்தின் இயற்கை அமைப்பை மறந்துவிட்டுப் பாரமார்த்திக தருமத்தை நடத்தவும் முடியாது. இரண்டும் வேவ்வேறன்று.

19. இயற்கையோடு இசைந்த வாழ்வை ஒருவன் வாழ்ந்தால் என்ன நேரிடினும் அதற்குத் தக்கவாறு நடந்துகொள்ள அவனுக்கு ஆற்றல் உண்டாகிறது. எந்த சம்பவம் நேரிடினும் எளிதில் அதைத் தாங்குவதும் மனந் தடுமாறாமல் கால தேச வர்த்தமானங்களுக் கேற்றவாறு வாழ்வை நடத்துவதும் அத் தகையோனுக்கு எளிதாகும். அவனுக்கு இப்பொருள் வேண்டும், அப்பொருள் வேண்டுமென்பது கிடையாது. எந்தப் பொருள் இருப்பினும், இல்லாவிடினும் சாந்தத்தை அடைய அவனுக்குத் தன் சாதனத்தால் ஆற்றல் உண்டாகும். சந்தர்ப்பத்திற்குத் தக்கவாறு வளைந்து நிற்கும் தன்மையை அவன் மனம் அடையும். என்ன இடையூறு நேர்ந்தாலும் அதையும் தன் ஆத்ம சக்தியின் பெருக்குக்கு ஒரு துணையாகவே கொள்ளுவான். நல்ல தீயின்மேல் போட்ட பொருள்கள் அதை அணைக்காது; அவைகளே அத் தீயினுக்கு உடனே இரையாகிச் சுவாலையை இன்னும் வளர்க்கும். சிறிய சுடரை அணைப்பது போல அப் பொருள்கள் பெரிய

சுவாலையை அணைக்கமுடியாது. கொழுந்துவிட் டெரியும் தீயினைப் போல உன் மனதைத் தயாராக வைத்துக் கொள்.

20. தனிமையை நாடிச் சிலர் தனியாய் ஆச்ரமம் கட்டிக் கொள்கிறார்கள். சிலர் கடற்கரைக்கும் போகிறார்கள். மலைகளிலும் காடுகளிலும் ஜனசஞ்சாரமில்லாத இடங்களிலும் இருக்க விருமபுகிறார்கள். நீயும் அப்படியே தனியாய் இருக்க விரும்புகிறாய். இது அறியாமையினும் அறியாமை. எந்த வேளையில் வேண்டினாலும் நீ இருந்த இடத்திலேயே நல்ல தனிமையை அடையலாம். அமைதியும் உலகக் குழப்பமற்றதுமான தனியிடம் வேண்டுமானால் ஒருவன் தன் உள்ளத்திலே அதைக் காணவேண்டும். அதைப் போன்ற ஏகாந்தம் வெளியே எங்கும் கிடையாது. அதிலும் ஒருவன் தன் உள்ளத்தில் சாந்தசித்தத்தைத் தரும் எண்ணங்களை முன்னரே சேர்த்து வைத்திருந்தானேயாகில், வேண்டியபோது ஆறுதலும் அமைதியும் எளிதில் தன் உள்ளத்திலேயே அடைவான். ஆகையால், உன் உள்ளமாகிய நல்ல வன மாளிகையில் அடிக்கடி தங்கிவா. அதனால் மன வலிமையை அடைவாய்.

இப்படி உன் உள்ளத்தோடு தனியே யிருந்து சிந்திக்குங் காலத்தில் பல விஷயங்களில் மனதைச் செலுத்தாமல் மூலாதார உண்மைகளை மட்டும் சிந்திப்பாயாக. உன் உள்ளத்தில் அந்த உண்மைகள் தங்கி நினைவில் அடிக்கடி வரும். பிறகு, உலகத்தில் நீ மறுபடியும் கலந்து வாழும்போது வருத்தம் உண்டாகும் விஷயங்கள் நேர்ந்தால் அவை உன் மன நிலையைக் காக்கும்.

நீ ஏன் வருத்தப்படவேண்டும்? தீயோர் செயலைக் கண்டு வருந்துகிருயா? அப்படி வருந்தும்போது சிந்திப்பாயாக: "அறிவுள்ள பிராணிகள் பிறந்திருப்பது ஒருவரோடொருவர் ஒத்துவாழவே. ஒருவர்செய்த குற்றத்தை மற்ருெருவர் பொறுப்பது தான் கடமை. எவனும் தீயவழியில் இறங்கும்போது மனம் ஒவ்வாமல் தான் இறங்குகிருன். இதற்கு முன் எத்தனை கோடிப் பேர்கள் ஒருவரை யொருவர் பகைத்தும், வெறுத்தும், போராடியும் பிறகு இறந்து சாம்பலாய்ப் போயிருக்கின்றனர்? இவ்வாறு சிந்தித்து நீ அமைதி யடைவாய்.

ஒருவேளை உன் அதிர்ஷ்டத்தைக் கண்டு வருந்துகிருயா? அப்போதும் நீ யோசிப்பாயாக: இந்த உலகம் தெய்வத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டதா? அல்லது அணுக்களின் சுதந்திரச் சேஷ்டையா? உலகம் தற்செயலல்ல. ஒரு ஒழுங்குக்கு உட்பட்டு நடந்து வருகிறது என்பதற்கு அளவற்ற காரணங்கள் இருக்கின்றன.

ஒருவேளை உன் உடலை நோய் வருத்துகிறதா? உடல் வேறு, மனம் வேறு. உடலின் நோய் மனதை வருத்தாமல் காக்கமுடியும். தன் வலிமையை அறிந்த மனம் உடலின் நோயை ஒருபொருட்டாகக் கருதாது. இன்பம், துன்பம் எதுவென்று நீ கண்டிருக்கிருயா? உடலின் நோயைப் பற்றி வருந்தவேண்டாம்.

ஒரு வேளை நீ அற்பப் புகழைப் பற்றிக் கவலை கொண்டு வருந்துகிருயோ? உலகத்தில் எவ்வளவு விரைவில் எல்லாம் அழிந்து விடுகிறது பார். கழிந்து போன யுகங்கள் கணக்கற்றவை. வருங் காலத்திற்கும் கணக்கில்லை. இவைகளில் உன் புகழ் எம்மாத்திரம்?

புகழுந் தான் என்ன? பொருளில்லாத ஆரவாரமே யல்லவா? ஜனங்களுக்கு நிலையான அபிப்பிராயம் கிடையாது. அறிவில்லாதவர்களுடைய பேச்செல்லாம் சேர்ந்தல்லவோ உண்டாகிறது புகழ். அவ்விதப் புகழை அடைந்தாலும் அது எம்மட்டில் பரவும்? பிர பஞ்சத்தில் இப்பூமண்டலம் ஒரு சிறு அணு மாத்திரம். இப் பூமண்டலத்தில் நாம் இருக்கும் மூலை எவ்வளவு சிறியது? அதிலும் எத்தனை பேர் எத்தகையோர் உன் னைப் போற்றுவார்கள்?

இனியும் ஏதாவது சந்தேகமிருந்தால் ஆத்மசிந் தனை செய்த காலத்தில் நீ கண்ட உண்மைகளை நினைத் துக்கொள். சஞ்சலப் படாதே. வீண் சிந்தனை வேண் டாம். சுதந்திரனாக இரு. எந்த விஷயத்தைச் சிந்திக்கும் போதும் நீ உலகத்தில் ஒருவன் என்பதையும் மானுட குடும்பத்தில் ஒருவன் என்பதையும் ஒரு நாளில் நீ இறந்துபோவாய் என்பதையும் நினைவில் வைத்துக் கொண்டு எந்த விஷயத்தையும் சிந்திப்பாயாக. இரண்டு பெரிய உண்மைகளை எப்போதும் உன் உள்ளத்தில் உறுதியாக அமைத்துக்கொள். அவை எப்போதும் உனக்குப் பயன்படும். ஒன்று: உன் ஆத்மாவை இன்ப துன்பங்கள் தீண்டா. அவை வெளிப்புறமாகத் தனித் துக் கிடக்கும். சஞ்சலத்திற்குக் காரணம் உன் உள் ளத்திலேயே முளைப்பது தான். மற்றொன்று: உனக் குப் புலப்படும் சகல உருவங்களும் முடிவில் அழிந்து போகவேண்டியவை. நீ பார்த்த அளவிலேயே எத் தனை அழிவைக் கண்டிருக்கிறாய்? அதை அடிக்கடி நினைத்துப் பார். மாறுவதே உலகத்தின் இயல்பு. மனிதன் எண்ணங்களே அவன் வாழ்வு.

21. மனிதனுய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவனுக்கும் பொதுவாய் அறிவு என்பது உண்டு. அதிலிருந்து ஒவ்வொருவனுக்கும் ஓரளவு அறிவு என்பது உண்டாகிறது. இதனுல் இது செய்யத் தகுந்தது. இது செய்யத் தகாதது என்ற பகுத்தறிவு எல்லாருக்கும் பொதுவாகிறது. இதனுல் தருமம் அனைவருக்கும் ஒன்றுகிறது. மக்கள் அனைவருக்கும் தருமம் ஒன்றுதலின், அனைவரும் ஒரு ஆட்சிக் குட்பட்டவர்களே யாவார்கள். எனவே, உலகம் முழுவதும் ஒரு அமைப்பு. ஒரு வரையறைக்குள் அடங்கியதாகும்.

இந்தப் பிரகிருதியிலிருந்து தான் என் உடலிலிருக்கும் ஒவ்வொரு பகுதியும் உண்டானது. எப்பொருளும் உள்ள பொருளினின்றே உண்டாகவேண்டும். என் உடல் நிலத்திலிருந்து ஒரு பாகமும், நீரிலிருந்து ஒரு பாகமும், தீயிலிருந்து ஒரு பாகமும் உருவம் மாறி உண்டானது தான். அவ்விதமே அறிவு உருவமான என் உள்ளமும் ஒரு மூலகாரணத்திலிருந்தே உண்டாயிருக்கவேண்டும். இப் பகுதிகளெல்லாம் மறுபடி தத்தம் காரணங்களுடன் ஒன்றுபட்டுப் போவதே மாணம். எப்பொருளும் மாறுமே யன்றி, முற்றிலும் அழிந்து போகாது.

22. பிறப்பைப் போலவே இறப்பும் இயற்கை ரகசியம். பூதங்களின் சேர்க்கை பிறப்பாகும். பிரிவு மாண மாகும். இதைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. பிறப்பின் இயல்பே இறப்பும். *

* பிறந்தபின் இறப்பது உறுதியெனில், இறந்தவன் பிறப்பது உறுதியெனில் இந்த விலக்கொணு நிகழ்ச்சிக்கு நீ வருந்துதல் தகுதியன்று. கீதை அ. 2, சு. 27.

23. ஒரு துன்பம் நேரிடின் அதைப் பற்றி எண்ணுவதை விடு. எண்ணுவதை விட்டால் துன்பம் நேரிட்ட நினைவு போகும். அந்நினைவு நீங்கிய பின் துன்பம் எங்கே?

24. என்னுடைய உள்ளத்தைப் பழுதுபடுத்தாத எதுவும் என்னுடைய வாழ்வுக்குத் தீங்கிழைக்காது. ஆகையால், அது என்னை எவ்விதத்திலும் துன்புறுத்த முடியாது.

25. உனக்கு ஒருவன் தீங்கு செய்தானானால், நீ அவனுடைய தீய எண்ணங்களை உன் மனதில் கொள்ளாமல் இருக்கவேண்டும். உன் மனதில் என்ன எண்ணம் உண்டாக்க அவன் விரும்புகிறானோ, அதற்கு நீ இடங்கொடாதே. அப்போது அவன் செய்த தீங்கு உன் உள்ளத்தைப் பழுதுபடுத்தாது. பொருள்களை உள்ளது உள்ளபடி மனக் கலக்கமின்றி ஆராய்வாயாக.

26. தங்கள் தங்கள் சுபாவம் போல் தான் மனிதர்கள் நடந்து கொள்வார்கள். அத்தி மரத்தில் அத்திக்காய் காயாமல் ஆலங்காய் காய்க்குமா? இவ் வாயுள் எத்தனை நாள் இருக்கப்போகிறது? சீக்கிரத்தில் அனைவரும் மாண்டுபோய் எல்லாம் பொய்யாகும். இரண்டு குணங்களை நீ பெறவேண்டும், ஒன்று: மக்கள் நன்மையைக் கருதி எதைச் செய்யவேண்டுமென்று அறிவும் விவேகமும் உன் உள்ளத்தில் குறிக்கின்றனவோ அதையே செய். மற்றொன்று: நீ எண்ணின எண்ணம் தவறென்று ஒருவன் எடுத்துக்காட்டினால் உன் எண்ணத்தை விட்டுவிடு. ஆனால், நியாயம், பொது நலம், அல்லது வேறு தகுந்த காரணத்தைச் சரிவா மன

தில் விசாரித்துத் தான் எண்ணத்தை மாற்றவேண்டுமே யொழிய, விருப்பத்திற் கேற்றவாறு அல்லது ஜனங்கள் பாராட்டுவார்கள் என்றோ மாற்றக்கூடாது.

27. எந்தப் பிரகிருதியிலிருந்து அதன் ஒரு பாகமாக நீ உண்டானையோ, அதனுள் ஒன்றுபட்டு நீ மறைந்து போவாய். உன்னைப் பெற்றெடுத்த பொருளுடன் மறுபடி நீ சேர்ந்து விடுவாய். அதனால் என்ன? காரணத்தில் காரியம் உரு மாறி மறுபடி ஒன்றாகச் சேர்ந்துவிடுவது தான் இறத்தல். இதைப்பற்றித் துக்கமேன்?

28. பதினாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கப் போவதாகக் கருதி வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டாம். மரணம் நிச்சயம். இன்றோ, நாளையோ, அது எப்போதும் வரக் காத்திருக்கிறது. உயிருள்ளபோதே நல்லவனாய் இரு.

29. ஒரு பொருளுக்கு அழகு உண்டாயின் அவ்வழகு அதனுள்ளே அமைந்திருக்கிறது. பிறர் போற்றுவதனால் அது உண்டாவதல்ல. பிறர் கண்டு வியப்பதால் அதன் அழகு அதிகமாவது மில்லை, குறைவது மில்லை. புலனுக்குத் தோற்றமாகும் பொருள்களின் வெளி அழகே இவ்விதமிருக்க, பேரழகு கொண்ட உண்மைப் பொருள்களாகிய தருமம், நீதி, சத்தியம், தயை, அடக்கம் இவைகளுக்குப் பிறருடைய புகழ்ச்சி வேண்டியதில்லை. இந்த நற்குணங்களில் ஏதாவது பிறர் புகழ்வதால் அழகாகுமா? பிறர் குறை கூறுவதால் பழுதுபடுமா? அழகிய மாகத மணியை ஒருவன் புகழாமல் போனால் அதன் அழகு குறைந்து விடுமா? தங்கம்,

தந்தம், பட்டு அல்லது யாழ், வாள், புஷ்பம், செடி முதலியவைகள் இப்படித்தானே அதனதன் அழகு அதனத னுள்ளேயே அமைந்திருக்கிறது.

30. ஏ பிரபஞ்சமே! உனக்கு எது இசைந்ததோ, அதுவே எனக்கும் இசைந்தது. உனக்கு எதுசமயமோ, அதுவே எனக்கும் தகுந்த சமயம். அகால மல்ல, காலந் தவறி வந்தது மல்ல. பிரகிருதியே! உன்னுடைய பருவகாலங்களில் உண்டானவை யெல்லாம் எனக்கு நல்ல பக்குவமான பலனே யாகும். உன்னிடமிருந்தே எல்லாம் உண்டாகிறது. எல்லாவற்றையும் நீயே தாங்குகிறுய். எல்லாம் மறுபடியும் உன்னையே அடையும். நீயே ஆண்டவனுடைய அழகிய அரண்மனை.

31. இந்த உலகம் ஆண்டவனுல் ஒழுங்காய் அமைக்கப்பட்டதே யாயினும் சரி, அணுக்கள் தற்செயலாய்க் கலந்து உண்டானதேயாயினும் சரி, எவ்வித்திலும் ஒழுங்குபட்டு அமைந்து நிற்கிறது. ஒன்றிலிருந் தொன்று வெகு தூரத்தில் சிதறி வெவ்வேருகக் கிடக்கும் அண்டங்களும் அணுக்களும் ஒன்றையொன்று பற்றிக்கொண்டு ஒத்துணர்ச்சியுடன் இருக்கின்றன. இவ்வளவு ஒழுங்குடன் நிற்கும் இந்த ஜகத்தை ஆளும் சர்வேசுவரன் ஒழுங்கின்றி இருப்பானு?

32. உன் உள்ளத்தில் எவ்வளவு கெட்ட எண்ணங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன? எவ்வளவு அச்சம்? எவ்வளவு இரக்க மின்மை? மிருகத்தனம், சோம்பல், இச்சகம் பேசுதல், லோபித்தனம், கொடுமை?

33. வேறு தேசத்திலிருந்து வந்த அன்னியன் ஒருவனுக்கு ஊரிலிருக்கும் விஷயங்கள் தெரியாது.

அவ்வாறே, உலகத்தில் நடக்கும் சம்பவங்களின் பொருளை அறிந்து ஒப்புக்கொள்ளாதவன் உலகத்திற்கு அன்னியனாவான். ஜனங்களை ஒன்றாகக் கட்டுப்படுத்தி அமைத்து வரும் சமூக தருமத்தை ஒத்து நடவாமல், வேறுபடுகிறவன் பரதேசி யாவான். அறிவு என்னும் கண்ணை மூடிக்கொள்கிறவன் குருடனாவான். சுகம் தரும் சுவாதந்திரியத்தை விட்டுப் பிறரை எதிர்பார்க்கிறவன் யாசகனே யாவான். நாம் எதிலிருந்து உண்டானோமோ, அதிலிருந்தே சகல சம்பவங்களும் உண்டாகின்றன. தனக்கு நேரிட்ட சம்பவங்களைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டுக்கொண்டு விசுவ தருமத்திலிருந்து வேறுபடுகிறவன் உலகத்திற்கு ஒரு புண்ணாவான். அறிவுள்ள பிராணிகள் எல்லாம் ஒரு ஜீவ அமைப்பாக இருக்கத் தன்னை வேறாக நினைத்து வாழ்பவன் குலக்கோடரி யாவான்.

34. உலகத்தில் எதுவும் நிலையில்லை. நடந்ததெல்லாம் கதையே யாகும்; பிறகு முற்றும் மறக்கப்பட்டு மறையும். புகழோங்கி வளர்ந்தவர்களும் இப்படி மறைந்து போவார்கள். கற்றவர்கள் கதியோ சொல்ல வேண்டியதில்லை. உயிர் விட்டுக் கண் மறைந்தவுடன் யாரும் அவர்களை நினைக்க மாட்டார்கள். புகழும் பேரும் என்ன? வெறும் பேச்சு. அதற்கு உடலில்லை. ஆகையால், எது உறுதியான உண்மை? நாம் கடைப்பிடிக்கவேண்டியது எது? நடுநிலைமை, ஒப்புரவு, வாய்மை, பொறை, எது நேரிடினும் அனைத்திற்கும் ஆதியும் மூலமும் எதுவோ, அதிலிருந்து இதுவும் வந்தது. இது அவசியமே என்று எதிர்கொண்டு ஒப்புக்கொள்ளும் தன்மையே மனிதனுக்கு வேண்டியது.

35. உலகத்தில் பொருள்கள் மாறி மாறி மறைந்து புதுமையாய் மறுபடியும் தோன்றுவதைக் கவனித்துப் பார். பொருள்களைச் சிதையவிட்டு அவைகளிலிருந்து அவை போன்ற புதிய புதிய பொருள்களை அமைத்துத் தருவதே இயற்கைச் சக்தியின் இடைவிடாத் தொழில் என்பதை அறிவாய். இதுவே அதற்கு ஓர் ஆனந்தம். உலகத்திலிருக்கும் ஒவ்வொரு பொருளும் அதைப் போன்ற புதியன விளைவதற்கு வித்தாகும்.

36. சீக்கிரம் இறந்து போவாயே. இன்னும் உள்ளத்தைச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளவில்லையே. சாந்தம் அடையவில்லையே. துன்பத்தைக் கண்டு அச்சம் நீங்கவில்லையே. நடுவு நிலைமையே நன்மை என்பதை இன்னும் அறியவில்லையே.

37. அடிக்கடி இதை நீ சிந்தித்து நினைவுக்குக் கொண்டு வருவாயாக: இந்த உலகம் முழுவதும் சேர்ந்து ஒரு ஜீவன்; ஓர் உடல்; ஓர் ஆத்மா. சகல ஜீவகோடிகளும், பொருள்களும் சேர்ந்து ஜீவநரம்பு பாய்ந்த ஒரு சரீரக் கட்டாகும். எல்லாவற்றிற்கும் உயிர் ஒன்றே. எல்லாம் சேர்ந்து உண்டாக்கினது தான் நாம் காணும் ஒவ்வொரு பொருளும். உலகத்தினின்று வேறுபட்டுத் தனியாய் எதுவும் உண்டாகாது. எல்லாம் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து, இடைவிடாமல் நெய்வது போலும், ஊடும் பாவும் போலும் உலகநடை நடந்து வருகிறது.

38. பாறையின் மேல் அலைகள் மோதி மோதி புரண்டுகொண் டிருந்தாலும் கல்லானது அசையாமல்

நிற்கும். அதைப் போல் உன் உள்ளம் அமைதிபெற்றிருக்கவேண்டும். பேரிரைச்சலுடன் அலைகள் மோதினாலும் இறுதியில் அடங்கி ஒய்ந்து கிடக்கும்.

ஐயோ! என் துர்ப்பாக்கியம்! இந்த விபத்து எனக்கு வந்ததே என்பாய். அப்படியல்ல நீ எண்ண வேண்டியது. ஆ! இத்தகைய விபத்து நேரிட்டபோதிலும் தீரத்துடன் நிகழ்வதைக் கண்டு கலங்காமலும், வருவதை நினைத்து அஞ்சாமலும் இருக்கின்றேனே. நான் என்ன பாக்கியவான்! இதைப் போன்ற கஷ்டம் யாருக்கு வரலாம்? ஆனால், எல்லோரும் என்னைப் போல் தீரத்துடன் தாங்கமாட்டார்கள். வந்தது விபத்தே யாயினும், எனக்கு வாய்ந்த மனோநிலை நல்ல பாக்கியம் அன்றோ! மனிதனுடைய உள்ளத்தைப் பழுதுபடுத்தாத ஒரு சம்பவம் எப்படி விபத்தாகும்? வாழ்வின் நோக்கம் கெடாத வரையில் எது நேர்ந்தால் என்ன? நீ எதற்காக வாழ்கிறாய்? இந்த விபத்து உன்னுடைய வாழ்வின் உண்மையான நோக்கங்களுக்கு என்ன தடையாகும்? உன் நடுவு நிலைமையைக் கெடுக்குமா? உன் பெருந் தன்மைக்குத் தடையாகுமா? தெளிவான அறிவு, விவேகம், ஆராய்ந்து செய்தல், சத்தியம், அடக்கம், சுதந்திரம் இத்தகைய குணங்களுக்கு இச் சம்பவத்தால் ஏதாவது கேடு வந்ததா? இக் குணங்களையுடைய புருஷனுக்குத் தன் பரிசுத்தமே தனக்கு இன்பம் அல்லவா? எந்த விபத்தும் விபத்தல்ல. அதைப் பொறுக்கும் ஆற்றலுடைமையே பாக்கியம். இதை நினைவில் வை.

39. வாழ்நாளைத் தரும நெறியில் நடத்தி உயிர் நீங்கும் காலம் வந்தபொழுது மரத்தினின்று பழம் எவ்

வாறு எளிதாய் நழுவுகிறதோ, அவ்வாறே நீயும் உயிர் துறப்பாயாக.

40. சிற்பவேலைக்காரர்கள் தங்களுடைய தொழிலில் தங்களுக்குள்ள ஆசையினால் உடம்பில் அழுக்குப் படிந்தும், பசியுடனும் மெய் வருத்தம் பாராமல் தொழிலிலேயே கண்ணாய் இருப்பார்கள். சிற்ப வேலைக்காரனுக்குத் தன் வேலையிலுள்ள ஆர்வத்தை விடச் சிறந்த பொருளான உன் மனத் தூய்மையில் உனக்கு இல்லையே! நாடகக்காரனுக்குத் தன் நடனத்திலுள்ள மனப்பற்று அளவுகூட உன் நன்மையில் உனக்கு இல்லையே! உலோபிக்குப் பணத்திலுள்ள ஆசையளவும், டாம்பீகன் தன்னைப் பிறர் புகழ்ந்து பேசுவதை விரும்பும் அளவும்கூட உனக்கு உன் கடமையில் கருத்தில்லையே! இவர்கள் தத்தம் நோக்கங்களிலே வைத்திருக்கும் பற்றினால் உண்ணுவதையும் உறங்குவதையும்கூட மறந்துவிட்டுத் தாம் வேண்டும் பொருளை அடைவதிலேயே கருத்தாக இருப்பார்கள். இவர்கள் பொருள்களைக் காட்டிலும் தருமம் என்பது உனக்குப் பெரிதாகத் தோன்றவில்லையா?

41. சிலர் பிறன் ஒருவனுக்கு ஒரு நன்மை செய்தால் அதைத் தங்களுடைய கணக்கில் குறித்துக் கொண்டு பிறகு, அதற்குப் பதில் கேட்பார்கள், சிலர் அப்படிச் செய்யாராயினும், தாம் செய்த உதவியை என்றும் நினைவில் வைத்துக்கொண்டு அவனைக் கடனாளியாகவே பாவிப்பார்கள். வேறு சிலர் தாம் செய்த உதவியை அறியமாட்டார்கள். அதைப்பற்றி நினைக்கவுமாட்டார்கள். கொடிமுந்திரி பருவக்காலத்தில் நல்ல

பழம் கொடுத்தபின் அதைப்பற்றி மறுபடியும் சிந்திக்காது. தன் இயல்புக்கு இசையத் தன்னால் உதவக்கூடியதை உதவிவிட்டு அதைப் பற்றி மறுபடியும் கருதாது. குதிரை ஓடுவதும் இப்படித் தான். நாயும் இவ்வாறே வேட்டைக்குப் போகும். தேனீயும் தேனைச் சேர்ப்பது இப்படியே. இத் தன்மையையுடைய மனிதனும் ஒப்புரவறிந்து உதவியபின் அதைப் பற்றிப் பிறருடன் பேசான். கொடிமுந்திரி தான் முன் ஈன்ற பழங்களைப் பற்றி நினையாமல் மறுபடியும் அடுத்த பருவத்தில் பழம் தருவது போல், இவனும் உதவி செய்தபின் மறுபடியும் தான் செய்யக்கூடிய வேறு உதவியைப் பற்றியே நினைப்பான்.

42. வைத்தியன் நோயாளிக்கு மருந்தும் பத்தியமும் நியமிப்பது போல் தெய்வம் மனிதர்களுக்குக் கஷ்டம் அளிக்கும். நோயும், அங்கஹீனமும், பொருள் நஷ்டமும் இவைபோன்ற எல்லா சம்பவங்களும் இவ்வாறு தெய்வத்தின் வைத்திய நியமங்களாகவே கருதப்படவேண்டும். உடலின் நோய் தீருவதற்காக வைத்தியன் சொல்லும் பத்தியம் உடலின் தனி உறுப்பொன்றுக்குக் கஷ்டமாகவே இருக்கலாம். அதைப் போல் உலக நடைக்கு வேண்டிய சம்பவங்கள் தனி மனிதனுக்குத் துன்பங்களாகவே தோன்றலாம். உலகம் முழுவதும் ஓர் உடல். எல்லோருடைய உடல்களும் சேர்ந்து ஓர் உலக உடலாம். எல்லாக் காரண காரியங்களும் சேர்ந்து காரண காரிய மாகிறது. அது தான் உலகம். அது தான் விதி என்று நீ எண்ணுவது, நீ விதி என்று வெறுப்பது உலகத்திற்கு உலக வைத்தியன் நியமித்த ஒரு பத்தியமேயாகும். ஆகவே,

விவேகமுள்ள ஒருவன் வைத்தியனுடைய கட்டளை களைச் சந்தோஷமாய் ஒப்புக்கொள்வது போலவே விதி யையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். மருந்து கசக்கும். பத்தியம் கஷ்டமாய்த் தான் இருக்கும். ஆனால், நோய் தீருமென்று அதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். உன் உட லின் நோயைத் தீர்க்க எவ்வாறு விரும்புகிறாயோ, அவ் வாறு உலகம் முழுவதும் திரண்ட ஓர் உயிராகக் கருதி, அதன் நன்மையையும் விரும்பு. கஷ்டமாகத் தோன்றி னாலும் விதியாக வந்ததைச் சந்தோஷமாய் ஒப்புக் கொள்ளக் கடவாய். அது உலக ஆரோக்கியத்திற் காகக் கடவுள் அனுப்பின மருந்தேயாகும். உலகத் தின் நன்மைக்காக அல்லாமல் ஒருவனுக்கு மாத்திரம் இந்தக் கஷ்டம் நேராது.

ஆகவே, உனக்கு எது நேரிடினும், அதை நீ மனக் குறைவின்றி ஒப்புக்கொள்ள இரண்டு காரணங் கள் இருக்கின்றன. முதலாவது: உனக்கென்று வந்த சம்பவம் இது. நீ எந்தச் சக்தியினால் உண்டானாயோ, அதே சக்தியிலிருந்து இதுவும் உண்டாயிற்று. ஆகை யால், இதை நீ ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இரண்டா வது: எல்லா ஜீவராசிகளின் க்ஷேமத்திற்கும், உலகம் வளர்ந்து பரிபூர்ணமாவதற்கும் தனி ஜீவன்களைத் துன் புறுத்துவது போல் தோன்றும் சம்பவங்கள் உண்டா கின்றன. ஒன்றாக அமைக்கப்பட்ட இந்த உலகத்தில் ஒரு பாகத்தை வெட்டிப் பேதித்தால் அதன் சுகமும், அழகும் குறையும். உலக அமைப்பில் நடக்கும் ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து நீ தனித்து அதிருப்தியடை வது ஒரு பாகத்தை வெட்டிப் பேதித்த தோஷமே

யாகும். இயற்கைத் தருமத்திற்கு இடையூறு செய்த குற்றமே யாகும்.

43. எடுத்த ஒவ்வொரு காரியத்தையும் அறநெறி வழுவாமல் செய்துமுடிக்க உன்னால் ஆகாமற் போனால், அதனால் காரியத்தில் வெறுப்பு கொள்ளாதே. முயற்சி யையும் விட்டுவிடாதே. நீ எடுத்த காரியம் எம்மட்டும் நன்கு முடிந்ததோ அதற்காக மகிழ்ச்சி யடைவாயாக. எந்த பாகம் நன்கு முடியவில்லையோ அதைச் செய்து முடிக்க மறுபடியும் உற்சாகத்துடன் முயற்சிப்பாயாக. பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயரிடம் குழந்தைகள் வெறுப் புடன் போவது போல் நடக்காதே. அவ்விதம் நடந்தா யானால் மெய்யறிவு வாராது. கண் வலிக்காகக் கண்ணை அலம்பி நோவு தீர்த்துக்கொள்ளப் போவது போலவும் காயப்பட்டால் ஒத்தடம் போட்டு மருந்து போட்டுக் கொள்ளப் போவது போலவும் சுருசுருப்புடனும் சந்தோஷத்துடனும் செல்வாயாக. மனதில் சாந்தி யடைய மெய்யறிவை நாடு. - எல்லாம் அறிந்தவன் என் கிற கர்வம் காட்டாதே.

44. சித்து, சடம் இவ்விரண்டின் சேர்க்கையால் நான் உண்டா யிருக்கிறேன். இரண்டில் எதுவும் சூனியமாக அழிந்து போகாது. சூனியத்திலிருந்து உண்டாகவில்லை. ஆகையால், அது சூனியமாய்ப் போக முடியாது. ஒவ்வொரு பகுதியும் விகாரப்பட்டு உலகத்தில் வேறு பொருளில் சேர்க்கையாகும். மறுபடி அவ் வுருவமும் மாறி வேறு பொருள்களில் போய்ச் சேரும். இப்படி அனந்த காலமும் மாறிக் கொண் டிருக்கும். ஆகையால், எனக்கு அழிவென்பது கிடை

யாது. முந்தியும் அனந்தகாலம், பிந்தியும் அனந்த காலம் உருவம் மாறிக்கொண்டே வருவேன். * பிரளய காலங்களிலும் கற்பங்களிலும் உலகம் முடிவாவதாக வைத்துக்கொண்டாலும் இது உண்மையேயாகும்.

45. எந்தப் பொருள்களை நீ இடைவிடாமல் சிந்திக்கிருயோ அவற்றின் தன்மையை உன் மனம் அடைகிறது. † சாயத்தில் தோயும் துணியைப் போல் உள்ளத்திலுள்ள எண்ணங்களில் தோய்ந்த ஆத்மாவின் நிறம் மாறும். ஆகையால், இத்தகைய எண்ணங்களை எப்போதும் எண்ணுவாயாக. எந்தப் பதவியிலும் நல் வாழ்வு வாழலாம்; இராஜ கிருகத்திலும் கூட ஒருவன் உண்மை வாழ்வு வாழமுடியும்; ஒரு பொருள் எதற்காகச் சிருஷ்டிக்கப் பட்டதோ அதற்கிசைய அதன் இயற்கையும் அமைக்கப்பட்டு வளரும். அதுவே அதன் தருமம்; அதுவே அதன் நன்மையும்; எனவே அறிவுள்ள மனிதனுடைய நன்மை ஒப்புரவறிந்து செய்தலே; அதற்காகவே அவன் ஜன்மம்; ஜீவனற்ற பொருள்களை விட உயிருள்ளவை சிறந்தவை; உயிருள்ளவைகளில் அறிவுள்ள பிராணிகள் சிறந்தவை; பிராணிகளின் நன்மைக்காக ஜீவனற்றவை நிருமாணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அறிவுள்ள பிராணிகள் தமக்குள் ஒரு

---

* ஆத்மா பிறப்பதும் இல்லை. எக்காலத்திலும் இறப்பதும் இல்லை. அது அழிவற்றது. கீதை அ. 2, சு. 20.

† எவன் எந்தப் பொருளில் நம்பிக்கை உடையவனே அவன் அந்தப் பொருளே தான் ஆகிறான்.

கீதை அ. 17, சு. 3.

வருக்கொருவர் பணி செய்து வாழ்வதற்காகப் பிறந்திருக்கிறார்கள்.

46. முடியாத ஒன்றை எதிர்பார்ப்பது அறியாமையாகும். துராத்மாக்கள் தங்களுடைய இயற்கைக்கு மாறாய் நடந்து கொள்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்க வேண்டாம்.

47. எந்த ஸ்தூலப் பொருள்களாலும் ஆத்மா பாதிக்கப்படுவதில்லை. ஆத்மாவிடம் சென்று அதைத் தீண்ட அவைகளுக்கு வழியுமில்லை. அவைகளால் ஆத்மாவை அசைக்கவாவது நடத்தவாவது முடியாது. வெளியில் நிற்கும் பொருளைப் பற்றி என்ன எண்ணம் நீ உள்ளத்தில் கொள்கிறாயோ, அதுவே தான் ஆத்மாவைப் பாதிக்கும். பொருள்களே அதைப் பாதிக்க முடியாது.

48. உலகத்தில் அறிவுள்ள பிராணிகளாகிய மனிதர்களை நாம் அதிகமாய்க் கவனிக்க வேண்டும். ஏனெனில், அவர்களுக்கு நன்மை செய்வதும் அவர்கள் செய்வதைப் பொறுப்பதுமே நம்முடைய கடமையாகும். ஆனால், நான் செய்யவேண்டிய கருமங்களுக்கு இடையூறு செய்துவரும் மனிதர்கள் சடப் பொருள்களைப் போல் ஆவார்கள். வெயில், மழை, காற்று முதலிய துஷ்டமிருகங்களைப் போல் அவர்களைக் கருதவேண்டும். இவைகளைப் போலவே அவர்களும் என் முயற்சிக்கு இடையூறுவார்கள். ஆனால், அவர்கள் செய்யும் தீமைகள் என் உள்ளத்தின் சக்தியையாவது சுபாவத்தையாவது பாதிக்காது. தடைக்குத் தகுந்தவாறு முயற்சியை மாற்றிக்கொண்டு வேறு வேறு வழிகளில்

தன் கருத்தை நடத்த மனதுக்குச் சக்தியுண்டு. தன் கருமத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக எந்த இடையூறையும் தனக்கு ஒரு சாதனமாகவே மாற்றிக்கொண்டு வெற்றியடைய ஆத்மாவுக்குச் சக்தி யுண்டு.

49. உலகத்தில் மேலோரைப் பேணு. நன்மையும் தீமையும் கலந்த உலகத்தில் நன்மையே உலகத்தை நடத்துகிறது. தீமை அதற்கு ஒரு கருவியாகவே அடங்கிக் கிடக்கிறது. உனக்குள்ளும் மேன்மையும் கீழ்மையும் உண்டு. இந்த இரண்டு பகுதிகளுள் மேன்மையையே ஆதரிப்பாயாக. அதுவும் உன் கீழ்மைப் பகுதியைக் கருவியாகவே கொண்டு உன் வாழ்வை நடத்தி உன்னை உய்விக்கும்.

50. ஊரைக் கெடுக்காதது ஊரானுக்குக் கேடல்ல. எந்த விஷயத்திலும் இந்த உண்மையை நினைவில் வை. என்னுடைய ஊருக்கு இதனால் துன்ப மில்லாவிடின் எனக்காக நான் ஏன் வருந்தவேண்டும்? ஒருவனுடைய செயல் ஊருக்கே துன்பம் தருவதாயினும் அவன்மேல் சினங் கொள்ளலாகாது. அவன் பாராமல் போவதையும் மறந்ததையும் அவனுக்கு எடுத்துக் காட்டுவாயாக.

51. எப்போதும் நினைவில் வை. சர்வ வியாபகமான பொருளில் நீ எவ்வளவு அற்பமான பகுதி? பிரபஞ்சத்தில் நீ எவ்வளவு சிறிய பாகம்? அனந்தமான யுகங்களில் எவ்வளவு க்ஷணமாத்திரம் உன் ஆயுள்? உலகத்தின் சம்பவங்களில் உன் வாழ்வு ஒரு அணுமாத்திரம்.

52. எனக்கு ஒருவன் தீங்கா செய்தான்? அவனுக் கல்லவோ அது துன்பம்? பிறனுடைய தீங்கு

என்னை என்ன செய்யும்? அவனுடைய மனோவிருத்தியும் அவனுடைய முயற்சியும் அவனைச் சேர்ந்தது. நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்று என்னுடைய ஆத்மா எண்ணம் ஊட்டுகிறதோ, அதை நான் செய்கிறேன். நான் அடையவேண்டும் என்று உலகத்தை நடத்தும் தெய்வம் என்ன கொடுக்கிறதோ அதை நான் அடைகிறேன். பிறனுடைய தீங்கு என்னைத் தாக்காது.

53. தேவர்களுடன் வாழ். ஒவ்வொருவனுடைய உள்ளத்திலும் ஈசுவரனுடைய அம்சம் குடிகொண்டிருக்கிறது. அதுவே உள்ளிருந்து நமக்கு அறிவூட்டி வழிகாட்டி எப்பொழுதும் நம்மைக் காத்து வருகிறது. வாழ்வில் தான் பெற்றதைத் திருப்தியுடன் ஏற்றுக்கொண்டு எல்லாக் காரியங்களிலும் உள்ளத்திலுள்ள தெய்வம் காட்டும் வழியில் நடப்பதே மனிதன் வானவர்களுடன் வாழ்வதாகும்.

54. உலகத்தின் தருமம் ஒருமைப்பட்டு வாழ்வதே. சிருஷ்டியில் ஒன்றுக்கொன்று கீழ்ப்படியவும் ஒன்றோடொன்று இணங்குமாறும் ஒன்றுக்கொன்று உதவுமாறும் நன்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கீழ்ப் பொருள்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்று தாங்கும் அதனதன் இயல்புக்குத் தக்கவாறும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை எளிதில் கண்டு கொள்கிறோம். இதைப் போலவே மேல்வகைப் பிராணிகள் எல்லாம் ஒன்றுபட்டு வாழவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

55. இந்திரியங்கள் விரும்பும் விஷயங்கள் நிலையற்றவை. ஐம்பொறிகளால் அடையக் கூடிய அறி

வும் ஐயம் திரிபு கொண்டது. உயிரும் இரத்த ஓட்டம் தான்; இப்படியானால் எதற்காக இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும்? நல்ல கீர்த்திக்காகவா? நிலையாமையும் அறியாமையும் நிறைந்த இந்த உலகத்தில் கீர்த்தி தான் என்ன பொருள்? அதற்கு மேலென்ன இருக்கிறது? முடிவோ, மறு பிறப்போ, அதை எதிர் பார்த்து அதுவரையில் சாந்த சித்தத்துடன் காப்பதே. அதுவரையில் என்ன கடமை? தேவர்களை வழிபடுதலும், துதித்தலும், மனிதர்களுக்கு உதவுதலும், அவர்கள் செய்ததைப் பொறுத்தலும், செய்யக்கூடாதவைகளைத் தான் செய்யாமல் தன்னைத் தான் அடக்கலும். உன்னுடைய சிறிய உடலும் உயிரும் உன்னுடையன. அவற்றைத் தவிர மற்றவை யெல்லாம் உன் ஆதீனமில்லை யென்பதை மறவா திருப்பதுமே.

56. அறவழியில் நீ நின்று உன் எண்ணமும் செயலும் ஒழுங்கு தவறாமல் இருந்தால் உன் வழி எளிதேயாகும். ஆத்மாவைச் சாந்தப்படுத்தக் கூடியது உள்ளத்துக்கு வெளியில் எதுவும் இல்லை. நடு நிலைமை தவறாத மனமும் செயலுமே அதற்குச் சிறந்த இன்பம். அதற்கு மேல் எதையும் அது வேண்டாது.

57. இது நான் செய்த ஒரு குற்றமா? அல்லது என்னுடைய தீச்செயலிலிருந்து உண்டானதா? இல்லையாயின், இது பொது வாழ்க்கைக்குத் துன்பம் உண்டாக்குமா? இல்லையாயின், இதைப் பற்றி நான் ஏன் சஞ்சலப் படவேண்டும்?

58. உன் கடமையை ஆற்றுவதில் வெயிலையும் குளிரையும் பார்க்காதே; தூக்கத்தையும் பார்க்காதே.

பிறர் போற்றுவதையும் தூற்றுவதையும் கவனிக்காதே. உயிர் போவதையும் பொருட்படுத்த வேண்டாம். இறப்பதுங்கூட மனிதன் செய்யக்கூடும் கருமங்களில் ஒன்று. தன் கடமையைச் செய்வதில் உயிர் துறப்பதினுல் பயன் விளையுமானுல் அதைச்செய்வதும் நன்மையே யாகும்.

59. பிறர் செயலிலிருந்து காப்பது அவரைப் போல் நாமும் செய்யா திருத்தலே.

60. உனக்கு இன்பம் தருவதும் மனதில் அமைதி யுண்டாக்குவதும் ஒன்றே. கடவுளை மனதில் எப்போதும் வைத்துப் பிறருக்கு உபகாரமாக வாழ். உலகத்தோடு ஒத்துப் பிறருக்கு உபகாரமாய் வாழ். அந்நெறியில் ஒன்று முடிந்ததும் உடனே மற்ருென்று செய்யத் தொடங்கு. இடைவிடாமல் ஒப்புரவறிந்து செய்தலே கருமமாகக் கொள்.

61. எதுவும் இயற்கைத் தத்துவத்திற்கு இசையத் தான் முடியும். அதுவன்றி வேறு வழி ஏது? மற்றெந்தத் தத்துவத்திற்குப் பொருள்கள் இசைந்திருக்க முடியும்?

62. உலகமானது அறிவில்லாத அணுக்களின் தற்செயலான கலப்பாய் இருக்கலாம். அல்லது தெய்வத்திற்கு அடங்கியதாக இருக்கலாம். ஒழுங்கும் ஒற்றுமையும் பொருந்தியதாக இருக்கலாம். இவ்வுலகம் தெய்வாதீன மற்றதும் ஒழுங்கும் பயனு மற்றதாயின், அதில் இன்னும் இருக்கவேண்டும், இருக்கவேண்டும் என்று ஏன் ஆசைப்படுகிறேன்? முடிவில் எப்போது

சாம்பராவேன் என்பது தவிர, வேறு என்ன கவலை வேண்டும்? அதற்கும் தான் ஏன் கவலை? நான் என்ன செய்தபோதிலும், செய்யாதபோதிலும் உடல் சிதைவடைந்து முடிவில் மண்ணோ, சாம்பலோ ஆவது நிச்சயம். ஆனால், அப்படியல்ல. தெய்வமுண்டு, ஒழுங்குண்டு, அமைப்புண்டு என்றால் உலகத்தை நடத்தும் தெய்வத்தினிடம் விசுவாசமும் பக்தியும் வைத்து அமைதி யடைவேன்.

63. உன்னுடைய அலுவல்களில் மனம் அமைதி கெட்டால் உடனே திருத்திக்கொள். மனதைச் சீக்கிரம் நிலையில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அலுவல்கள் முடிந்த பிறகு அனுவசியமாய் உள்ளம் இசை தப்பி இருக்கவேண்டாம். இவ்வாறு கவனித்து வந்தால் சாந்தசித்தம் உண்டாக்கிக்கொள்வதில் கஷ்டம் இராது.

64. நான் எண்ணுகிற எண்ணமாவது செய்யும் காரியமாவது குற்றம் என்று பிறன் ஒருவன் எனக்கு அறிவுறுத்துவானானால், உடனே மனமுவந்து மாற்றிக் கொள்வேன். உண்மையைத் தான் நான் நாடுவது. உண்மையினால் எவனும் துன்பமடைந்தது கிடையாது. உண்மையைப் புறக்கணித்து அஞ்ஞானத்திலிருந்து கொண்டு தன்னைத் தான் மோசம் செய்துகொள்கிறவனே கேடுறுவான்.

65. என் கடமையை நான் செய்துமுடிப்பேன். பிற விஷயங்களை நான் கவனிக்கமாட்டேன். எனக்கு இடையூறுகுபவைகளை இரு பகுதியாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். ஒரு பகுதி அறிவற்ற பொருள்கள். மற்றொரு பகுதி அறிவுள்ள மனிதர்களில் வழி தப்பிய

வர்களும் நெறி அறியாதவர்களும். இரு பகுதியினிட மும் சினங் கொள்வது தகுதியல்ல.

66. அசேதனப் பொருள்களையும் பகுத்தறி வில்லாத பிராணிகளையும் அறிவுள்ள நீ கருவிகளாகக் கொண்டு பெருந் தகைமையோடும் அறவழியில் நின்று உன் கருமங்களை முடிப்பாய். மனிதர்களுடன் உபகாரஞ் செய்து ஒத்து வாழ்வாய். எல்லா விஷயங் களிலும் தேவர்களை வணங்கி நடப்பாய். இவ்வாறு எத்தனை காலம் செய்யப் பிழைத்திருப்பாய் என்று கவலைப்பட வேண்டாம். மூன்று நாழிகை இப்படி அறநெறி வழுவாது நின்றால் போதும்.

67. உலகத்தை ஆண்ட சிகந்தர் சக்கரவர்த்தி யும் அவர் குதிரைக்காரனும் இறந்தபின் ஒரே நிலை மையை அடைந்தார்கள். அனைத்திற்கும் காரணமாய் நிற்கும் பரம்பொருளில் இருவரும் சேர்ந்துவிட்டார்கள். அல்லது இருவரும் ஒரே விதமான அணுக்களாகச் சிதறிப் போனார்கள்.

68. மார்க்கன் என்ற உன்னுடைய பெயரை எழுதுவது எப்படி என்று ஒருவன் கேட்டால் அவனுக் குச் சாவதானமாய் ஒவ்வொரு எழுத்தாக எழுதிக் காட்டுவாய் அல்லவா? அவ்வாறே இவ்வுலகத்தில் கடமை என்பது பல பகுதிகள் சேர்ந்து பூரணமாகும். இதை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு மனந் தடுமாறாமல் வெறுப்புக் கொண்டவரிடம் வெறுப்பு கொள்ளாமல் உன்னுடைய கருமத்தைப் பொறுமையுடன் செய்.

69. ஒருவன் தன் காரியம், தன் சுதந்திர மென்று கருதக்கூடிய விஷயங்களில் தன் சுகமும் லாப

மும் தேடித் தன்னிஷ்டம்போல் செய்கிறான்.* அதைத் தடுக்க உனக்கென்ன உரிமை? பிழையைச் செய்தான் என்று ஒருவன் மேல் சினங் கொள்வது இத்தகைய அவனுடைய சுதந்திரத்தைத் தடுப்பதே ஆகுமல்லவா? தன் லாபத்தைக் கருதித் தன் வரம்புக்குள் தன் அறிவுக்கிசைய அவன் செய்ததையே தான் நீ பிழை என்று சொல்லுகிறாய். இல்லையாயின், சினங்கொள்ளாமல் பிழை செய்தவனுக்குப் பிழையைக் காட்டி அறிவுறுத்துவாயாக.

70. எனக்குள்ளது ஒரு உடல். ஒரு மனம். இந்த உடலோ அறிவற்ற வஸ்து. மனம் சேர்ந்தாலொழிய அதற்கு இன்ப துன்பம் கிடையாது. மனமோ தன் செயலே அல்லாமல் வேறு எதுவும் அதைப் பாதிக்காது. தன் செயலைப் பொருந்தினவளவு மனதிற்குப் பூரண சுதந்திரமுண்டு. அதிலும் நிகழ் காலமே அதற்குக் காலம். இறந்த காலமும் வருங் காலமும் மனதைத் தீண்டாது. கழிந்ததும் வருவதும் நிகழும் எண்ணமாகக்கொண்டாலே தான் மனதிற்குள் வரும்.

71. ஆசியாவும் ஐரோப்பாவும் பிரபஞ்சத்தில் எவ்வளவு அற்பமான பாகம்? மகா சமுத்திரங்களின் நீரெல்லாம் சேர்ந்தாலும் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒரு துளி அளவே யாகும். பெரு மலையானது ஒரு தினையளவாகும். நிகழுங் காலமும் அதில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் ஊழிகாலத்திற்கு நீளமும் அகலமுமற்ற ஒரு புள்ளி மாத்திரமே. உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் முழுமுதற் காரணத்திலிருந்து உண்டானவை. அல்லது உண்டானவைகளிலிருந்து உண்டா

னவை. காட்டிலுள்ள துஷ்டமிருகங்கள், விஷம், முள், கல் முதலிய துன்பம் தருபவைகள் அழகும் பெருமையும் பொருந்தின பரம்பொருளிலிருந்தே உண்டானவை. எனவே, எந்தப் பொருளை நாம் வழிபடுகிறேமோ அது வேறு, துன்பம் தரும் இவை வேறு என்று எண்ணுதே. எல்லாவற்றிற்கும் முதற் காரணமான பரம்பொருளைச் சிந்திப்பாயாக.

72. உலகத்திலுள்ள சகல பொருள்களையும் ஒன்ருகத் தொடுத்திருக்கும் தொடர்பைப் பற்றி அடிக்கடி சிந்தித்துப் பார். ஊன்றிப் பார்த்தால் உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட் டிருக்கின்றனவென்பதையும் எல்லாவற்றுள்ளும் ஒரு உடன்பாடு அமைந்திருக்கிறதென்பதையும் உணரலாம். ஒன்றோடொன்று தொடர்பு நீங்காமல் எல்லாம் நிற்கின்றன. எல்லாப் பொருள்களிலும் இடைவிடாத உடன்பாடும் ஒற்றுமையும் இருந்து வருகிறது.

73. ஏதேனும் ஒரு கருவி, ஆயுதம் அல்லது பண்டம் ஒன்றைச் செய்தால் தொழிலுக்குத் தக்கதா என்று பார்த்து அமைத்த பிறகு அதைச் செய்தவன் அதன்கூட நிற்கமாட்டான். அதன் சக்தியினுலேயே அது பயன்பட வேண்டும். ஆனுல், இயற்கைப் பண்டங்களோ அப்படியல்ல. அவைகளை உண்டாக்கிய சக்தி அவைகளுக்குள் எப்போதும் மறைந்து நின்று கொண்டு அதனதன் பயனைப் பரிபூரணமாக்கும். ஆகையால், அந்தப் பராசக்தியை நீ வணங்கக் கடவாய். உனக்குள் இருந்துகொண்டு வேலை செய்யும் இயற்கைச்

சக்திக்கு இசைய நடந்துகொண்டாயானால், அந்தர்யாமியாய் நிற்கும் பரம்பொருள் வேண்டியவாறே நீ ஆவாய். அவ்வாறே தான் பரம்பொருள் எண்ணியவாறு எல்லாம் உண்டாகும்.

74. இன்பமும் துன்பமும் உன் மனதுக்குள் உன்னிடத்திலேயே இருக்கிறது. புறத்தில் ஒன்றுமில்லை. புறத்தில் சுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் காரணம் உண்டென்று எண்ணுவாயானால், தெய்வத்தைக் குறைகூறிக் கொண்டிருப்பாய். ஜனங்களையும் துவேஷிப்பாய். புறப்பொருள் ஒன்றினால் துன்பம் உண்டாயிற்றென்று எண்ணியும் அல்லது ஏதேனும் ஒரு பொருள் கிடைக்கவில்லை; கிடைத்திருந்தால் இன்பம் உண்டாயிருக்குமென்று எண்ணியும், இதற்குக் காரணம் எவன் என்று எண்ணுகிறாயோ அவன் மேல் துவேஷம் கொள்ளுவாய். நியாயத் தவறும் நடப்பாய். அவ்வாறின்றி, இன்பமும் துன்பமும் சுத்தம் ஆதீனமே. உள்ளத்தின் எண்ணங்களே அவைகளுக்குக் காரணம் என்று உண்மையை அறிந்து நடந்தாயானால், கடவுளைக் குறைகூறவும் மனிதர்களை வெறுக்கவும் காரணம் இராது. *

75. உலகத்திலுள்ள அனைவரும் சேர்ந்து ஒரு கூட்டமாகத் தான் உழைத்து வருகிறோம். ஆனால், சிலர் அறிந்து உழைக்கிறார்கள். சிலர் தங்களுக்குத் தெரியாமல் தெய்வத்தின் கருத்தை நிறைவேற்றி வருகிறார்கள். சிலர் உறங்கி உணர்வின்றிக் கிடப்பதுங்

* தொழில் செய்யத் தான் உனக்கு அதிகாரம் உண்டு. செய்கையின் பயனைக் கருதாதே. கீதை அ. 2, சு. 47.

கூட உலகத்தின் பொது உழைப்பாகும். அவரவர் வழியில் அவரவர் இந்த உலகக் கூட்டுறவில் சேருகிறார்கள். உலக நடையை எதிர்ப்போரும், வேண்டிய அளவு இடையூறு செய்பவர்களும் நாசஞ் செய்ய முயலுபவர்களுங் கூட உலக நடைக்கு வேண்டியவர்களே. உலகத்தை ஆளும் சக்தி எல்லோரையுமே தன் கருவிகளாகக் கொள்ளுகிறது. நீ முடிவு செய்யவேண்டியது இவ்வளவே: நீ எத்தகைய கருவியானாலும் வது நலம்? எதிர்த்துச் சேவை செய்வாயா? அல்லது அறிந்து உடன்பட்டுச் சேவை செய்வாயா?

76. தெய்வம் என் தனி நலத்தைப் பற்றிக் கவனித்து வருகிறதோ இல்லையோ வென்று கவலைப்படுகிறேன். எனது நலத்தைப் பற்றித் தெய்வம் கவனிக்குமென்று எண்ணினால் நான் ஏன் கவலைப்படவேண்டும்? தெய்வத்திற்கு யோசனை கூறவேண்டுமா? எனது நலமும் பொதுநலமும் தெய்வத்திற்கு முற்றிலும் தெரியும். என் உண்மை நலனுக்குக் கேடு இழைப்பதில் தெய்வத்திற்கோ உலகத்திற்கோ என்ன நன்மை? என்னைப் பற்றித் தெய்வத்திற்கு நினைப்பில்லை யென்றால், உலகத்தின் நன்மையைப் பற்றியாவது கவனித்தே இருக்க வேண்டும். அதன் காரணமாக எனக்குத் துன்பம் நேரிட்டால் அதை நான் தலைமேற் கொண்டு அனுபவித்தல் வேண்டும். தெய்வம் நம்மைப் பற்றிக் கவனிப்பதே பொய் என்றாலும் என் நன்மையை நாடும் சுதந்திரம் எனக்கு உண்டல்லவா? எது எனக்கு நன்மை தரும் என்பது கேள்வி. என் இயற்கைத் தருமத்தின் படி நான் இருப்பதே எனக்குப் பயன் தரும். என்

இயற்கைத் தருமம் ஒப்புர வறிந்து செய்தலே. மார்க்கனுக்கு ஊர் ரோமாபுரி. மனிதனாய்ப் பிறந்த எனது தேசம் உலகமே. ரோமாபுரிக்கும் உலகத்திற்கும் எது நலனோ, அதுவே மார்க்கனுக்கும் நலன்.

77. ஒருவனுக்கு எது நேர்ந்தாலும் அது உலகத்திற்கு நன்மையே. இதனால் எது நேரிடினும் அதைப் பொறுப்பது கடமை என்பது விளங்கும். ஆழ்ந்து பார்த்தால் மற்றொன்றும் விளங்கும். ஒருவனுக் குண்டான நன்மையில் அனைவருக்கும் பங்கு உண்டு. சுகம் தரும் பொருள்களைப் பற்றியும் இது உண்மை.

78. இறந்து போனவர்களை அடிக்கடி சிந்தனையில் வைத்துக்கொள். எத்தனை தொழில், எத்தனை ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள், எத்தனை பேர் மாண்டு கவலையற்றுக் கிடக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு இறந்ததால் துன்பம் ஏதாவது உண்டா? பலர் மாண்டுபோய் அவர்கள் பேரையுங்கூட யாரும் நினைப்பதில்லை. அவர்களுக்குத் தான் மரணத்தால் என்ன துன்பம் நேரிட்டது? இவ்வுலகத்தில் அடையக்கூடிய மேன்மை ஒன்றே: சத்தியமும் நடுவு நிலைமையும் கொண்டு வாழ்வதும், பொய்யரிடமும் அநீதி செய்பவரிடமும் வெறுப்பின்றி அன்புடன் நடந்து கொள்வதுமே.

79. ஜனங்களுக்கு அறிவுறுத்தி அவர்களைத் திருத்து. ஆனால், அவர்கள் விரும்புவது நியாயத் தவறாயிருந்தால் அவர்கள் விருப்பத்தை நிராகரித்து நீ நியாயமாய் நடந்துகொள். உன் சொல்லைக் கேளாமல் அவர்கள் மிருகபலம் உபயோகித்து உனக்கு இடையூறு

செய்து உன் காரியம் நிறைவேறுதபடி செய்தால் அதற்காக வருந்தாதே. மனதைச் சாந்தப்படுத்திக் கொண்டு அவர்கள் செய்யும் இடையூறுகளை உன் மன உறுதிக்குக் கருவியாகக் கொள். முடியாத ஒரு காரியத்தை நீ செய்யமுடியாது. உன்னலான முயற்சி தான் உன் கடமை. அதை நீ செய்தவுடனே உன் எண்ணம் நிறைவேறிற் றென்றே சொல்லலாம். *

80. எந்த ஒரு விஷயமாகிலும் அது மனதில் பிரவேசிக்காமலே செய்து கொள்ளலாம். அதைப் பற்றி நினைக்காமலே யிருப்பது நம்மால் கூடும். நாம் இடங் கொடுத்தா லல்லது புறப் பொருளுக்கு மனதிற் குள் செல்ல வழியில்லை.

81. தேனீக்களைப் பார். தங்கள் கூட்டத்திற்கு உதவாததை ஒரு தனி ஈயாவது தனக்கென்று நாடாது.

82. காமாலை நோயாளிக்குத் தேன் கசக்கும். வெறி நாய் கடித்தவர்களுக்கு நீரைக் கண்டால் பயம். சிறு குழந்தைகள் கேவலம் ஒரு பந்தை வெகு அழ கென்று நினைப்பார்கள். பித்த விஷத்தைக் காட்டிலும், நாய் கடித்த விஷத்தைக் காட்டிலும் அறியாமை என் னும் விஷத்தின் வேகம் குறைவா? அதன் காரணத்தி னல் தானே மனிதன் தவருன எண்ணம் கொள்கிருன்? நான் அவனைக் கண்டு சினம் கொள்ளலாமா?

83. உன் ஆத்ம இயற்கைக்கு உடன்பட்டு நீ நடப்பதை யாரும் தடுக்க மாட்டார்கள். உனக்கு

---

* தனக்குத் தானே நண்பன், தனக்குத் தானே பகை வன். கீதை அ. 6, சு. 5

நேர்வதெல்லாம் உலக அமைப்பின் கருத்துக்கு இசைந்ததே. ஆகையால், விதியைக் கண்டு வருந்தாதே. உன் இன்பம் உன் ஆதீனமே.

84. ஒரு வேலையைச் செய்யப் புகுந்தால் இது உன்னால் செய்யமுடியுமா? அல்லது உன் சக்திக்கு மீறியதா? என்று யோசித்துப் பார். உனக்குள்ள சக்தியைத் தெய்வம் கொடுத்த கருவியாகக் கருதி உபயோகப்படுத்து. உன் சக்திக்கு மீறியதாகத் தோன்றினால் நீ பின் நின்று, தகுந்த வேறொருவனைச் செய்யவிடு. இப்படி விடுவது அறத்திற்கு மாறாயின் விடவேண்டாம். இல்லையேல், வேறொருவனைத் துணையாகக் கொண்டும், உன் அறிவைக் கொண்டும் அவனையும் செய்யச் செய்து, உன்னாலானதும் செய்து உலகத்திற்கு உபகாரமாகச் செய்து முடிப்பாய். தனியாகவாவது துணை கொண்டாவது நீ செய்யும் எக்காரியமும் உலகத்திற்குப் பயன்படுமாறு இருக்கவேண்டும்.

85. வருங் காலத்தைப் பற்றி மனங் கலங்காதே. வருவன வரும்போது, இப்போதுள்ள அறிவை அப்போதும் செலுத்தி உன் கடமையை ஆற்றலாம். ஆகையால், முன்னரே கவலைப்பட வேண்டியதில்லை.

86. உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கி இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இத் தொடர்பு தெய்வீகமான சம்பந்தம், எல்லாப் பொருள்களும் ஒன்றோடொன்று கலந்தது. எதுவும் தனிப்பட்டதல்ல. உலகமெல்லாம் ஓர் உடன்பாடு. ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சகலமும் சேர்ந்து ஒரு ஜீவ அமைப்பு; எல்லாம் ஒரு பிரகிருதி;

ஒரு நியமம். அறிவுள்ள பிராணிகள் எல்லாவற்றிற்கும் ஒரே விதமான அறிவு. எல்லாம் அடையவேண்டியது ஒரு பரிபூரண உண்மை நிலை.

87. அறிவுள்ளவனுடைய இயற்கைக்கு இசைந்ததும் அறிவுக்கு இசைந்ததும் ஒன்றே ஆகும். அறிவுள்ளவன் இயற்கையே அறிவுக்கு அதி தெய்வம்.

88. மனிதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஓர் உடலின் பல உறுப்புகள் போலாவார்கள். ஒன்ருக வாழவே மனிதர்கள் இருப்பது. அவர்கள் இயற்கையும் இதற்கே இசைந்திருக்கிறது. மனித வர்க்கம் என்னும் உடலில் நான் ஓர் உறுப்பு என்று அடிக்கடிச் சிந்திப்பாயாக. அப்போது இது உன் மனதில் பதியும். மனிதர்களில் நானும் ஒருவன். ஆனல், என் உயிரும் வாழ்வும் வேறு என்று நினைத்தாயானல் உபகாரம் செய்வதில் உனக்கு இன்னும் முழு மகிழ்ச்சி இல்லையென்பது விளங்குகிறது. பிறருக்குச் செய்யும் ஒரு கடமையாக உபகாரம் செய்கிருயே யொழிய, அப்படிச் செய்வது உனக்கே உபகாரம் என்பதை இன்னும் அறியவில்லை.

89. எது நேரினும் நேர்க. என் உடலை அது தாக்குமேயன்றி என் மனதைப் பாதிக்காது. எதை அது தாக்குகிறதோ அதற் கல்லவோ அதைப் பற்றிக் கவலை? அதனல் எனக்கு இன்பமும் துன்பமும் கிடையாது. என் எண்ணத்தில் அது துன்பமானலொழிய என்னை அது என்ன செய்யும்? அதைத் துன்பமாகக் கொள்வதும் கொள்ளாம லிருப்பதும் என் சுதந்திரம்.

90. யார் எது செய்தாலும் எது சொன்னலும்

நான் நன்றே செய்யக் கடவேன். பொன்னும் மாகதமும் பட்டும் இப்படியே தான். யார் எது சொன்னாலும் எது செய்தாலும் அவை தம் நிறமோ அழகோ மாறுமா?

91. அதி சீக்கிரத்தில் எல்லாவற்றையும் விட்டு நீ மறைந்து போவாய். உன்னை விட்டும் எல்லாம் மறைந்து போகும்.

92. தீங்கிழைத்தவனிடமும் அன்பு செய்வது உன் தருமம். உன் உறவினன் தவறு செய்வதற்குக் காரணம் அறியாமை. மனம் ஒவ்வாமல் தான் தவறு செய்கிறான். இருவரும் விரைவில் இறந்து போவீர்கள். தவிர உனக்குத் தீங்கும் நேரிடவில்லை. உன் ஆத்மாவுக்கும் அவன் செயலினால் ஒரு கேடும் நேரிடவில்லை. நீ உன் குணம் மாறினாலன்றி ஒரு துன்பமும் அடையவில்லை. இவைகளை மனதில் வைத்தாயானால் தீங்கு செய்தவனிடம் அன்பு காட்டுதல் எளிதாகும்.

93 மெழுகினின்று பிரதிமைகள் செய்வது போல் ஒன்றை உருக்கி ஒன்றாக இயற்கைச் சக்தியானது பிரகிருதிப் பொருளிலிருந்து சகல பதார்த்தங்களையும் உருவாக்குகிறது. ஒன்றை அழித்து உடனே அதன் பொருளிலிருந்து வேறு பொருளை உண்டாக்குகிறது. இப்போது ஒரு குதிரை; பிறகு, ஒரு செடியாக மாறும். பிறகு, அது ஒரு மனிதனில் போய்ச் சேரும்; பிறகு, வேறொன்றாகும்; ஒவ்வொன்றும் கொஞ்ச காலம் பிழைத்திருக்கும். ஒரு பெட்டியைச் செய்தால் பெட்டிக்குச் சுகமா? பெட்டியை மாத் துண்டாகப் பிரித்துப் போட்டால் அதற்குத் துயரமா?

94. உனக்கு ஒருவன் பிழை செய்தால் உடனே அவன் எதைக் குறித்து இப்படிச் செய்தான்; எதை விரும்பி அல்லது எதை ஒழிக்க எண்ணி இவ்வாறு செய்தான் என்று சிந்தித்துப் பார். இவ்வாறு ஆராய்ந்து பார்த்தாயானால் அவனிடம் இரங்குவாய்; சினங் கொள்ளமாட்டாய்; அவன் எதை நலமாகக் கருதி விரும்புகிறானோ, அதை நீயும் விரும்புகிறாய்; அல்லது அதைப் போல் வேறொன்றை விரும்புகிறாய். ஆகையால், அவன் பிழையைப் பொறுப்பது உன் கடமை. ஒருவேளை உன் முதிர்ந்த அறிவால் நீ அவன் விரும்பும் பொருளைப் பொய் என்றும், அவன் வெறுப்பதைத் துன்ப மல்லவென்றும் கண்டுகொண் டிருப்பாயேல், அவனுக்கு அத்தகைய மெய்யறிவு கிடையாதென்று அவன்மீது இரக்கம் கொள்ளவேண்டும் அல்லவா?

95. உன்னிடம் இல்லாத ஒரு பொருளின் மேல் ஆசை கொள்ளாதே. உன்னிடம் இருக்கும் பொருள்களில் நல்லவைகளை நினைத்துப் பார்த்து மகிழ்ச்சி யடைவாய். அவைகள் இல்லாதிருந்தால் அவைகளை எவ்வளவு அவாவுடன் தேடியிருப்பாய் என்பதை யோசிப்பாய். இவ்வாறு சிந்தித்து மனதைத் திருப்தி செய்து கொள். ஆனால், இப்படியும் நீ அடைந்திருக்கும் பொருள்கள் மீது வரம்புமீறிப் பற்று உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டாம், அவைகளை இழக்க நேரிட்டால் அதிகத் துன்பப்படுவாய்.

96. புலன்களை உள்நோக்கித் தியானஞ் செய். நடுநிலைமை கொண்ட மனதிற்குத் தியானத்தில் திருப்தி உண்டாகும். சாந்தி அடையும்.

97. மரணம் என்பது என்ன? உடலைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லையாயின், அணுக்கள் சிதைவு படுதல் தானே. உயிர் என்பது வேறாயின் அதுவும் முடிவடையும், அல்லது வேறு உடலுக்குச் செல்லும்.

98. நோய் என்பது என்ன? பொறுக்க முடியாததாயின் உயிர் நீங்கும். பிறகு நோயில்லை. மனதைத் தனக்குள் செலுத்திக்கொண்டால் அமைதி யடையலாம். உடலைப் பாதிக்கும் நோயால் ஆத்மாவுக்குத் துன்பம் இல்லை. மனம் தனித்து நின்றால் உடலுக்குங் கூடத் தனி உணர்ச்சி ஏது?

99. அனந்த காலத்தையும் பிரகிருதிப் பொருளையும் நோக்கும் விசாலமான அறிவை உடையவனுக்கு மனிதனுடைய வாழ்நாள் பெரிதாகத் தோன்றாது. அத்தகையோனுக்கு இறப்பதில் ஒரு துயரமும் இல்லை.

100. நலம் புரிவதும் நிந்தனைக் காளாவதும் அரசர்களுடைய பெரும் பாக்கியம்.

101. தேகபலத்தில் உன்னை ஒருவன் வெல்லலாம். ஆனால், ஒப்புர வறிந்து செய்தல், அடக்கம், பொறுமை, சினங் காத்தல் இவைகளில் தோல்வி யடையாதே.

102. புலன்களை உன் உள்ளத்தில் புகட்டு. உன் உள்ளமே வற்றாத நீர் ஊற்று. வெட்ட வெட்ட நன்மை ஊறும்.

103. யாருடைய புகழ்ப் பேச்சை நீ விரும்புகிறாய்? அவர்கள் எத்தகையோர்? அவர்கள் அறிவு எத்தகையது? சிந்தித்துப் பார். மனிதர்களுடைய

எண்ணங்களும் செயல்களும் அவரவர்களுடைய அறிவுக்கு ஏற்றபடி இருக்கும். அவர்கள் மன மொவ்வாமல் செய்வதைப் பிழையாகக் கருதமாட்டாய். அவர்களுடைய பாராட்டுதலையும் ஒரு பொருட்டாக மதிக்கமாட்டாய்.

104. உள்ளம் மகிழ்ந்து எவனும் உண்மையை விட்டுப் பொய்யில் இறங்கமாட்டான். அப்படியே நீதி, தெளிவான அறிவு, அன்பு முதலியவைகளும். இதை எப்போதும் மறவாமல் நினைவில் வைக்கவேண்டும். அப்போது எல்லோரிடமும் தயையுடன் நடப்பாய்.

105. உன் தீவினையினின்று நீ தப்புவது சாத்தியம். பிறர் தீவினையிலிருந்து தப்புவது அசாத்தியம். ஆயினும், எது சாத்தியமோ அதைச் செய்யமாட்டாய். எது அசாத்தியமோ அதைச் செய்ய முயலுவாய். இது என்ன கேலிக் கூத்து!

106. உபகாரம் செய்வது, உபகாரம் பெறுவது இது இரண்டன்றி மூன்றுவது ஒரு பொருளை ஏன் தேடுகிறாய்? செய்த நன்மைக்கு மூடர்கள் தான் நன்மதிப்பும் கைம்மாறும் நாடுவார்கள்.

107. உபகாரம் பெறுவதில் யாரும் அலுப்படைய மாட்டார்கள். பிறருக்கு உபகாரம் செய்வதினால் உன் சுபாவ தருமத்தை நீ காப்பாற்றுவாய். அது உனக்கே செய்துகொண்ட உபகாரமாகும். ஆகவே பிறருக்கு உபகாரம் செய்வதில் அலுப்பு அடையாதே. அது உபகாரம் பெறுவதே ஆகும்.

108. பராசக்தி உலகத்தை ஒழுங்குடன் உண்டாக்கியிருக்கிருள். சகலமும் அவ்வொழுங்கின்படியே நடைபெறுகிறது. இல்லையாயின், தெய்வமே ஒழுங்கும் அறிவும் இல்லாததாகும். இதை மனதில் பதியவைத்தால் நீ நேரிடும் சம்பவங்களைக் கண்டு மனம் கலங்கமாட்டாய்.

109. எல்லாம் உலக அமைப்புக்கு அனுகூலமாகவே நடைபெறும். ஆகையால், மனதில் கலக்கமடையாதே. சிலகாலம் கழிந்தபின் நீ இருக்கப்போவதில்லை. புகழ்பெற்ற உன் முன்னேர்கள் எப்படி மாண்டு மறைந்தார்களோ அப்படியே நீயும் ஆவாய் என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள். எந்தக் கருமம் இப்போது செய்யவேண்டுமோ அதைக் கவனித்து மெய்ப்பொருள் அறிந்து செய்வாய். நலம் புரிவதும் மனித சுபாபவத்திற்கு இசைந்து நடப்பதுமே உன் இயற்கைத் தருமம். இதை மறவாமல் உன் செயல்கள் எக்காரணத்திலும் அத்தருமத்தினின்று பிறழாமல் இருக்குமாறு பாதுகாப்பாய். உன் பேச்சும் அவ்வாறே நீதிவழுவா திருக்கட்டும். ஆனல், அன்பும் அடக்கமும் கொண்டு பொய் வேஷமின்றிப் பேசுவாயாக.

110. நெறி தவருதவனுக்கு மனதில் எப்போதும் மகிழ்ச்சி யிருக்கும். நெறி தவருமல் இருப்பதற்கு மனதைக் காக்கவேண்டும். ஐயமும் பொய்யும் கொண்ட கருத்துக்களை ஒழித்து உலகத்திற்கு உபகாரம் செய்வதிலேயே மனதைச் செலுத்தித் தன் ஆதீனத்திலில்லாத புறப்பொருளில் விருப்பும் வெறுப்பும்

கொள்ளாமல், உலகப் போக்கில் எது நேரிடினும் மனக் குறை கொள்ளாமல் இருக்கும் சுபாவத்தை வளர்த்து வந்தால் அறிவுள்ளவன் நெறி தவறமாட்டான்.

111. செடியிலுள்ள இலை தனக்கு வேண்டியதைப் பெற்று வளர்கின்றவாறு பரம்பொருள் என்னும் செடியில் ஒரு இலையாகிய நீயும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறாய். மரம் உணர்ச்சியும் அறிவு மில்லாதது; பந்தப் பட்டது. நீ எந்தப் பரம்பொருளின் இலையாக இருக்கிறாயோ அப்பொருள் கட்டுப்படாதது; சுதந்திரமும் அறிவும் நீதியும் கொண்டது. ஒவ்வோர் உயிருக்கும் ஆயுள், பொருள், பாக்கியம், ஆற்றல், முயற்சி, சமயம் இவைகளைச் சமமாகவும் தக்கபடியும் அது கொடுக்கும். சமம் என்றால் ஒவ்வொரு பகுதியும் சமமாக இராது. ஆனால், எல்லாம் ஒருமித்துப் பார்த்தால் சமம் தெரியும்.

112. உன்னுடைய மற்ற அலுவல்களினாலோ, அல்லது வேறு காரணத்தினாலோ நூல்களை ஆராய்ந்தறிய உனக்கு அவகாசம் இல்லையானால், பிறருக்கு அருவெருப்பு உண்டாகாதபடி நீ நடந்துகொள்வதற்கு என்ன தடை? இன்ப துன்பங்களால் உன் மனம் கலங்காம லிருக்கக் காலம் போதாதா? பொய்ப் புகழை நாடாம லிருக்க ஒழியவில்லையா? அறிவீனர்களைக் கண்டும், நன்றி யறிவில்லாதவர்களைக் கண்டும் சினங் கொள்ளாமல் அவர்கள் செயலைப் பொருட்படுத்தாம லிருக்க நூல்கள் எதற்கு?

113. இறந்து போனால் உலகத்தை விட்டு நீங்குவாய் என்று நினைக்காதே. மாறி வேறு உருவமாய் மறுபடியும் உலகத்தில் அமைவாய். உன் உடலிலுள்ள

தாதுக்கள் அனைத்தும் பிரிந்து மீண்டும் வெவ்வேறு பொருளில் சேரும். அந்தத் தாதுக்கள் உன்னுடைய தென்று நீ எப்படி நினைக்கிறாயோ, அப்படியே உலகத் திற்குந் தான் அவை சேர்ந்தவை. மாறிப் போய் வேறு பொருள்களில் சேர அவைகளுக்கு ஆக்ஷேபணை யில்லை.

114. எது செய்தாலும் மனிதர்களுக்கு உபகார மாகச் செய்வேனாகவும். எனக்கு எது நேரிடினும் அதைத் தெய்வீகமென்று ஏற்றுக்கொள்வேனாகவும். அனைத்திற்கும் காரணமான ஆதிமூலத்திலிருந்து வந்த தென்று எதையும் நலனாகவே கருதுவேன்.

115. கருமத்தோடு கருமத்தை யொட்டி உன் உயிர் வாழ்வை ஒழுங்குப்படுத்து. ஒவ்வொரு கரும மும் இவ்வாறு உன் உயிர்க் கட்டடத்தில் நேர்மை யுடன் சேருவதில் திருப்தி யடைவாயாக. இப்படிச் செய்வதில் உனக்கு ஒருவரும் தடை செய்யமுடியாது. தடை எவ்வளவோ உண்டு என்பாய். நியாயம், தெளிவான புத்தி, அறிவு இவைகள் உன் ஆதீனம். எந்தக் கருமம் செய்வதில் தடை நேர்ந்தாலும் அத் தடையைக் கண்டு வருந்தாமல் சமசித்தத்துடன் எது சாத்தியமோ அதைச் செய்யப் புகுவாயானால் செய்ய முடியாத ஒரு கருமத்திற்குப் பதில் உடனே செய்யத் தகுந்ததும் உன் வாழ்வின் தருமத்திற்கு இசைந்தது மான வேறொரு கருமம் உன் முன்வந்து நிற்கும்.

116. கையோ, காலோ, தலையோ, வெட்டுண்டு உடலினின்று வேறுபட்டுக் கிடக்கிறதைப் பார்த்திருக் கிறாயா? அவ்விதமே ஆவாய் நீ உன் செயலால். உல

கப் போக்கில் நடந்ததைப் பற்றி மனக்குறை பட்டுக் கொண்டு வருந்துதல், அல்லது உலக நலனுக்கு மாறுபாடாக நடந்து கொள்ளுதல் இவ்வாறு செய்தாயானால் உலகத்திலுள்ள ஒற்றுமையைக் கெடுத்து வேறாய்ப் போனவன் ஆவாய். உலகத்தில் ஓர் உள்ளங்கமாக நீ படைக்கப்பட்டாய். அதை மதியாமல் வெட்டுண்டாய். வெட்டுண்டபோதிலும் மறுபடியும் சேர்ந்து ஒன்றாகும் திவ்விய சக்தி உனக்கு உண்டு. கடவுள் வேறு எந்தப் பொருளுக்கும் வெட்டுப்பட்டபின் மறுபடியும் ஒன்று சேரும் சக்தியைக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால், மனிதனுக்கு மாத்திரம் ஆண்டவன் இந்தச் சக்தியைக் கொடுத்திருக்கிறான். வேறாய் வெட்டுண்டாலும் மறுபடியும் ஒன்றாகக் கூடி வளர்ந்து முன் போல ஆகும் சக்தி மனிதனுக்கே உண்டு.

117. நான் எங்கே போனால் என்ன? எங்கிருந்தால் என்ன? என் உள்ளத்தி லிருக்கும் தெய்வம் என்னை விட்டு நீங்காது. அந்தத் துணையைக் கொண்டு என் தருமத்தின்படி நான் நடந்துகொண்டேனானால், என் உள்ளத்தில் சாந்த சித்தம் நிலைக்கும். இவ்வாறிருக்க, ஏதேனும் ஒரு விபத்து நேர்ந்தவுடனே உள்ளம் கலங்கி, இயற்கை மாறி, நடுநடுங்கி, அலைந்து, பயந்து, ஏங்கிக் கையை நீட்டுவது தகைமையாகுமா? மன நிலையைக் காப்பதற்கு மேல் எந்தப் பொருள் உளது?

118. வெள்ளரிக்காய் கசக்கிறதா? எறிந்துவிடு. வழியில் முள்ளா? அவ்வழியை விட்டுத் தள்ளிப்போ, போதும். இப்படிக் கசக்கும் காய் என் இருக்கிறது?

முள் எதற்காக உலகத்தில் தோன்றியது? என்ற கேள்விகள் கேட்காதே. மரத்தச்சு அல்லது தோல் வேலைப் பட்டறையில் ஒருவன் போய் இங்கே எதற்காக இவ்வளவு குப்பை, உபயோகமற்ற துண்டுகள், சீவல்கள் என்று சொன்னால் சிரிப்பார்கள் அல்லவா? அதுபோல் பிரகிருதியை ஆராய்ந்தறிந்தவர்கள் உன்னைக் கண்டு சிரிப்பார்கள். தச்சனுக்குத் தன் வேலைக்கு உதவா குப்பையைப் போட ஓர் இடமுண்டு. பிரகிருதிக்குக் குப்பையைப் போட தன்னைத் தவிர்த்து வேறு இடமில்லை. ஆனால், இதுவல்லவா அதிசயம்! போட இடமில்லாத தன் குப்பையையுங் கூடப் புதிய புதிய பொருள்கள் உண்டுபண்ணப் பயன்படுத்திப் பழையனவற்றைப் புதியனவாக்கி, முதுமையை இளமை யாக்கும். தன் பட்டரையில் இடமில்லை, உபகாரணங்கள் போதாது, வேலைத் திறமை போதாது என்பது பிரகிருதிக்குக் கிடையாது. எதற்கும் இடமுண்டு. எதற்கும் பயனுண்டு.

119. பிரகிருதியின் ஒருமைப்பாட்டை அறியாதவன் தன் ஊரை அறியாத மூடனுவன. பிரகிருதியில் தன் கருமம் இன்னது என்பதை அறியாதவன் தன்னையும் பிரகிருதியையும் இரண்டையும் அறியாதவனுவன். தன் இயற்கைத் கருமத்தையும் பிரகிருதியின் ஒருமைப் பாட்டையும் அறியாதவன் தான் எதற்காக இருக்கிறான் என்பதை அறியமாட்டான். ஒன்றும் அறியாத பலர் போற்றுவதை நாடியும் தூற்றுவதை அஞ்சியும் வாழ்பவன் எத்தகைய மூடனுவான்?

120. எங்கும் பாவியிருக்கும் காற்றை மாத்திரம்

சுவாசித்து வாழ்ந்தால் போதாது. அக் காற்றைப் போலவே எங்கும் பரந்திருக்கும் சித்பொருளையும் உட்கொண்டு வாழ்வாயாக. உயிருள்ளவனுக்கு சுவாசிக்க எங்கும் காற்று இருப்பது போலவே அறிவுள்ளவன் உட்கொண்டு வாழ இந்தச் சித்பொருளும் சர்வவியாபகமாக இருக்கிறது.

121. என் உயிரும் உடலும் வேறு. அயலான் உயிரும் உடலும் வேறு. அப்படியே என் உள்ளம் வேறு. அவன் உள்ளம் வேறு. நாம் அனைவரும் சேர்ந்து வாழுமாறு நம்மைக் கடவுள் படைத்திருந்தாலும் அவனவன் உள்ளத்தின் ஆதீனம் அவனவனுக்குண்டு. இப்படி யில்லாவிடில் அயலான் ஒருவன் தீய வழியில் சென்றால் அது எனக்கும் தீங்கு இழைக்கும். இது நீதியாகாது. அவனவன் நன்மையும் தீமையும் அவனவன் ஆதீனமே.

122. சூரியனுடைய கிரணங்கள் நாலா பக்கமும் வீசிப் பரவினாலும் பிரகாசம் வற்றிப் போவதில்லை. இருள் வீட்டிற்குள் ஒரு துவாரத்தின் வழியாய் வரும் வெளிச்சத்தைப் பார். அது நேராகப் பாயும். அதற்கு ஏதாவது தடையானால் அதன் மேலேயே தங்கும். அவ்விடத்தை விட்டு நழுவாது. உன் மனதின் போக்கும் எண்ணங்களும் அவ்வாறே இருக்கவேண்டும். தளராத நல்லெண்ணம் இருக்க வேண்டும். நேராய்ச் செல்ல வேண்டும். தடையைக் கண்டால் அதன் மேல் சூரிய வெளிச்சம் தங்குவது போல் உன் மனமும் தங்க வேண்டும். பலாத்காரமும் கொடுமையும் கூடாது. தடையைக் கண்டு வெறுப்புக்கொண்டு போய்விடாமல் அதன்மேல் பிரகாசித்துக்கொண்டே இருக்கவேண்டும்.

வெளிச்சம் ஊடுருவிச் செல்லவிடாமல் ஏதேனும் தடுத்தால் அதன் செயலே அதுவன்றி, பிரகாசிக்கும் கிரணங்களின் தவறு அல்ல.

123. மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிறவன் எதைக் கண்டு அஞ்சுகிறான்? உயிரும் உணர்ச்சியும் இல்லாமல் போய் விடுவதைக் கண்டா? அல்லது புதிய உயிரும் புதிய உணர்ச்சிகளும் வரும் என்ற பயமா? உணர்ச்சியற்றுப் போவதானால் எந்த விதமான துக்கமும் இல்லாமல் இருக்கலாமே? புதிய உயிரும் புதிய உணர்ச்சிகளும் வருமாயின், நீ ஒரு புதியவனாவாய் அல்லவா? மரணம் எது?

124. ஒருவருக்கொருவர் உபகாரம் செய்து வாழுமாறு கடவுள் நம்மைப் படைத்திருக்கிறார். ஆகையால், குற்றங்களைத் திருத்தவேண்டும். அல்லது பொறுக்கவேண்டும்.

125, நீதி நெறியிலிருந்து தவறுகிறவன் கடவுளை வணங்காதவனாவான். மக்களைக் கடவுள் படைத்தது ஒருவருக்கொருவர் தக்கபடி உபகாரம் செய்துகொண்டு கூடி வாழவே; நீதி வழுவாமலும் ஒருவருக்கொருவர் தீங்கு செய்யாமலும் இருக்கவே. நெறி தவறி நடப்போன் பல தேவதைகளை ஆராதித்தாலும் தேவாதி தேவனான பரமேசுவரனை வணங்காதவனே யாவான். உண்மை பேசாதவனும் தெய்வத் துரோகியாவான். பரம்பொருள் உண்மை வடிவம். பொருள்கள் தத்தம் உண்மை நிலையில் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய தொடர்புடன் அமைந்து உலகம் நடைபெறுகிறது. உண்மை தவறினால் அந்த அமைப்புக்குப் பெரிய இடையூறுகும்.

ஈசுவர நிருமாணத்திற்கு விரோதமாகும். பிரகிருதி என்பது உண்மை. உண்மை என்பது பிரகிருதி. பிரகிருதியே உண்மைக்கு மூலாதாரம். ஆகவே, ஒருவன் மனப்பூர்வமாகப் பொய் பேசி வஞ்சனையும் அநீதியும் செய்தானானால், நிச்சயம் தெய்வத் துரோகியாவான். வேண்டாது பொய் பேசுகிறவனுங் கூடப் பிரகிருதி சுபாவத்திற்கு மாறுபாடாக நடந்து உலகத்தின் ஒழுங்குக்குக் குறைவு உண்டாக்குவதால் அவனும் அப்படியே தெய்வத் துரோகி யாவான். தன்னை அறியாமல் உண்மையிலிருந்து தவறுகிறவன் மெய்யும் பொய்யும் பகுத்தறிவதற்கு வேண்டிய அறிவும் வழியும் படைத்திருந்தும் அதைப் புறக்கணித்து உண்மையை அறியக்கூடாமல் தன்னைத் தானே செய்துகொண்டு தெய்வச் சிருஷ்டியில் ஒழுங்கீனமும் கலகமும் உண்டாக்குகிறான். இன்பத்தையே நலனாகக் கருதித் துன்பத்தைக் கேடாக எண்ணி அதினின்றும் தப்பப் பார்க்கிறவனும் தெய்வபக்தி இல்லாதவனாவான். பல துஷ்டர்கள் சுகமும் செல்வமும் அனுபவித்து வந்தும், நல்லோர் பலர் கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகியும் இருப்பது கண்டு, நன்மை தீமைகளைத் தகுதிக்கு ஏற்றபடி உலகத்தில் புகுத்தவில்லையென்று இவன் கடவுளைப் பழிப்பான். நன்மை தீமையின் உண்மை இயல்பை அறியாமையால் இப்படிப் பழிப்பான். துன்பத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிறவன் இயற்கையில் இன்றியமையாத ஒரு சம்பவத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிறவன் ஆவான். எவன் இன்பங்களை நாடுகிறானோ அவன் அநீதி செய்யப் பின் வாங்கமாட்டான். இது நிச்சயமாய்த் தெய்வத் துரோகமாகும். ஆகையால், கடவுளிடம் பக்தி கொண்

டிருப்பவன் பிரகிருதியில் எப்படி இன்பம் துன்பம் என்ற இரண்டும் சமமாய் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படியே தன் வாழ்விலும் இன்ப துன்பம் இரண்டையும் சமாதானத்துடன் கருதவேண்டும். இன்பம்—துன்பம், பிறப்பு—இறப்பு, இகழ்ச்சி—புகழ்ச்சி இந்தத் துவந்துவங்களைச் சம உணர்ச்சியுடன் கருதாதவன் தெய்வ பக்தன் ஆகமாட்டான். உலக சிருஷ்டியில் இவ்விரு நிலைகளும் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பொருள்கள் சரிவர நிலைபெறவும் மாறவும் ஒன்றன்பின் ஒன்று தொடர்ந்து வரவும், அவைகளுள் சக்தி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச் சக்திக்கு வரம்பும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரகிருதிக்கு இன்றியமையாத இன்ப துன்பம் என்னும் இரு வகை நிலைகளும் நல்லோர் தீயோர் என்ற வேற்றுமை பார்க்காமல் உலகப் போக்கில் கலந்து வருகின்றன.

126. இறப்பது உலகத்தில் இன்றியமையாத நிகழ்ச்சி; அது கடவுள் நியதி; அதை வெறுக்காதே. பாலிய பருவத்திலிருந்து வளர்ந்து யௌவன மடைவது போலவே, முடிவில் இறப்பதும் இயற்கையாக வரும். ஆகையால், அறிவுள்ளவன் மரணத்தை வெறுக்கமாட்டான்; அசட்டை செய்யவுமாட்டான். அதன் மெய்ப்பொருளை அறிந்து இயற்கைச் சக்திகளுள் ஒன்றாக அறிந்து அதனை எதிர்பார்த்திருப்பான். தாயின் வயிற்றிலிருந்து குழந்தை பிறக்கும் நாளை எதிர்பார்ப்பது போலவே உன் ஆத்மா அடைபட்டிருக்கும் இவ் வுடலிலிருந்து அது வெளியேறுவதை எதிர்பார்ப்பாயாக. இதற்கு மேல் இன்னும் ஓர் ஆறுதல் உனக்கு வேண்டினால், அதையும் சொல்லுவேன், மரணத்தை

மகிழ்ந்து உபசரித்து எதிர்கொள்ள அது ஓர் காரணமாகும். இறந்து போவதால் நீ எத்தகைய பொருள்களினின்று பிரிந்து போகிருயென்று ஆராய்ந்து பார். எத்தகைய மனிதர்களினின்று நீ விடுபடுவாயென்று யோசித்துப் பார். எவர் மீதும் சினம் கொள்ளலாகாது. எதைச் செய்தபோதிலும் பொறுக்கவேண்டியது தான். ஆனால், உன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்கள் மனோபாவமும் உன் மனோபாவமும் எவ்வளவு வேற்றுமை கொண்டவை? அவர்களுடைய கூட்டுறவை விட்டு நீங்கிப் போவது நன்மையே யல்லவா? உயிருடனிருக்க ஆசைப்பட ஒரே ஒரு காரணம் இருக்கக்கூடும். தன்னைப் போல் மனோபாவமும் எண்ணங்களும் கொண்ட சத்புருஷர்களுடன் கூடி வாழலாம் என்ற ஓர் ஆசை தான். ஆனால், நீ எவர்கள் மத்தியில் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டுமோ, அவர்கள் மனோபாவமும் உன் மனோபாவமும் இணக்கமின்றி எவ்வளவு பிணக்குகள் உண்டாகின்றன. "மாணமே சீக்கிரம் வா, வா; இல்லையாயின், நானுங்கூட அறிவிழந்து இவர்களைப் போல் ஆவேன்" என்று அல்லவோ மாணத்தை வருந்தி அழைக்கவேண்டி யிருக்கிறது.

127. எவன் பிறரிடம் நெறி தவறி நடந்துகொள்கிருனே, அவன் தனக்கே கேடு விளைவித்துக் கொள்கிருன். எவன் பிறருக்கு அநீதி செய்கிருனே, அவன் தன் சுபாவத்தைத் தீமையாக்கிக் கொண்டு தனக்கே அநீதி செய்து கொள்கிருன்.

128. மூன்று போதும். மெய்யறிவுடன் எண்ணங்களை மனதில் கொள்ளுவது; உபகாரமான செயல்

களைச் செய்வது; தன் ஆதீனமில்லாமல் தானே நிகழும் நிகழ்ச்சிகளைத் திருப்தியுடன் அங்கீகரிப்பது; கழிந்தனவற்றை நினையாமலும் வருவனவற்றைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமலும் இம்மூன்றும் நிகழும் காலத்தில் கவனித்தால் போதுமானது.

129. மண் எல்லாம் ஒரு நிலம். எல்லா உயிர்களும் காண்பதும் சுவாசிப்பதும் ஒரு வெளிச்சம், ஒரு காற்று. இதைப் போலவே அறிவில்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஓர் உயிர் பல பகுதிகளாகப் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறே பகுத்தறிவுள்ள மனிதர்களின் ஆத்மாக்கள் அனைத்தும் ஒரு பரமாத்மாவின் கூறுகளே யாகும்.

130. பிரகிருதிப் பொருள்கள் எல்லாம் தத்தம் இனத்துடன் சேர்வது இயல்பு. மண்ணான பொருள்கள் நிலத்தோடு ஒன்றாகவே விரும்பும். நீரின் தன்மை கொண்டவை யெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பெருக முயலும். வாயு ரூபமான தெல்லாம் வாயுவுடன் சேரப் போகும். இந்த இயல்புக்கு மாறாகத் தத்தம் இனத்துடன் சேராமல் தனித்து நிற்பது நிர்ப்பந்தத்தினாலே தான். தடை நீங்கினவுடன் இயல்பு மேலிட்டுத் தத்தம் இனத்துடன் சேர்ந்துவிடும், இவ்வாறே அறிவென்னும் தத்துவத்தைக் கொண்டன வெல்லாம் தத்தம் இனத்துடன் சேர விரும்பும். பொருள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு உத்தமமோ, சூக்ஷ்மமோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அதிக வேகத்துடன் இனத்தோடு இனம் சேர இழுக்கும். ஆகையால், ஸ்தூலப் பொருள்களின் வேகத்தைக் காட்டிலும் சித்பொருள்களின் ஆகர்ஷண

சக்தி அதிகம். பகுத்தறி வில்லாத உயிர்களைப் பார். சடப் பொருள்களுக் கில்லாத உணர்ச்சி அவைகளுக்கு உண்டு. ஆகவே, பூச்சிகள், மிருகங்கள், பக்ஷிகள் இவைகள் கூட்டங் கூட்டமாகச் சேர்கின்றன. தாய் தன் குஞ்சுகளை வளர்க்கும். அவைகளுக்குள் ஒரு வித குடும்ப வாழ்க்கையையும் அன்பையும் கூடக் காண லாம். பகுத்தறிவுள்ள மனிதர்கள் நாடு, நட்பு, வீடு, இல்வாழ்வு, கூட்டுறவு என்பவைகளை உண்டாக்கிக் கொள்கிறார்கள். யுத்தம் செய்தாலும் சீக்கிரம் சமா தான உடன்படிக்கைகளை நாடுகிறார்கள். மனிதர்களை விட உயர்ந்த பிறப்புகளோ ஒன்றுக்கொன்று வெகு தூரத்திலிருந்தாலும் ஒன்றோடொன்று கட்டுப்பட்டு நடப்பதை ஆகாயத்திலுள்ள நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களைப் பார்த் தறிவாய்.

இப்போது பரிதாபம் எதுவென்றால், பகுத்தறி வுள்ள மனிதர்கள் இந்த இயற்கைக் குணத்தை மறந்து ஒருவரோ டொருவர் வேறுபட்டுப் போராட முயல்கிறார்கள். இனத்துடன் இனம் சேரும் பிரகிருதி சக்தியின் வேகம் தடைப்பட் டிருக்கிறது. ஆனால், இது நிச்சயம். இயற்கைச் சக்திக்கு மாறுபாடாக நடக்க ஒரு நாளும் முடியாது. ஆராய்ந்து பார்த்தா யானல் இது விளங்கும். எவனும் உலகத்தினின்று வேறுபட்டுத் தனித்து நிற்கமுடியாது. அந்த முயற்சி வீணாகும்.

131. கஷ்டம் அனுபவிக்கும்பொழுது துயரப் படுபவன் போல நடந்து கொள்ளாதே. பார்ப்பவர் களுடைய இரக்கத்தையாவது பாராட்டுதலையாவது

விரும்பாதே. உலக வாழ்வில் நலனும் உன் பகுத்தறிவுமே உன் கருத்தில் இருக்கவேண்டும். இதைக் கொண்டு எதைச் செய்யவேண்டும், எதை ஒழிக்க வேண்டும் என்று கண்டு கொள்வாயாக.

132. இன்று கஷ்டங்களினின்று வெளியேறினேன் என்பாய். அதாவது கஷ்டங்களை விலக்கினேன் என்றவாறு. எனெனில், கஷ்டங்கள் உள்ளத்தில் தான் உண்டாயின. புறத்தில் ஒன்றுமில்லை. அவைகளை உள்ளத்தினின்று நீக்குவதே தொல்லைகளை விலக்கிக் கொண்டதாகும்.

133. எப்போதும் வெளிப்புறத்தை விட்டு உள்ளத்தையே கவனிப்பாயாக. உள்ளத்தைக் கவனித்துச் சாந்த மடைவாயாக. உலகத்தின் உள்பொருளையும் அதன் இயல்பையும் அறிந்து அதன் ஒரு பகுதி நீ என்பதை மறவாதிருப்பாயாக. அயலானைக் கவனிக்கும் போதும் அவன் உள்ளத்தை அறிவாயாக. அப்போது தான் அவன் எது அறிந்து செய்தான், எது அறியாமையால் செய்தான் என்று தெரியும். அவன் உயிருக்கும் உன் உயிருக்குமுள்ள வித்தியாசமும் உனக்குத் தெரியவரும்.

134. உலகத்தில் நீ ஓர் அங்கம் ஆவாய். ஆகையால், உன் செயலெல்லாம் உலக வாழ்வுக்கு இசைந்ததாக இருக்கவேண்டும். ஆகையால், உன் வாழ்க்கை உலகத்திற்கு எவ்விதத்திலும் உபகாரம் இல்லாததானால், அவ்வாழ்க்கை உன்னை உலகத்தினின்று வேறுபடுத்தும்; உலகத்தை அறிவீனப்படுத்திய படியாகும்; உலகத்தின் ஒற்றுமையைக் குலைத்து உன்னை ஊரோடு சேராத கலகக்காரனைப் போல் செய்யும்.

135. ஒருவன் உன்மீது குறை சொல்லுகிறான். மற்றொருவன் உன்னைத் துவேஷிக்கிறான். சிலர் உன்னைப் பற்றிப் பகைத்துப் பேசுகிறார்கள். பேசினால் என்ன? அவர்களுடைய உள்ளங்களை ஊடுருவிப் பார். அவர்கள் எத்தகையோர் என்பதை யோசித்துப் பார். அத்தகையோர் உன்னைப் பற்றி என்ன நினைத்தால் என்ன? அதற்காக நீ வருந்தவேண்டிய காரணமில்லையென்பதைக் காண்பாய். ஆனால், அவர்களை நீ வெறுக்க வேண்டியதுமில்லை. அவர்கள் இயல்பில் உன் நண்பர்களே.

ஒருவனைத் திருத்த முடியாமல் போனால் அவனிடம் வெறுப்புக் கொள்ளாதே. தயை என்பதை உனக்கு ஏன் கடவுள் கொடுத்திருக்கிறார்? தெய்வம் மனிதனிடத்தில் எவ்வளவு தயை காட்டுகிறது பார். தீயவர்களுக்குங்கூட உடல் வலி, பொருள், புகழ் எல்லாம் அடைகிறார்கள் பார். நீயும் தெய்வத்தைப் போல் தயை கொண்டு நடப்பாயாக.

136. சக்கரம் போல் எல்லாம் விடாமல் சுழன்று வருகின்றது. மேலே சென்றது கீழாகும். கீழே போனது மேலாகும். ஒவ்வொரு சம்பவமும் பராசக்தியின் எண்ணத்தின்படியே நடக்கும். அல்லது அதன் எண்ணத்தில் உண்டான மூல நியமனத்தின் பயனாக ஒன்றன்பின் ஒன்று தொடர்ந்து வரும். உலக நிகழ்ச்சிகளில் தவறாத தொடர்பு இருக்கிறது. எதுவாயினும், தெய்வ நியமனமே. எல்லாம் நலனே யாகும். ஒரு வேளை நீ கடவுள் பொய், எல்லாம் தற்செயல் என்றாலும் அதனால் நீயும் நியமமற்று இருக்கவேண்டியது அவசியமில்லை.

சீக்கிரத்தில் சகலமும் மண்ணாய் நிலத்தில் சேரும். அதுவும் மாறி வேறு உலகமாகும். பிறகு, அதுவும் மாறும். இப்படியே சதா காலமும் நடந்துகொண்டே போகும். இப்படி உலகமே மாறி மாறிப் போவதை நினைத்தால் நிலையில்லாத விஷயங்களில் பற்று தீர்ந்து விடும்.

137. ஒருவன் பிழை செய்தவனானால் அவனுக்கே அது கேடாகும். ஒரு வேளை உண்மையில் அவன் பிழை செய்யாமலும் இருந்திருக்கலாம்.

138. உலகமெல்லாம் ஓர் உயிர், ஒரு மனம், ஓர் உடல். எது நேர்ந்தாலும் அந்த ஒரு மனதில் உண்டான எண்ணம் தான்; அந்த ஓர் உடலுக்கு நேர்ந்ததே யாகும். அந்த உயிரில் ஓர் அங்கமாகிய நீ எப்படி ஆக்ஷேபிக்கலாம்? இது உண்மையல்ல. உலகத்திற்கு ஆத்மா எது? எண்ணம் எது? எல்லாம் அசேதன அணுக்களின் தற்செயற் சேர்க்கையும் பிரிவும் என்று நினைத்தாலும் எதற்காக நீ மனம் கலங்கவேண்டும்? உன் உள்ளத்தில் கலங்கும் சேதனப் பொருளுக்குச் சொல். "சீ, உனக்கு உயிரில்லை; நீ ஓர் உண்மைப் பொருள் அல்ல; நீ பொய்; நான் ஒரு புல் மேயும் மிருகம் போலவே ஒரு பிராணி" என்று சொல்லிச் சும்மா இருப்பாயாக.

139. எவனாவது ஒருவன் வெட்கமின்றி நடந்துகொண்டு அதற்காக நீ சினம் கொண்டாயானால் உடனே, உலகத்தில் வெட்கமின்றி நடப்போரே இல்லாமல் இருக்கமுடியுமா வென்று உனக்குள் கேட்பாயாக. இல்லையென்றால், கூடாத ஒரு சம்பவத்தை என்

நாடுகிறாய்? உலகத்தில் வெட்கமில்லாதவர்களும் சிலர் இருக்கவே செய்வார்கள். அவர்களில் இவன் ஒருவன். யாராவது திருட்டுத்தனமும் மோசமும் செய்தால் இவ்வாறே சிந்திப்பாயாக. அவ்விதத் துஷ்டர்களை உலகத்தில் இல்லாமல் செய்யமுடியாது என்பதை நினைப்பூட்டிக் கொண்டால் மோசக்காரனிடமுங் கூட நீ இரக்கமே கொள்வாய்.

தவிர, இன்னொரு சிந்தனையும் உதவும். பிறர் செய்த ஒவ்வொரு பிழைக்கும் மருந்து போல் நற்குணம் நீ படைத்திருக்கிறாய். துவேஷிப்பவனைக் கண்டால் அன்பு உன்னிடம் இருக்கிறது. அதற்கு அதுவே மருந்து. அதைக் கொடு. இவ்வாறு ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு பரிகார மிருக்கிறது. பிழை செய்தவனை அனேகமாய்த் திருத்தலாம். அவன் வழி தப்பியவனே ஆவான். அவனுக்கு வழி காட்ட உன்னால் முடியும். இன்னும் ஒன்று. ஒருவன் செய்த பிழையால் உனக்கு என்ன துன்பம் நேரிட்டது? எவன் பேரில் நீ சினம் கொண்டிருக்கிறாயோ, அவன் செய்த செயலால் உன் இயல்பு மாறவில்லை. உனக்கு உண்டான கேடும் தீங்கும் உன் உள்ளத்திலே தான் உண்டாயின.

அறியாதவன் அறியாதவனைப் போல் தானே நடப்பான். இதில் என்ன அதிசயம்? அதனை எதிர்பாராதது உன் பிழையே. அவன் தவறி நடப்பானென்று நீ எதிர்பார்க்க உனக்கு அறிவும் காரணமும் இருந்தன. அதை மறந்துவிட்டு அவன் பிழை செய்தானென்று இப்போது நினைக்கிறாய். இது உன் பிழை தானே.

முக்கியமாய் உனக்கு எவனாவது துரோகம் செய்தான், அல்லது செய்த உபகாரத்தை மறந்து நடந்தானென்று நினைத்தாயானால், உடனே உன்னையே சோதித்துக்கொள். பிழை உனதேயாகும். அவன் இயல்பை நீ அறியவில்லையா? அவனை என் நீ நம்பினாய். நீ உபகாரம் செய்யும்போது அதுவே உனக்குக் கைம்மாறாக இருக்க, வேறு கைம்மாறு என் எதிர்பார்த்தாய்? உன் இயல்புக்கு இசைய ஒரு கருமம் நீ செய்தால் அதற்குக் கூலி கேட்கலாமா? பார்த்ததற்குக் கண் ஏதாவது கூலி கேட்கிறதா? நடந்ததற்குக் கால் ஏதாவது பதில் கொடு என்று கேட்கிறதா? தத்தம் இயற்கைக் கருமத்தைச் செய்துவிட்டுச் சும்மா இருக்கும்; அதைப் போல் நீயும் உபகாரம் செய்து வாழத்தான் பிறந்தேனென்று அறிந்துகொண்டு உபகாரம் செய்த பின்னும் அல்லது ஒருமைப்பட்ட வாழ்வில் வேறு எது செய்த பின்னும் உன் இயற்கைக் கருமத்தைச் செய்தாய் என்கிற திருப்தியுடன் சும்மா இருப்பாய்.

140. மனமே! எப்போது நீ ஆனந்த நிலையை அடைவாய்? சகலமும் ஒன்றான நிலையை எப்போது அடைவாய்? சர்வ வியாபகமான அன்பின் ஆனந்தத்தை நீ என்று காண்பாய்? ஆசையற்றுச் சுதந்தரமாய் என்று நிற்பாய்? இடம், பொருள், காலம், உறவினர்கள் இவர்கள் என் வேண்டும்? உன் நிலையே உனக்கு ஆனந்தம் என்று தரும்? பராசக்தியை என்று அறிவாய்? பரிபூரண ஆனந்தத்தை என்று அடைவாய்?

141. ஒருவன் தவறிப் பிழை செய்தானானால் அவனுக்கு அன்புடன் புத்தி புகட்டித் திருத்துவாயாக.

அப்படிச் செய்யமுடியாமற் போனால், தவறு உனதே என்று எண்ணுவாயாக. இதுவும் வேண்டாம், சும்மா பொறுத்துக் கொள்வாயாக.

142. உலகமானது அணுக்களின் சேர்க்கையால் உண்டாயிருந்தாலும் சரி, பராசக்தியின் செயலாயிருந்தாலும் சரி, நான் அவ்வுலகத்தில் ஒரு பகுதி. பிரகிருதியின் இயற்கைத் தருமத்திற்கு ஆதீனமானவன். நான் எந்த முழுமையில் ஒரு பகுதியோ, அதற்கு நலன் எதுவோ, அதுவே எனக்கும் நலன் என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ஒன்றுக்கு யாதாயினும் நலனாய் இருந்தால், அது எப்படி அதில் ஒரு பகுதிக்கு உண்மையில் தீங்காகும்? எந்தப் பொருளிலும் தனக்குப் பயன்படாத பகுதி ஒன்று இருக்காது. அதிலும் தனக்கு விரோதமான ஒரு பொருளை உண்டாக்கிக் கொள்ளுமாறு பிரகிருதியை நிர்ப்பந்திக்கக் கூடிய சக்தி பிரகிருதிக்குப் புறத்தில் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால், நான் பிரகிருதி அமைப்பில் ஒருபாகமாய் இருக்கிறபடியால் எது நேரிடினும் திருப்திகொண்டிருக்கவேண்டும். ஜீவர்களுக்கு—அதிலும் என் இனமாகிய மனிதக் கூட்டத்தின் வாழ்வுக்குத் தீங்கு உண்டாகக் கூடியது எதையும் செய்யாதிருப்பேனாக. அவர்களுடைய க்ஷேமத்தையே கருதுவேனாக. என் உள்ளம் இவ் வெண்ணங்களையே கொள்ளும்படி செய்வேன். உலகத்தின் கூட்டுறவுக்கு விரோதமான செயல்கள் என் உள்ளத்திலும் தோன்றாதவாறு மனதைத் திருத்திக் கொள்வேன். இவ்வாறு செய்தால் என் வாழ்க்கை சுகமாக முடியும். அரசனுடைய கட்டளைக்கு அடங்கி மற்றக் குடிகளுடைய க்ஷேமத்தைக்

கருதி வாழும் ஒருவனுடைய வாழ்க்கை சுகமாக இருக்கும். அதைப் போலவே என் வாழ்க்கையும் சுகமாக முடியும்.

143. ஓர் ஈயைப் பிடிப்பதில் சிலந்திப் பூச்சிக்குப் பெருமை. ஒரு மனிதன் முயலைப் பிடித்தேனென்று பெருமைப்படுவான். மற்றொருவன் ஒரு குருவியை வலையில் பிடித்து விட்டதற்காகச் சந்தோஷப்படுவான். வேறொருவன் காட்டுப் பன்றிகளைப் பிடித்துவிட்டு அதை மிகவும் பெருமையாக நினைப்பான். வேறொருவன் அயல்நாட்டு மக்களை அடிமை கொண்டதற்குப் பெருமைப்படுவான். மெய்யறிவு அடைந்தவனுக்கு இவை அனைத்தும் ஒரே விதமான கொலையும் களவுமாகத் தான் தோன்றும்.

144. பிரபஞ்சத்தில் ஒன்றைக் கொடுப்பதும் பாராசக்தி தான். அதை மறுபடி வாங்கிக்கொள்வதும் பாராசக்தியே. அறிவுடையோன் விருப்பு, வெறுப்பை அடக்கி நீ நினைத்தவாறு கொடு, நீ நினைத்தவாறு எடுத்துக் கொள் என்பான். இப்படிச் சொல்லுவதிலும் வீரியம் வேண்டாம். பாராசக்தியிடம் வணக்கமும் அன்பும் கொண்டே சொல்லவேண்டும்.

145. நல்லவன் இவ்வாறு இருக்கவேண்டும், அவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்று ஆராய்ச்சி செய்தது போதும். இனி, நீ நல்லவனாக இருக்க முயற்சி செய்வாயாக.

146. பாராசக்தி தன்னுள் அடங்கிய தனி ஒருவனுக்கு எது விதிக்கிறதோ, அதுவே அவனுக்கும் நல்ல

தாகும். எக் காலத்தில் எதைத் தருகிறதோ, அக் காலமே அதுவே நல்லதாகும்.

147. எஜமானனிடம் வேலை செய்யப் பயந்து ஓடிப் போகிறவனும் சட்டத்தின் தண்டனைக்கு அகப் படாமல் ஓடித் திரிபவனும் நாடோடிக ளாவார்கள். அதைப் போலவே எவன் துன்பத்தைக் கண்டு துக்கப் படுகிறானோ, எவன் கோபத்திற்கு இடம் கொடுக்கி றானோ, எவன் பயப்படுகிறானோ, அவன் தெய்வத்தின் சட்டத்திற்கு உட்படாமல் கிடைக்காத பொருள்களின் மேல் ஆசைப்படுகிறான் அல்லவா? ஆகையால், அவ னும் சட்டத்திற்கு அடங்க இஷ்டமில்லாமல் ஓடித் திரிபவனைப் போலாவான்.

148. துக்கமும் மனக் குறையும் படுகிறவன் பலி பீடத்தில் யாகத்திற்காகக் கட்டியிருக்கும் பொழுது தப்பியோட முயலும் மிருகம் போன்றவன். தனி அறையில் ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் தன் படுக்கையில் இருந்துகொண்டே துயரப்பட்டாலும் இவ்வாறே யாவான். தெய்வச் செயல்களின் பயனை அறிந்துகொள் ளும் பாக்கியம் அறிவுள்ள பிராணிகளுக்குத் தான் உண்டு. பயனை அறியாமல் போனாலும் ஒப்புக் கொண்டே தீரவேண்டும்.

149. யாராவது செய்த பிழையைக் கண்டு நீ கோபித்தாயானால் உடனே உன்னையே நினைத்துக் கொண்டு ஆராய்ந்து பார். அவன் செய்தவாறே நீ செய்யும் பிழைகளை யோசித்துப் பார். பணம், இன் பம், புகழ் இவை போன்றவைகளை நீயும் மெய்ப் பொருள்களாகவே நினைக்கவில்லையா? இதை யோசித்

தாயானல் உன் கோபம் சீக்கிரம் மறந்து போகும். அதிலும் அவன் சுதந்தரமாய் வேண்டுமென்று செய்கிருனு என்பதையும் யோசித்துப் பார். அவன் இயல்பை மாற்ற முடியுமானல், அவ்வாறு மாற்ற நீ முயல்வாய்.

150. எது நேர்ந்தாலும் எப்பொருள் கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் உனக்கு வாய்த்த பொருளுக்கும் சமயத்திற்கும் தகுந்தவாறு நீ செய்யவேண்டியது எது, சொல்லவேண்டியது எதுவென்று அறிந்து அதைச் செய்யவும் சொல்லவும் கடவாய். அது உன் சுதந்திரத்தி லிருக்கிறது. முடிவில், அதற்கு யாரும் எவ்விதத் தடையையும் செய்யமுடியாது. நீ செய்ய விரும்பிய கருமத்திற்கு குறுக்கே நிற்கும் தடைகளையும் கருதி அதற்கு ஏற்ற உன் கருமத்தை எப்போதும் நீ செய்யலாம். ஆகையால், தடை வந்தது, என் கடமை செய்யமுடியவில்லை என்று சாக்குச் சொல்லாதே. தடைக்குத் தக்க புது உருவம் கொள்ளும் உன் கருமம்.

எந்த வேலையில் எது நேர்ந்தாலும், எது கிட்டினுலும் அத் தருவாயில் உன் பகுத்தறிவுக்குத் தகுந்த கருமத்தைச் செய்து தருமத்தை நிறைவேற்றுவதே சுகமும் ஆனந்தமுமாக நீ கொள்ளும் வரையில் நீ கஷ்டந் தான் படுவாய். சிற்றின்பத்தில் ஒரு காமாதுரன் எவ்வளவு தீவிர மகிழ்ச்சி யடைகிருனே, அவ்வளவு மகிழ்ச்சி நீ உன் கருமத்தைச் செய்வதில் அடையக் கற்றுக்கொள்ளும் வரையில் நீ துக்கப்படுவாய். தன் பிறப்பின் தருமத்திற்குத் தகுந்தவாறு தான் நடப்பதே சுகமாகக் கருதவேண்டும். அவ்வாறு நடந்து கொள்ளுவது எப்போதும் எது நேரிடினும் கூடும்.

151. ஒரு ஜடபதார்த்தத்தை நினைத்தவாறு உருட்ட முடியாது. அதன் வடிவுக்கிசைந்த வழியே உருட்டலாம். நீர், நெருப்பு முதலிய அசேதன வஸ்துக்களுக்கும் பகுத்தறிவற்ற பிராணிகளுக்கும் இப்படியே நினைத்தவாறு செல்லமுடியாது. தடையும் இடையூறும் அவைகளைக் கட்டுப்படுத்தும். புத்தியும் பகுத்தறிவுமுள்ள நாம் எந்த இடையூறு நேர்ந்தாலும், அதைத் தாண்டிச் செல்ல, அதாவது அதற்கிசைந்த கருமத்தைச் செய்ய மனிதனுடைய பகுத்தறிவின் இயல்பிலேயே சக்தி வாய்ந்திருக்கிறது. ஆத்மாவுக்குத் தன் கருமத்தைச் செய்ய முற்றிலும் சுதந்திரமுண்டு. இடையூறுகள் அசேதனமான உடலைத் தான் தாக்கும். சேதனமான ஆத்மாவைப் பாதிக்காது. உள்ளத்தில் தாமாகவே கொள்ளும் எண்ணங்களாலேயோ, அல்லது பகுத்தறிவை உபயோகிக்காமல் போவதனாலேயோ தான் எந்தச் சம்பவமும் நம்மைத் துன்புறுத்தும். மற்று, எதுவும் ஆத்மாவைப் பாதிக்காது. மனிதனுக்கே இந்தப் பாக்கியம். மற்றப் பிராணிகளுக்கும் பொருள்களுக்கும் நேர்ந்த துன்பம் அவைகளை உடனே பாதிக்கும். மனிதனுக்கு எது நேர்ந்தாலும் வந்த இடையூறுக்குத் தகுந்தவாறு கடமையும் மாறி, முந்தியைவிட அனுபவமும் ஆற்றலும் அவன் அடைவான். உனக்கு வந்த இடையூறு எதுவும் உலக அமைப்பிற்குத் தீங்கிழைக்க முடியாது. உலக அமைப்பைப் பாதிக்காத எதுவும் உலகத்திற்கு ஒரு தீங்கு ஆகமாட்டாது. உலகத்திற்குத் தீங்காகாத தெதுவும் உலகத்தில் அடங்கிய யோக்கியன் ஒருவனுக்கு இடையூறு ஆகமாட்டாது.

152. நோயில்லாத கண்ணானது தன் எதிரில் நிற்பது எதையும் பார்க்கும். பசும் பொருள்களை மாத்திரம் பார்ப்பேன்; மற்ற நிறங்களைப் பார்க்கமுடியவில்லை யென்றால் அது கண்ணில் நோய் இருப்பதற்கு அறிகுறியாகும். அவ்வாறே செவியும் மூக்கும் எந்த ஒலியையும் எந்த நாற்றத்தையும் உட்கொள்ளும். யந்திரத்தில் எப் பண்டமும் அரைபடுவது போல் நோயில்லாத வயிற்றில் எந்த உணவும் ஜீரணித்துப் போகும். இவ்வாறே நோயில்லாத உள்ளத்திலும் எது நேர்ந்தாலும் ஜீரணித்துப் போகவேண்டும். அதாவது பொறுமையுடன் அதைத் தாண்டவேண்டும். என் குழந்தைகளின் சுகம் என்ன, நான் செய்கிறதை ஜனங்கள் புகழ்கிறார்களா என்னும் கவலைகள் உண்டானால் மனிதன் நோய்ப்பட்டவனே ஆவான். அவன் உள்ளம் இதைப் பார்க்கமுடியும், அதைப் பார்க்கமுடியாதென்று சொல்லும் நோய்ப்பட்ட கண்ணைப் போலவும், இதை மெல்ல முடியும், இதை மெல்ல முடியாது என்று மறுக்கும் பற்களைப் போலவும் ஆரோக்கியமற்ற உள்ளமாகும்.

153. எத்தகைய உயர்குண முடையவனானாலும் அவன் இறந்தால் மகிழ்பவர் சிலர் இருப்பார்கள். ஞானமும் ஆழ்ந்த கருத்தும் கொண்டவன் ஒருவன் இறந்தால் "அப்பா! இவன் ஒழிந்தான்; இனி நாம் சுகமாய் இருக்கலாம். நம்மை இவன் வெளிப்படையாய்ப் பழிக்காவிடினும் மனதில் எப்போதும் இகழ்ந்தே வந்தான். இது எனக்கு நன்கு தெரியும்" என்று எவனாவது ஒருவன் கட்டாயம் எண்ணி மகிழ்வான். நல்லோருக்கே இந்தக் கதி யானால், பிழைகள் நிறைந்த

என்னைப் போன்றவர்களைப் பற்றிக் கேட்பானேன்?' இவர்கள் இறந்து ஒழிந்தால் நலமென்று பலர் காத்திருப்பார்கள். இதை நினைத்தாயானால் உன் அந்திக் காலத்தில் சமாதானமாய் மரணத்தை எதிர்கொள்வாய். நான் எவர்களுக்காக இவ்வளவு காலம் பாடுபட்டேனே, தேவர்களை வணங்கினேனே, கவலைப்பட்டேனே, அவர்களே நான் என்று தொலைவேனென்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். இத்தகைய வாழ்வை வாழாமல் உயிர் துறப்பதில் என்ன துயரம்? இன்னும் உயிருடன் ஏன் இருக்கவேண்டும்? இப்படி உயிருடன் வாழ்வதை வெறுத்தாலும் மனிதர்களை வெறுத்து அவர்களிடம் அன்பு குறைந்து பகைமை கொள்ளவேண்டாம். உன்னுடைய தருமத்தை விடாமல், உன்னுடைய அன்பும் நல்லெண்ணமும் சாந்தசித்தமும் எப்போதும் போல் வைக்கக் கடவாய். உயிரை விடுவதில் மாத்திரம் கஷ்டத்துடனும் பலாத்காரத்துடனும் விடாதே. மகிழ்ச்சியுடன் மரணத்தை எதிர்கொள்வாயாக. நோயற்ற சுக மரணத்தில் உடலிலிருந்து உயிர் சுகமாக வேறுபட்டுப் போவது போல் உன் உள்ளமும் இனத்தார்கள், தோழர்கள் என்ற பற்றில்லாமல் சுகமாக வேறுபட்டுப் போக வழி தேடு. எந்த சக்தி உன்னை அவர்களுடன் அமைத்ததோ, அதே சக்தி இப்போது உன்னை வேறுபடுத்துகிறது. நெருங்கிய தொடர்பும் சுகமாக நீங்கி வேறுபடுவது பிரகிருதியின் இயல்பு. மரத்தின் இலைகள் உதிர்வதைப் பார்.

154. சூத்ரதாரன் உள்ளே இருக்கிறான். அவன் தான் பேசுகிறான்; அவன் உயிர்; அவன் தான் புருஷன்; அவனைச் சுற்றி மூடியிருக்கும் இந்த உடலை

அவன் என்று எண்ணி மயங்காதே. இந்த உடலில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்தக் கருமேந்திரியங்களை அவன் என்று எண்ணுதே. தச்சனுடைய உளி, வாய்ச்சி முதலியவைகளைப் போல் இவை வெறுங் கருவிகள் தான். உடலிலேயே சேர்த்து அமைக்கப்பட்ட கருவிகள். இவ்வளவு தான் வித்தியாசம். உள் நின்று இவைகளைச் செலுத்தியும் அடக்கியும் வரும் ஆன்மாவை மறந்து இக் கருவிகளையே நலனாக எண்ணுதே. நெய்பவனுக்கு நாடா, எழுதுபவனுக்கு எழுத்தாணி, வண்டி யோட்டுபவனுக்குச் சாட்டையைப் போல் இவைகள் ஆன்மாவுக்குக் கருவிகளாகும். நற்பயனும் தீமையும் ஆன்மாவில் தான் உண்டு.

155. பகுத்தறிவுள்ள ஓர் உயிரின் இலக்ஷணங்களைப் பார். தன்னைத்தான் அறிந்துகொள்ளவும் தன்னைப் பற்றிப் பிறருக்குச் சொல்லவும் தான் வேண்டியபடி தன்னைச் செய்து கொள்ளவும் அதற்கு முடியும். தான் பெற்றதைத் தானே அனுபவிக்கும். தாவரவர்க்கமும் பசுப்பிராணிகளும் பெற்றதை மற்றவர்கள் அனுபவிப்பார்கள். ஓர் ஆட்டம் அல்லது ஒரு கூத்தில் ஏதாவது தடை வந்து நேர்ந்தால் அரைகுறையாய் நின்று போகும். பகுத்தறிவுள்ள உயிர் அப்படியல்ல. எது நேர்ந்தாலும் எந்தச் சமயத்திலும் அது பூரணமாய் முடியும். நேர்ந்ததற்குத் தக்கபடி தன் கடமை இதுவென்று முடித்துக்கொண்டு அதைப் பூரணமாய்க் கொள்ளும். பிரபஞ்சம் முழுதும் அதன் அறிவுக்குள் அடங்கும். உலகம் அதைச் சுற்றியுள்ள ஆகாயம், காலம், கல்பம் சகலமும் அது அறியும் பொருளாகும். எதிர்காலம், இறந்தகாலம் இரண்டையும் அறியும்,

பகுத்தறிவுள்ள உயிரின் லக்ஷணங்கள் அன்பு, சத்தியம், அடக்கம்; ஆன்மாவே உயர்ந்த பொருள் என்று அறியும்; அதன் அறிவும் உலக நன்மையும் ஒன்ருகவே முடியும்.

156. ஆட்டமும் பாட்டும் வேடிக்கையும் பயனற்றவை யென்று தள்ளுவாய். காதுக்கும் கண்ணுக்கும் இன்பம் தரும் பாட்டை அல்லது கூத்தை ஒலி ஒலியாகவும் வெவ்வேறு அபிநயமாகவும் பிரித்துப் பார். இதுவா என்னை மயக்குமென்று யோசித்துப் பார். அப்படிப் பார்த்தால் அவைகளை அற்பமென்று நீயே தள்ளுவாய். நற்குண நற்செயல் தவிர வேறு எதைக் கண்டாலும் அதை இம்மாதிரி பிரித்துப் பார்த்து அது அற்பமா யிருப்பதை அறிந்துகொண்டு அதன் மோகத்தினின்று விடுவித்துக்கொள்.

157. எந்த நிமிஷம் உயிர் நீங்கினுலும் மகிழ்ச்சியுடன் மாணத்தை எதிர்கொள்வது ஆன்மாவுக்குப் பெருமை. உயிர் இருந்தாலும் உயிர் நீங்கினுலும் சமநிலையுடன் இரண்டுக்கும் தயாராய் இருப்பதே பெருமை. இச் சமநிலை பகுத்தறிவால் உண்டாகவேண்டும். பிறருக்கு அதை எடுத்துக் காட்டினுல் அவர்களும் அந்நிலையை அடையும்படியான வழியில் நீ உன் சமநிலையை உண்டாக்கிக் கொள்ளவேண்டும். அப்படியல்லாமல் உயிர் வாழ்வை வெறுத்து மாணத்தை விரும்பலாகாது. சம நிலையைப் பற்றி ஆடம்பாமும் கூடாது.

158. நான் ஒருவனுக்கு ஏதாவது உபகாரம் செய்தேனு? செய்தேனுல் நானே உபகாரம் அடைந்தவனுவேன்.

159. ஒரு கிளையிலிருந்து ஒரு கிளை வெட்டப்பட்டால் அது மரத்தினின்றும் வேறுபடும். அவ்வாறே ஒருவன் மற்றொருனிடம் வெறுப்புக்கொண்டு வேறுபட்டானுல் உலகத்தினின்றும் வேறுபட்டவன் ஆவான். மரத்தின் கிளை வேறொருவனுல் வெட்டப்படும். ஆனுல், உலகத்தினின்று வேறுபடும் மனிதன் தன்னைத் தானே அறியாமல் வெட்டிக்கொள்கிறுன். கிளை வேறுபடுவதற்கும் மனிதன் வேறுபடுவதற்கும் ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. வேறுபட்ட கிளை மறுபடியும் சேரமுடியாது. மனிதன் வேறுபட்டால் மறுபடியும் சேரமுடியும். இது மனிதனுக்குத் தெய்வம் கொடுத்திருக்கும் சக்தி. ஆனுல், அடிக்கடி பிரிந்து வேறுபட்டோமானுல் மறுபடியும் கூடுவது கடினமாகும். தோட்டக்காரர்களைக் கேட்டால் சொல்லுவார்கள் : செடியில் பிறந்த கிளையின் குணம் வேறு, மரத்தோடு ஒட்டி வளர்ந்த கிளையின் குணம் வேறு. உலகத்தோருடைய மனுேபாவங்களும் என்னுடைய மனுேபாவங்களும் வேறுபட்டிருந்தாலும் அவர்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வது என்னுடைய கடமை.

160. இடையூறு செய்பவர்களின் செயலால் உன் விவேகத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ளாமல் ஒழுங்காய் உன் கருமத்தைச் செய்வாயாக. இடையூறு செய்பவர்களிடம் அன்பு குன்றுமல் இருப்பாயாக. உன் அறிவையும் கருமத்தையும் நெறி தவறுமல் காப்பாய், அவ்வாறே உனக்கு இடையூறு அல்லது துன்பம் இழைப்பவர்களிடம் மனம் கோணுமல் காத்துக் கொள்வாயாக. எடுத்த காரியத்தை இடையூறுகளுக்கு அஞ்சி விட்டுவிடுவது ஆண்மையல்ல. இடையூறு செய்

பவனிடம் சினம் கொள்வதும் ஆண்மையற்ற செயலாகும். யுத்தத்திலிருந்து பயந்து ஓடுவதும் துரோகம்; சுற்றத்தாரிடம் பகை கொள்வதும் துரோகம்; உலகத்தார் அனைவரும் உனக்குச் சுற்றந்தானே?

161. என்னை ஒருவன் இகழ்ந்தானென்று வைத்துக் கொள்வோம். அது அவனையே பாதிக்கும். அதன் பொருட்டு என் செயலும் பேச்சும் இகழ்ச்சிக்கு இடமாகக்கூடாது. ஒருவன் என்மேல் பகை கொண்டானென்று வைத்துக்கொள்வோம். இதுவும் அவனையே பாதிக்கும். என் உள்ளத்தில் அவனிடம் அன்பு வைத்து அவனுக்கு உண்மையை எடுத்துக் காட்ட வேண்டும். அதிலும் அவன் குற்றத்தை வற்புறுத்தி அவன் மேல் பழி சுமத்தக்கூடாது. உன்னுடைய பொறுமையையும் பெரிதாகக் காட்டிக்கொள்ள வேண்டாம். மனதார அவனுக்கு உதவி செய்து அவன் எண்ணத்தை மாற்றி அவனுக்கு நன்மை செய்ய முயற்சிப்பாய். உன் உள்ளத்தில் கோபம், குற்றம் இரண்டுமில்லாமல் பரிசுத்தமா யிருப்பதைக் கடவுள் காணுமாறு வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். உன் தருமத்திற்குத் தகுந்தபடி நீ நடந்துகொண்டால் உனக்கு யாதொரு குறையும் உண்டாக இடமில்லை.

162. உலகத்தின் சுகம் நம் மனத்திலேயே இருக்கிறது. ஆன்மாவைப் பாதிக்காத விஷயங்களை நாம் பொருட்படுத்தாமல் இருக்கவேண்டும். எதையும் நன்றாய் விவகரித்து உலகம் முழுவதையும் நோக்கிப் பகுத்தறிய வேண்டும். புறப்பொருள் எதுவும் மனதைத் தானகவே பாதிக்கமுடியாது. உன் மனத்தில்

உண்டாகும் எண்ணங்களுக்கு நீயே அதிகாரி. புறப் பொருளால் உண்டாகும் எண்ணங்களை மாற்றி வேறு எண்ணங்களைக் கொள்ள உனக்குச் சக்தி யுண்டு. இவ் வாறு புறப்பொருள்களால் பீடிக்கப்படாமல் மனதைக் காக்கவேண்டிய காலவரையும் கொஞ்சமே. சீக்கிரத் தில் உயிர் நீங்கி விடுதலை யடைவோம். ஆகையால், மனதைத் தடஸ்தமாக இருக்கச் செய்வதில் அதிக வருத்தமில்லை. இயல்பாக நடந்த விஷயங்களைப் பற்றி மனம் ஏன் வருத்தப்படவேண்டும்? இயல்புக்கு மாறாக நடந்தவைகளானல் உன்னுடைய பிறப்பின் தருமத்தை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு அதன்படி நட. அவனவ னுடைய தருமத்தை அவனவன் நடத்துவதே நெறி யாகும்.

163. மனத்தில் எச்சமயத்திலாவது கோபம் உதிக்கும்பொழுது இந்த விஷயங்களை நினைவூட்டிக் கொள்ள வேண்டும். முதலாவது: மனிதர்களுக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? நான் யார்? அவர்கள் யார்? ஒருவருக்கொருவர் உதவியா யிருந்து வாழ்வதற் கல்லவோ பிறந்தோம்? அன்றியும் ஒரு பசுக் கூட் டத்தை முன் சென்று நடத்தும் ரிஷபம் போல் அல் லவோ நான் பிறந்தேன்; வழி காட்டி நடத்துவதற்குப் பதில் சினம் கொள்ளலாமா? உலகம் வெறும் அணுத் திரளா? தற்செயலா? அல்லது அனைத்தையும் நடத் தும் பரம்பொருள் ஒன்றுண்டா? அனைத்தும் ஒன்று பட்டல்லவோ வாழவேண்டும். கீழது மேலுக்கும், மேலது கீழுக்கும் துணை செய்து வாழவே படைக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

இரண்டாவது: யார் மேல் நீ சினம் கொள்கிறாய்? அவர்கள் சுபாவத்தை நீ அறிவாயா? அவர்கள் சாப்பிடுவது என்ன? உறங்குவது எப்படி? அவர்கள் மனோபாவங்கள் எல்லாம் என்ன? அவர்களுக்குள்ள அகங்காரமும் அறியாமையும் எவ்வளவு?

மூன்றாவது: இவர்கள் செய்தது சரியா தவறா? சரியா யிருந்தால் சினம் கூடாது. தவறா யிருந்தாலும் அறியாமையா லல்லவோ செய்தார்கள். அறிந்து செய்திருந்தாலும் மனம் ஒவ்வாமல் தான் செய்திருக்கிறார்கள். சுபாவத்தில் எவனும் சுதந்திரமாய்த் தவறு செய்ய மாட்டான். ஆகையால், அவர்களைப் பழிப்பது தவறாகும். எக்காரணத்தால் அவர்கள் நெறி தவறினார்களோ, அக் காரணங்களைத் தான் பழிக்கவேண்டும்.

நான்காவது: நீயே எத்தனை விஷயங்களில் தவறியிருக்கிறாய்? அவர்களைப் போல் நீ பிழை செய்யாமல் தப்பி யிருந்தபோதிலும் அது என்ன பெரிதாகுமா? பிழை செய்யும் எண்ணம் உனக்கும் இல்லையா? பயந்தோ அல்லது உலகத்தோர் பழிக்கு அஞ்சியோ அல்லது வேறு இதைப் போன்ற சிறு காரணத்தாலேயோ தான் நீ பிழையிலிருந்து தப்பி நிற்கிறாய்.

ஐந்தாவது: அவன் பிழை செய்தானென்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்? ஒரு செயலுக்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. மற்றொருவன் செய்தது தவறு என்று நிச்சயிக்க எவ்வளவோ விஷயங்களை ஆராய வேண்டும்.

ஆறாவது: அதிகக் கோபம் உண்டாகும்போதும் பொறுமை இழக்கும்போதும் ஒன்றை நினைவூட்டிக்

கொள். மனிதனுடைய ஆயுள் மிகச் சிறியது. சில நாட்கள் கழிந்த பின் அனைவரும் இறந்தவர்களாவோம்.

ஏழாவது: உன்னை எது துன்புறுத்துகிறது? அவர்கள் செய்த செயல் அல்ல. புறப்பொருள் உன் ஆத்மாவைத் தீண்டாது. அவைகளைப் பற்றி நீ கொண்ட எண்ணங்களே உன்னை வருத்துகின்றன. அவர்கள் செய்த செயல் அவர்களைத் தான் பாதிக்கும். உன் எண்ணங்கள் உன்னைப் பாதிக்கும். உன்னை ஒரு செயல் துன்புறுத்துகிறதென்று எண்ணுங் காலத்தில், அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக்கொள்ள முயற்சி செய். கோபம் தானாகவே போய்விடும். மற்றொருவன் செய்த பிழை உன் ஆத்மாவைத் தீண்டாது. அது உனக்கு ஒரு தீமையையும் விளைவிக்காது. மற்றவர்கள் செய்த பல தீங்குகளெல்லாம் உன்னைக் கெடுக்குமாகில் நீ உடனே ஒரு திருடனாகவாவது, துஷ்டனாகவாவது போய்விடுவாய் அல்லவா?

எட்டாவது: எதை நீ தீங்காக நினைத்து வருந்துகிறாயோ, அதைக் கண்டு சினங் கொள்வதும் வருந்துவதும் அதைவிடப் பன்மடங்கு தீங்கு உனக்கு.

ஒன்பதாவது: அன்பே வெற்றியடையும். அதை எதுவும் வெல்லமுடியாது. ஆனால், உண்மையான அன்புக்குத் தான் அந்த வல்லமை. வெறும் நகைப்புக்கும் நடிப்புக்கும் அந்தச் சக்தி கிடையாது. உன் உள்ளத்திலுள்ள அன்பு குறையாமல் சமயம் வாய்த்தபோது இன்சொல்லால் புத்தி கூறி வந்தால் எவ்வளவு வெறுப்புக் கொண்டவனும் உன்னை என்ன செய்யக்கூடும்? அவன் தீங்கிழைத்தபோதெல்லாம் "மகனே, வேண்

டாம். நாம் கூடப் பிறந்தது எதற்கு? நீ செய்வது என்னைப் பாதிக்காது. அது உனக்கே தீங்காகும்" என்று அவனுக்குச் சொல்லுவாய். இதை அவனுக்கு நன்கு உபதேசிப்பாய். உண்மை அன்புடன் மனதில் எவ்விதக் கசப்புமின்றிப் பரிகாசமும் பழிச்சொல்லும் இல்லாமல் அவனுக்கு வழி காட்டவேண்டும். பிரசங்கம் செய்வது போலாவது பக்கத்தில் நிற்பவர்கள் உன்னைப் புகழ்வதற்காகவாவது பேசவேண்டாம். தனியே நின்று ஆன்மாவுடன் ஆன்மா சம்பாஷிப்பது போல் பேசுவாய்.

இந்த ஒன்பது விஷயங்களையும் தெய்வம் தந்த வரங்களாக மதித்து நினைவில் வைப்பாயாக. உயிருள்ள போது மனித தர்மத்திற்கு இசைய வாழ முயல்வாய். மனிதர்கள் மீது சினம் கொள்ளக்கூடாது. அது போலவே அவர்களைப் பொய்ப் புகழும் பேசவேண்டாம். இரண்டும் தீங்கிழைக்கும்; இரண்டும் அபகாரமாகும்.

சினம் கொள்வது ஆண்மை யாகாது. பொறுமைமையும் இன்சொல்லுந் தான் ஆண்மை. அதுவே வீரம். சினம் கொள்பவன் ஆற்றலும் தைரியமும் அற்றவன் ஆவான். எந்த அளவுக்கு மனம கலங்காமல விருக்கிறுயோ, அந்த அளவுக்கு சக்தி யுண்டாகும். ஆண்மை யற்றவனே துயரப்படுவான். அவனே சினங் கொள்வான். துயரமும் சினமும் கொள்பவன் கஷ்டத்தைத் தாங்கி நிற்கமாட்டான். தோல்வி யடைவான்.

பத்தாவதாக இதையும் மனதில் வைத்துக்கொள்வாய். மதியற்றவர்கள் பிழை செய்வது இயல்பு. அவர்

கள் பிழை செய்யாமல் இருப்பார்களென்று எதிர்பார்ப்பது உன்மத்தமாகும். மற்றவர்களிடம் அவர்கள் மதியீனமாக நடந்து கொள்ளும்போது அதைப் பற்றி நீ வருத்த மடைவதில்லை. உன்னிடம் மாத்திரம் அவர்களை வேறு விதமாக நடப்பதாக எதிர்பார்ப்பது பெருங் குற்றமல்லவா?

164. உன் உடலில் கலந்து நிற்கும் பூதங்களில் நெருப்பும் வாயுவும் மேலே சென்று மறைந்து போகும் தன்மை அவைகளுக்கு இயல்பான போதிலும் உன் உடலைவிட்டுப் பிரியாமல் இட்ட இடத்தில் நிற்கின்றன. அவ்வாறே நீரும் மண்ணுமான பூதங்கள் கீழே சென்று நிலத்துடனும் நீருடனும் கலந்து போகாமல் உன் உடலில் அவைகளின் இயல்புக்கு மாருய் நிற்கின்றன. இவ்வாறு பஞ்ச பூதங்களும் எந்தக் கருமத்திற்கு எந்த இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவ்விடத்தில் நின்று அக் கருமத்தை நடத்துகின்றன; உடலினின்று உயிர் நீங்கிக் கலைந்து போகும் நாள் வரையில் தங்கள் இயல்புக்கு மாருகவே பரம்பொருளின் ஆட்சிக்கு அடங்கி நிற்கின்றன. இப்படியிருக்க உன் புத்தி மாத்திரம் ஏன் இவ்வாறு சொல்லுக்கு இணங்காமல் வருந்துகிறது? தன்னிடத்தில் தான் இருக்கமாட்டேன் என்கிறது? உடலைப் புறப்பொருள் தாக்கும். மனத்துக்கோ புறப்பொருள் தாக்காமல் தன் கருமத்திற்கு இசைந்து நடக்கச் சுதந்திரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும், தன் இயல்பில் தான் நிற்காமல் மாருகச் செல்கிறது. இது தான் வியப்பு. அநீதியைச் செய்வதும் அடக்க மின்மையும் கோபமும் அமைதியின்மை

யும் பயமும் தெய்வத்தின் அதிகாரத்தை மீறி நடப்பதே யாகும். நேர்ந்த ஒரு சம்பவத்தைக் கண்டு துக்கப் படும் மனம் தனக்கு இட்ட வேலையைச் செய்யாமல், குறித்த இடத்தில் நிற்காமல் தெய்வத்தின் அதிகா ரத்தை மறுப்பதாகும். பொறுமையும் பக்தியும் நீதி யும் ஆன்மாவுக்கு இன்றியமையாதவை.

165. உனக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தால் தான் பிறருக்கு எழுதப் படிக்கக் கற்றுக்கொள்ளலாம். எவ்வளவு நாள் சிக்ஷைக் குட்பட்டபின் பிறருக்குச் சொல்லித் தரமுடியும்! நல்வாழ்வு போதிப்பதும் இவ் விதமே.

166. மனம் தான் ஒருவன் ஆதீனம். புறப் பொருள் அவன் ஆதீனத்தில் இல்லை. தன் ஆதீனத் தில் இல்லாத பொருள்களைப் பற்றி ஒருவன் வெறுப்புக் கொள்ளக்கூடாது. ஆசையை முற்றிலும் அகற்ற வேண்டும். மெய்ப்பொருள் அறிந்து விஷயங்களை மதிக்கவேண்டும். மனதை எப்போதும் காக்கவேண் டும்.

167. நீ எதற்காக வருத்தப்படுகிறாய்? உனக்கு வேண்டியதை யெல்லாம் எளிதில் அடையலாம். கழிந் ததை மறந்துவிடு. வருவன வெல்லாம் தெய்வத்தின் ஆதீனமென்று அதைப் பற்றிய கவலையை ஒழி. நீ கவனிக்கவேண்டிய காலம் நிகழ்காலமே. அதில் பக்தி யும் நீதியும் கொண்ட வாழ்வை நடத்த முயல்வாயாக. பக்தி என்றால் உனக்கு நேர்ந்ததை யெல்லாம் மகிழ்ச்சி யுடன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். தெய்வம் அமைத்த அமைப்பைச் சந்தோஷத்துடன் ஒப்புக்கொள்வதுதான்

உண்மையான பக்தி. நீதி என்றால் உண்மையை மறைக்காமல் பேசவேண்டும். தருமம் தவறாமல் நடக்க வேண்டும். பிறன் ஒருவன் செய்த தவறு அல்லது சொன்ன சொல் அல்லது நினைத்த எண்ணத்தைக் கருதி உன் செயல் வேறுபடக்கூடாது. உடலுக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் உன் செயலும் எண்ணமும் பேச்சும் தருமத்திலிருந்தும் உண்மையிலிருந்தும் தவறாமல் நிற்கவேண்டும். மரணம் நெருங்கி யிருக்கிறது என்பதை அறிந்து ஆன்மாவின் க்ஷேமத்தையே பெரிதாகக் கருதி மற்றவைகளை யெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் தருமத்திற்கு மாறாக நடப்பதே கேடு என்னும் ஒரு பயத்தை மட்டில் வைத்து மரணத்தைக் கண்டு பயப்படாமல் வாழ்வாய். அப்போது உன் ஜன்மம் சாபல்யம் ஆகும். எந்தச் சம்பவத்தைக் கண்டும் வியப்படைய மாட்டாய். புறப்பொருளின் மேல் உன் மனத்தை நிறுத்தமாட்டாய். எந்த உலகத்தில் நீ ஒரு பகுதியாய்ப் பிறந்தாயோ அந்த உலகத்தினின்று வேறுபட்டுத் தேசப் பிரஷ்டனைப் போல் அலையமாட்டாய்.

168. மறைந்து கிடக்கும் நம்முடைய எண்ணங்களைக் கடவுள் நேரில் காண்பார். தன்னிலிருந்து உண்டான ஆன்மாக்களுடன் அவர் உள்ளம் எப்போதும் கலந்து நிற்கும். நீயும் கவலையற்று மெய்யறிவுடன் வாழ விரும்பினால் உயிரை மறைக்கும் உடலை மறந்து உள் நிற்கும் ஆன்மாவையே பார்க்கப் பழகிக் கொள்ளவேண்டும். உடலை மறந்து உயிரையே நோக்கும் ஒருவனுக்குத் துணியும் மணியும் வீடும் மாளிகை

யும் புகழும் செல்வமும் அதிகாரமும் மற்ற நாடக வேஷங்களும் தாமாகவே மறைந்து போகும்.

169. உத்தேசமற்ற செயல் செய்யவேண்டாம். செய்வதெல்லாம் நற்பயனைக் கருதிச் செய். நற்பயன் என்பது ஜனங்களுக்கு உபகாரமாக இருக்கவேண்டும்.

170. விரைவிலேயே நீ உடலை விட்டுப் பிரிந்து விடுவாய். நீ இப்போது பார்க்கும் பொருள்களில் எதுவும் சாசுவதமல்ல. எல்லாம் அழிந்து போகும். பிரகிருதியில் ஒவ்வொரு பொருளும் அவ்வப்போது அழிந்து போய் வேறு பொருள் உண்டாவதற்காகவே படைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

171. உலகமெல்லாம் உன் எண்ணத்தைத் தவிர வேறில்லை. அவ் வெண்ணம் உன் சுதந்திரத்தில் இருக்கிறது. ஆகையால், உன் மனத்தை ஆண்டு, சாந்தியை அடைவாயாக.

172. துக்கம் வந்தபோது இவைகளை நினைவிற்குக் கொண்டுவா: எல்லாம் உலகம் நடைபெறுவதற்காகவே நடக்கும். ஒருவன் செய்த பிழை அவனையே பாதிக்கும். உன்னைப் பாதிக்காது. புதிதாக ஒன்றும் நேராது. இப்பொழுது உனக்கு நேரிட்டதைப் போல் முன்பும் நேரிட்டிருக்கிறது. இனியும் நேரிடும். உனக்கு நேரிட்டதே இந்த க்ஷணத்தில் வேறு பலருக்கும் நேரிட்டிருக்கிறது. மானுடர் எல்லாரும் ஒரு குடும்பம். அவர்களுடைய உறவு மிக நெருங்கிய உறவாகும். அது உடல் சம்பந்தமல்ல. உயிருக்கு உயிருடனுள்ள பாந்தவ்யம். உடலில் நிற்கும் உள்ளமானது தெய்வத்தினின்று உற்பத்தியான பொருள். அது தேவாம்சம்.

உன்னுடையது என்பது ஒன்றுமில்லை. உடலும் மகனும், மகளும் உயிரும் கடவுளினின்று வந்த பொருள்கள். அவர்களெல்லாரும் அவருடைய பொருள் களேயாவர். சகல சுகமும் துக்கமும் விருப்பமும் உள்ளத்தில் உதிக்கும் எண்ணம் தவிர வேறு இல்லை. கழிந்ததும் வருவதும் மனிதனுடைய காலமல்ல. தற் காலமே மனிதனுக்கு உரித்தான காலம். ஐயோ! அவன் அதை வீணுக்குகிறுன்.

173. எதைப்பற்றியாவது மிக்க கவலை கொண்ட வர்களையும் பெரிய புகழ் பெற்றவர்களையும் கஷ்டப்பட்ட வர்களையும் விரோதப்பட்டவர்களையும் நினைத்துப் பார். அவர்கள் எல்லோரும் இப்பொழுது எங்கே? அவர் களுடைய பெருமையும் விரோதமும் இப்பொழுது எங்கே? புகையும் சாம்பலுமாய்ப் போன ஒரு கதை தான், அக் கதை கூடச் சிலர் தான் சொல்லுகிறுர் கள். அதுவும் விரைவில் மறைந்து போகும்.

174. பல விஷயங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில் என்ன பயன்? கடவுளுக்கு அடியானுகி நீதியும் அடக்க மும் கொண்டு வாழ்வதல்லவோ பெருமை? இவ்வாறு பக்தி கொண்ட வாழ்வை ஆடம்பரமில்லாமல் வாழ வேண்டும். அடக்கம் உள்ளத்தில் இருக்கவேண்டும். புறத்தில் அடக்கங் காட்டி, உள்ளத்தில் அகம்பாவம் கொண்டிருப்பது அகம்பாவத்திலும் பெரிய அகம் பாவம்.

175. தெய்வம் தெய்வம் என்று சொல்லுகி ருயே; தெய்வத்தை எங்கே நீ கண்டாய்? என்று கேட்பீர்கள். தெய்வம் என் கண் முன் விளங்குகிறது.

நம்முடைய உயிரைத் தான் நாம் கண்ணால் பார்க்கிறோமா? ஆனால், நாம் அதை உண்டென்று எண்ணி, மதித்து ஒவ்வொரு செயலிலும் அதற்குச் சேவை செய்யவில்லையா? அப்படியே தெய்வங்களையும் அவர்களின் செயல்களினால் எனது அனுபவத்தில் சதா பார்த்து வணங்குகிறேன்.

176. வாழ்வைக் காப்பது விவேகம். எப்பொருளிலும் காரியம் எது? காரணம் எது? என்று பார்த்து நீதிவழியில் நடந்து சத்தியம் பேசி வந்தால் பின் நன்மையாக இடைவிடாமல் கோர்வையாக வாழ்வு நடக்கும்.

177. ஒரு சூரியனுடைய ஒளி எங்கும் பரவி நிற்கிறது. சுவரும் மலையும் பல பொருள்களும் குறுக்கே நின்றாலும் வெளிச்சம் ஒன்றே. அவ்வாறே பல வேறு பொருள்களின் உருவங்கள் தனித்தனியாக நின்றாலும் எல்லாம் ஒரு பிரகிருதிப் பொருள். பலபல உயிர்களாகப் பிராணிகள் பிரிந்து நின்றாலும் அனைத்தும் ஓர் உயிரே. பல ஆன்மாக்களாகக் காணினும் சர்வ வியாபகமான பரமாத்மாவே பல்வேறாகக் காண்கிறது. எல்லாவற்றுள்ளும் ஒரே பரம்பொருள் தான் ஊடுருவி விளங்குகிறது.

178. காலம் எல்லையற்றது. அதில் உனக்கு வெகு சிறிய பாகம் கிடைத்திருக்கிறது. பெரிய பிரபஞ்சத்தில் உன் உடல் எத்துணை சிறிய பாகம்? பரமாத்மாவின் அளவு என்ன? அதில் நீ எத்துணை அற்பபாகம்? நீ நடக்கும் நிலம் மகா பெரிய உலகத்தில் எவ்வளவு

சிறிய பாகம்? பராசக்தியின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதே வாழ்வு. மற்றவை யெல்லாம் மிக அற்பம்.

179. உள்ளத்தைப் பரிசுத்தமாக்கிப் பயன்படுத்துவதே பெருமை. அதில் தான் சகல நற்பயனும் உண்டு. மற்றது அனைத்தும் நிலையற்றது. வெறும் புகையாய்ப் போகும்.

180. நீ இவ் வுலகத்தினின்று ஐந்து வருஷம் முன்னரே போனால் என்ன? பின்னர்ப் போனால் என்ன? ஈசன் இட்ட கட்டளையில் தவறு எப்படி இருக்கும்? எந்தச் சக்தி உன்னை உண்டாக்கிற்றோ, அந்தச் சக்தி உன்னைப் போ என்கிறது. இதில் என்ன குற்றம்? நாடகத்தலைவன் நடிகனைப் போ என்பதில் என்ன பிழை? ஐயோ! நாடகம் முழுதும் ஆடவில்லையே என்பாய். நாடகம் முடியவில்லை யென்பது உண்மை. ஆனால் முடியாத நாடகமே நாடகம். நாடகத் தலைவன் இட்ட முடிவே முடிவு. நாடகத்துக்காவது நாடகத்தின் முடிவுக்காவது நீ தலைவன் அல்ல. ஆகையால், கலங்காமல் உடலை விட்டு நீங்குவாயாக. சாந்தக் கடவுள் உன்னை விடுவிப்பான்.

சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

LODHRA PRESS, EGMORE, MADRAS.